

ပြန်

ညီညီကလေးညီ

BURMESE CLASSIC

(၁၁) သုံးချောင်း သုံး... ဟာ... ထုံးစံ...
www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှုတိတမ်း

■ စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၀၀၃၀၁၀၉

■ မျက်နှာခုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၅၅၀၀၅၀၉

■ မျက်နှာခုံးဒီဇိုင်း

စောမင်းဆင်

■ စာမူကံစားစွဲစည်းမှု

မြစ်ခွဲစင်းကွန်ပျူတာ

■ ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဟင်း(ယုံကြည်ချက်စာပေ)

၃၂ လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

■ ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်မြမြကြွေ(၀၃၃၇၉)၊ ပင်ပြင်းမာလာပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၂၄၊ တာဝတိံသာလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်။

ပုံနှိပ်ခြင်း - ပထမအကြိမ်

ထုတ်ဝေခြင်း - ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၀၉

အုပ်စု - ၅၀၀

ထန်ဖိုး - ၁၃၀၀

၀၉၅-၀၃

ညီနောင်

ညီညီကလေးညွှာ / ညီနောင်။ ရန်ကင်း

ယုံကြည်ချက်စာပေ၊ ဩဂုတ်၊ ၂၀၀၉။

၁၇၀ စာ၊ ၁၃ x ၂၀ စင်တီ။

(၁) ညီညီကလေး ညွှာ

အခန်း(၁)

‘ဟေ့ကောင်... မင်း... မင်း’

မြို့နယ်တရားသူကြီး ဦးခင်မောင်က စည်သူကိုမြင်သည်နှင့် အင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ်က ကျလာသော ဂြိုဟ်သားတစ်ယောက် သူ့ရုံးခန်း ဝင်လာတာမြင်ရသလို မျက်လုံးကြီးတွေပြူးကာ အထစ်ထစ် ငေါ့ဖြင့် စကားပြောဖို့ ကြိုးစား၏။ သို့သော် မည်သည့်စကား ထွက်မလာဘဲ ‘ဟေ့ကောင်... မင်း... မင်း...’ ဆိုတာနှင့်ပဲ ဆောင် နှိပ်၏။

စည်သူကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာပေးနှင့်ပင် ဆက်လှမ်းလာ နှိပ်၏။ သူ့နံ့ဘေးမှာ အတူယှဉ်တွဲ၍ ပါလာတာက အချောစား၊ အလှစား၊ အပျံ့စား ‘ရှယ်’တောင်မှ ရိုးရိုးမဟုတ်သော ‘ဂွတ်ရှယ်’ ထဲကဟု ဆို နိုင်သည့် မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထိုကောင်မလေးကို ဦးခင်မောင် မမြင်ဖူးချေ။

... နှင့် ခြင်္သေ့သော မျက်နှာစိမ်းကောင်မလေးနှင့် ဂွေဝင်
... ဦးခင်မောင် မျက်လုံးပြူးကာ အံ့အားသင့်သွားခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဧည့်သူနှင့် ထိုကောင်မလေးတို့သည် ဆက်လှမ်းလျှောက်လာ
ကာ ဦးခင်မောင်၏ စားပွဲရှေ့မှ ကုလားထိုင်များတွင် ဝင်ထိုင်ကြသည်။

‘အန်ကယ်... ကျွန်တော်နဲ့ သူနဲ့ လက်ထပ်ကြမလို့’

‘ဟေ...’

‘အဲဒီကိစ္စအတွက် ဆောင်ရွက်ပေးပါ’

‘အံ့ဗာကွာ...’

‘လိုအပ်တဲ့ စာချုပ်စာတမ်းတွေ အပြီးအစီး ဆောင်ရွက်ပြီး
အခု တစ်ပါတည်း ယူလာခဲ့တယ်’

‘ဟောဗျာ...’

‘ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ကြ
မှာဆိုတော့ အန်ကယ်အနေနဲ့ ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း သူ့ကို မေးနိုင်မြန်း
ပါတယ်’

‘ဟုတ်ရဲ့လားကွာ’

ဦးခင်မောင် ချွေးစို့ချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် စည်သူနှင့်ကောင်မလေးတို့၏ မျက်နှာ
တစ်လှည့်စီ ကြည့်ရှုအကဲခတ်လိုက်သေးသည်။ ပုံစံတွေက
ခပ်တည်တည်တွေပင်။ ကောင်မလေးကလည်း ကျေ့နပ်
သဘောကျပုံရသည့် မျက်နှာထားမျိုးဖြစ်သည်။

ဦးခင်မောင်က စည်သူ ကမ်းပေးလာသည့် လက်ထပ်စာချုပ်
များကို ငုံ့ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ လိုအပ်သည့် အချက်အလက်အားလုံး
ပြီးပြည့်စုံ၏။ ကွန်ပျူတာစာစီထားသည့် စာကြောင်းတွေက နှစ်ဦး

www.burmeseclassic.com

ညီညီကလေးညာ

သဘောတူ ကျေနပ်စွာ လက်ထပ်ကြကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

အောက်ခြေမှာ လက်ထပ်သူနှစ်ယောက် လက်မှတ်ကိုယ်စီ ထိုးကြရုံပင် ရှိတော့သည်။

သူကိုယ်တိုင်ကမူ လက်ထပ်ခြင်းကိစ္စအတွက် ဆောင်ရွက်ပေးသည့် တရားသူကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်း လက်မှတ်ထိုးထိုက်ရုံပင်။ စာချုပ်တွေ လက်ထဲရောက်နေပြီ ဖြစ်ပေမည့် ဦးခင်မောင် ယေယျံကြည်နိုင်သေး။

စိတ်ထဲမှာ ဇေဝေဝေနှင့် အီလည်လည်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဘယ့်နှယ်တုန်းဟ။ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ၊ ဒီကောင်မလေးက စည်သူကောင်မလေးမှ မဟုတ်တာဘဲ။ ဆိုရလျှင် တစ်ခါမှတောင် မမြင်ဖူးခဲ့။ အခု သူ့ဆီ ရောက်လာကြကာ လက်ထပ်ကြပါတော့မည်ဟု ပြောလာတော့မှ စတင်မြင်ဖူးရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဦးခင်မောင်မှာ မအီမလည်ဖြစ်နေမိရခြင်းပင်။

‘ဟုတ်... မဟုတ်... သိချင်ရင် အန်ကယ်ကိုယ်တိုင် မေးကြည့်လေ’

စည်သူက ခပ်တည်တည်ပင် ပြော၏။

‘ဒါဖြင့်... အသိသက်သေတွေကရောကွာ...’

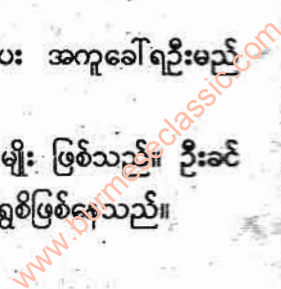
‘အန်ကယ်ရုံးက လူကြီးတချို့ကို ခေါ်ထည့်ပေးရင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ အန်ကယ်ရာ’

အောင်မယ် လာလာချေသေး။

သူ့ရုံးက လူတချို့ကိုပါ လုပ်အားပေး အကူခေါ်ရဦးမည်

တဲ့...။

အရပ်ကူပါ လူဝိုင်းပါဆိုသည့် အချိုးမျိုး ဖြစ်သည်။ ဦးခင်မောင်၏ စိတ်ထဲတွင်တော့ အနည်းငယ် ရွစ်ရွစ်ဖြစ်နေသည်။

‘နေဦးဟ... စည်သူရ၊ မင်းက ဒီကောင်မလေးကို လက်ထပ်တော့မှာဆိုတော့ နဂိုလက်ရှိရည်းစားကို ဘယ်ချောင်ကြားထိုးထားခဲ့မှာတုန်း...’ဟု ကောက်မေးလိုက်ချင်နေ၏။

သို့ပေမည့် လတ်တလောမှာ စည်သူနှင့် အတူပါလာသော ကောင်မလေး၏မျက်နှာက ရှိနေသဖြင့် ပြောချင် မေးချင်စိတ်ကို ဖျဉ်းထိန်းချုပ်ထားနေရသည်။

ဟုတ်တယ်။ ဒီကောင်မလေးသိသွားလို့ ပြဿနာတွေ ထတက်ကုန်ရင် ငါလည်း ရှင်းတတ်မှာ မဟုတ်ဘူးဟု သူ့ကိုယ်သူ သတိပေးနေမိ၏။

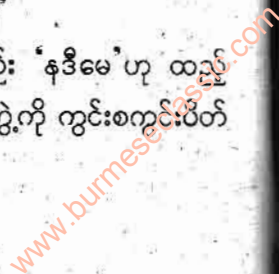
ဦးခင်မောင်က အကြောင်းသိနေသည်။ စည်သူသည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်သူဖြစ်သော်လည်း လူရှုပ်လူပွေတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်။ ကောင်မလေးတွေနှင့် ပွေသည် ရှုပ်သည်ဟုလည်း မကြားစဖူးခဲ့။ မကြားဖူးခဲ့ပေမယ့် အခုမြင်နေရတာကြီးကျတော့လည်း မဟုတ်သေးဟု ထင်သည်။

‘အဟမ်း... အင်း... အဲ... ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်းတော့ မေးရဦးမှာပေါ့လေ၊ ဒီက မိန်းကလေးကိုပဲ မေးရမှာပဲ၊ မှန်းစမ်း... မိန်းကလေးနာမည်က...’

ဦးခင်မောင် စာချုပ်ပေါ်ကို ပြန်ငုံ့ကြည့်ပြီး မိန်းကလေး၏ နာမည်ကို ရှာကြည့်မည် ကြံဆဲမှာပင် ကောင်မလေးထံမှ ဖြေကြားသံ ထွက်လာသည်။

‘နဒီမေပါ၊ အန်ကယ်...၊ မနဒီမေပါ’

ဟုတ်၏။ လက်ထပ်စာချုပ်ထဲမှာလည်း ‘နဒီမေ’ဟု ထည့်ရိုက်ထား၏။ နာမည်နောက်မှာ ရရှိထားသော ဘွဲ့ကို ကွင်းစကွင်းပိတ်ဖြင့်ပင် ဖော်ပြထားသေး၏။

ညီညီကလေးညာ

‘အဲ... အဲ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီတော့ အန်ကယ် မေးဦးမယ်’
‘မေးပါရှင်...’

‘မနဒီမေအနေနဲ့ မောင်စည်သူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို သဘော
တူရဲ့လား’

ကောင်မလေးက ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

မွေးသက္ကရာဇ်အရ အသက်ပြည့်ပြီးဖြစ်၍ အသက်အပိုင်း
အခြားကိစ္စအတွက်တော့ ပြဿနာမရှိ ထည့်မေးစရာမလို။

‘ဒီနေရာမှာ သူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ မောင်စည်သူက ဖြားယောင်း
ဆွေးဆောင်မှုများ ရှိခဲ့သလား’

‘မရှိပါဘူးရှင်’

‘ဒါဆိုရင် အတင်းအကျပ် ခြိမ်းခြောက်တာမျိုးရော ရှိခဲ့
သလား’

‘မရှိပါဘူးရှင်’

‘ဒါဖြင့် မနဒီမေရဲ့သဘောတူညီမှုနဲ့ လက်ထပ်ခွင့်ပြုခဲ့တယ်
ပေါ့’

အတော်လျှာရှည်ရန်ကောဟု သဘောပိုက်လေသလား မပြော
တတ်။ နဒီမေဆိုသော သူငယ်မက ပွဲသိမ်းစကားကို ခပ်ပြုံးပြုံးပင်
ပြောလိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မကို လာခိုးဖို့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်က တောင်း
ဆိုပြီး သူ့ကို ချိန်းဆိုခဲ့တာပါ...’

ကျွန်မဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ကျွန်မ ကိုစည်သူနောက်ကို ခိုးရာလိုက်
ခဲ့တာပါ။ ပြီးမှ ကျွန်မတို့နှစ်ဦးသဘောတူ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ပြီးလက်ထပ်
ကြဖို့ ဦးတို့ရုံးမှာ တရားဝင်လာဆောင်ရွက်ကြတာပါရှင်’

ကိုင်း... ပြီးပါလေရော။

ဦးခင်မောင် ဘာမှ ဆက်ပြောရန်မလိုအပ်တော့။ ကာယကံ ရှင် မိန်းကလေးကိုယ်တိုင်က ဖွင့်ဟဝန်ခံပြီးပြီ ဆိုမှတော့ သူ့ဘက်က ဥပဒေနှင့်အညီ ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ရုံသာ ရှိပေတော့သည်။

‘မောင်ထူးရေ... ကိုမြဟန်တို့ လေးယောက်အဖွဲ့ကို ငါ့ဆီ လွှတ်လိုက်စမ်းဟေ့၊ လက်ထပ်စာချုပ်ကလေးတစ်ခုမှာ သက်သေ လက်မှတ်ထိုးပေးဖို့လို့...’

ရုံးလုလင်ကလေးကို လှမ်းအော်ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဦးခင် မောင် သက်ပြင်းပူကြီးကို ခိုးချလိုက်သည်။ ထို့နောက် တစ်ခွန်းမေး၏

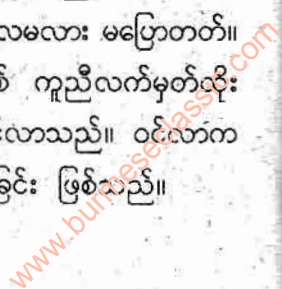
‘ဒါနဲ့ မောင်စည်သူ... ဒီကိစ္စကို မင်းမိဘတွေရော သိပြီး ကြပြီလား’

‘သိသွားကြမှာပါ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်က ဒီက လက်ထပ် ပြီးရင် သူ့ကို အိမ်ကိုပဲခေါ်သွားရမှာကိုး’

ဒီလိုဆိုတော့ အခုလက်ထပ်ကြချိန်ထိတော့ အိမ်က မိဘတွေ မသိကြသေးပါဘူးဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ကို ရ၏။ ဦးခင်မောင်က သူ့ရှေ့ စားပွဲပေါ်ရှိ လက်ထပ်စာချုပ်တွေကို စိတ်မဝင်သာစွာ ငဲ့ကြည့်လိုက် သည်။ တကယ်တော့ ဒါတွေသည် လက်ထပ်စာချုပ်တွေ မဟုတ်၊ ရောမယမ်းအိုးကြီးတွေဟု မြင်နေသည်။ သူတို့ လက်မှတ်ထိုးကြ ပြီးသည်နှင့် ထိုယမ်းအိုးကြီးတွေက မီးထတောက်ဖို့ သေချာသလောက် ရှိသည်။

စည်သူ၏မိဘတွေ သိသွားကြပြီဆိုလျှင် ကြားက ဆောင် ရွက်ပေးလိုက်သော သူ့ကို အပြစ်များတင်ကြလေမလား မပြောတတ်။

ထိုအချိန်မှာပင် အသိသက်သေအဖြစ် ကူညီလက်မှတ်ထိုး ပေးကြမည့် ရုံးအဖွဲ့မှ ကိုမြဟန်တို့အုပ်စု ဝင်လာသည်။ ဝင်လာက တည်းက တောင်းဆိုသံနှင့်အတူ ဝင်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ညီညီကလေးညာ

‘လက်ထပ်စာချုပ် သက်သေလက်မှတ် ထိုးရမှာဆို၊ မင်္ဂလာပဲ
ဆွေ... တို့အဖွဲ့ကတော့ လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့်လောက်ဆိုရင် ကျေနပ်
ပြီ’

‘အာ... တိုက်ရ၊ ကျွေးရမှာပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ဒါက သတို့သား
ဘဝနဲ့ပဲ၊ ရတယ်၊ လက်ဖက်ရည် အဝသောက်၊ မုန့် အစား’

စည်သူက ရင်းနှီးစွာအော်ပြောလိုက်တော့ ဦးမြဟန်က အသံ
ကို မှတ်မိသွားကာ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

‘ဟင်... သတို့သားက မောင်စည်သူလား... ဟော...
ဆွေကောင်... မင်း... မင်း...’

စည်သူကို မျက်နှာငုံကြည့်ရင်း ဦးမြဟန်ကလည်း ဦးခင်
မောင်ကဲ့သို့ အထစ် အထစ်ဖြင့် လုပ်လာပြန်၏။ ပြီးနောက် ဦးခင်
မောင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့က သူတို့အတွက် သက်သေလက်မှတ်ထိုးပေး
ဧေးလား’

ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းလေသံဖြင့် မေးသည်။

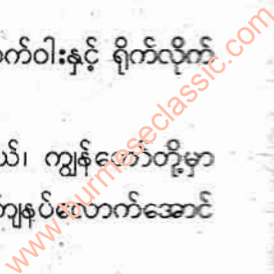
ဦးခင်မောင်က ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ပြလိုက်၏။

‘အေး... သူခိုးသေဖော်ညှိတာလေကွာ၊ ငါတစ်ယောက်
လည်း လက်မှတ်ထိုးတာနဲ့စာရင် မင်းတို့ပါ ပူးတွဲပါတော့ နည်းနည်း
သားသေးတာပေါ့’

‘ဟိုက်...’

ဦးမြဟန်တို့တစ်ဖွဲ့လုံး သူတို့နဖူး သူတို့လက်ဝါးနှင့် ရိုက်လိုက်
ကြသည်ကို မြင်ရတော့ စည်သူက ပြုံး၏။

‘ကဲ... ကဲ... ကြာတယ်... ကြာတယ်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ
ဆက်ရမယ့် အလုပ်တွေကရှိသေးတယ်၊ ကျေနပ်လောက်အောင်

မေးပြီးရင် လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ပေးကြပေတော့’

‘မှန်လှပါ... အရှင့်သား ဘုန်းတော်ကြောင့် အခုပဲ ပြီးရပါစေမယ် ကိုယ်တော်’

ဦးခင်မောင်က အငေါ်တူးသည့် လေသံဖြင့်ပြော၏။

ပြီးနောက် စည်သူနှင့် နဒီမေတို့ကို စာချုပ်တွေပေါ်မှာ လက်မှတ်ကိုယ်စီထိုးခိုင်းလိုက်သည်။ စည်သူတို့ကလည်း ခပ်တည်တည်ပင်လက်မှတ်ထိုးလိုက်ကြ၏။

ပြီးသည်နှင့် သက်သေလက်မှတ်ထိုးကြမည့် ဦးမြဟန်တို့အဖွဲ့ဆီ စာချုပ်တွေ ကမ်းလိုက်သည်။ ဦးမြဟန်တို့အဖွဲ့ လက်မှတ်ထိုးကြပြန်သည်။

နောက်ဆုံးလက်မှတ်ထိုးသူက ဦးခင်မောင်ကိုယ်တိုင်ပင်ဖြစ်သည်။ တရားသူကြီး လက်မှတ်ထိုးပြီးသည်နှင့် ရုံးတံဆိပ်ကို ဒုံးခနဲဒုံးခနဲထုလိုက်သည်။

‘ကဲ... ခုအချိန်ကစပြီး ပြဿနာတက်ကြပေတော့၊ အဲလေမောင်စည်သူနဲ့ နဒီမေတို့ဟာ တရားဝင် အကြင်ငွေမယားဖြစ်သွားကြပါပြီ’

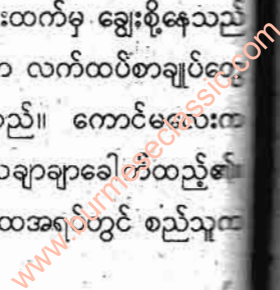
‘ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား’

‘ဒါဖြင့်လည်း ကိုယ့်အရှုပ်ထုပ်ကြီးကို မပြီး ပြန်ကြပေတော့’

အဲ... အဲ... မောင်စည်သူတို့ ပြန်နိုင်ကြပါပြီကွာ’

ပြောပြီးသည်နှင့် ဦးခင်မောင်က နဖူးထက်မှ ချွေးစို့နေသည်တို့ကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်၏။ စည်သူက လက်ထပ်စာချုပ်တွေကို ကောင်မလေးလက်သို့ ထိုးပေးလိုက်သည်။ ကောင်မလေးက စာချုပ်နှစ်စောင်ကို စလင်းဘတ်ထဲ သေသေချာချာခေါ်တီထည့်၏။

နှစ်ယောက်သား ကုလားထိုင်များမှ ထအရှုပ်တွင် စည်သူက

ညီညီကလေးညွှာ

ခါးကြားမှာ ထိုးထားသည့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ခပ်ဆွဲ
ဖွင့်ကာ တစ်ထောင်တန်တစ်ထပ်ကို ဆွဲနုတ်ယူလိုက်ရင်း ပြော၏။

‘ကဲ... သက်သေလက်မှတ်ထိုးပေးတဲ့ ဦးမြဟန်တို့အဖွဲ့
အတွက် သတို့သား သတို့သမီးတို့က လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့်အစား
ဆောက်ကြဖို့ မင်္ဂလာဒါနပြုတာပါ ခင်ဗျာ’

တစ်ထောင်တန်တစ်ထပ်ကို စားပွဲပေါ်ချပေးလိုက်ရင်း ပြော
လိုက်တော့ ဦးမြဟန်က လက်ဝါးကာပြ၏။ စားပွဲပေါ်မှ တစ်ထောင်
တန်အထပ်ကို အဆိပ်ရှိ သတ္တဝါတစ်ကောင်အလား ငုံ့ကြည့်၏။ သူ့
အကြည့်က ရွံ့ကြောက်ကြီးဆိုသော အကြည့်မျိုးဖြစ်သည်။ ပြီးနောက်
ဧချိသွားဖြဲ ပြော၏။

‘နေ... နေပါစေ မောင်စည်သူ၊ ငါတို့ ဆားနဲ့ပဲ စားပါရစေ
တော့ကွာ၊ ပြန်... ပြန်ယူပါ၊ မ... မလိုပါဘူး၊ ဟီး... ဟီး...’

‘ဒါဖြင့် တရားသူကြီးမင်းအတွက် ဒါနပြု...’

စည်သူ စကားပင်မဆုံးလိုက်...

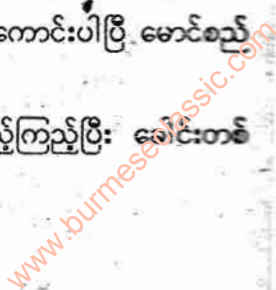
ဦးခင်မောင်က ပျာပျာသလဲ ဖြတ်၍ အမြန်ဖြေသည်။

‘သောက်... သောက်ပြီးပါပြီ မောင်စည်သူ၊ ပြန်ထည့်သွား
ပါကွယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

‘မဟုတ်သေးပါဘူး... အန်ကယ်ရယ်၊ အခုသောက်ပြီးပြီဆို
ရင်လည်း နေ့ခင်းပိုင်းကျမှ ထွက်သောက်ကြ စားကြတာပေါ့၊ ထားခဲ့
ပါရစေ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ’

‘ကြွ... ကြွ... အဲ... အဲလေ... ကောင်းပါပြီ မောင်စည်
သူ’

စည်သူက နဒီမေ့ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းတစ်
ချက် ဆတ်ပြလိုက်၏။

‘သွားကြစို့’ဆိုသည့် သဘော။

နဒီမေက ပြုံးပြုံးကလေး ခေါင်းညိတ်၏။

စည်သူက တရားသူကြီး ဦးခင်မောင်အပါအဝင် ရုံးတစ်ဖွဲ့ လုံးကို နှုတ်ဆက်သလို အားလုံးမျက်နှာတွေကို ဝေ့ကြည့်လိုက်လေ သည်။

ပြီးနောက် နဒီမေနှင့်အတူ ရုံးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ခွာသွားတော့ ၏။ ရုံးအဖွဲ့သည် ဝူးခနဲ လေပူကြီးများ မှုတ်ထုတ်ကြရင်း ကျန်ရစ်၏။

‘အင်း... ဒီကိစ္စကို ဘိုးတော် သိသွားရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ကို လာပူတော့မယ် ထင်တယ် ဆရာ’

ဦးမြဟန်၏ အသံက စိုးရိမ်တကြီးအသံ။

‘မတတ်နိုင်ဘူးဟေ့... ငါတို့ကို ပြုဟ်ဝင်ချင်လို့ ဖုတ်သွင်း ရထားလာဆိုက်တာ အောက်မေ့ကြပေတော့၊ ဒီကောင် ဘာတွေ လျှောက်လုပ်လာတယ်မသိဘူး’

ဦးခင်မောင်၏ ‘လာမယ့်ဘေး၊ ပြေးတွေ့ကြတာပေါ့’ဟု တပ် ထောင်ကာ လူစုသည့်အသံ...

တစ်နည်းအားဖြင့် သူခိုးသေဖော်ညီသံ။

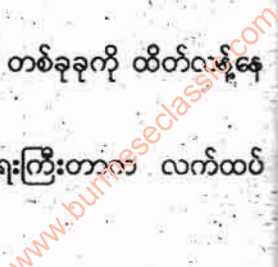
ထိုစကားသံတွေကို စည်သူရော နဒီမေပါ ကြားလိုက်ကြ ရ၏။ ရုံးရှေ့ရောက်တော့ အသင့်ရပ်ထားသော ကားကလေးပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြသည်။ နဒီမေက ပြော၏။

‘ကိုစည်သူက ရုံးအဖွဲ့နဲ့ တော်တော်ခင်တယ်နော်’

‘အင်း... ခင်တယ် မနဒီ’

‘ဒါပေမဲ့... သူတို့ကို ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို ထိတ်လန့်နေ ကြသလိုကြီး ဖြစ်နေသလားလို့’

‘ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မနဒီ၊ အရေးကြီးတာလဲ လက်ထပ်

စာချုပ်မှာ တရားဝင် လက်မှတ်ထိုးဖြစ်ကြဖို့ပဲဥစ္စာ၊ အခု အဲဒီကိစ္စပြီး သွားပြီလေ၊ ဟို... ရုံးအဖွဲ့ကလူတွေက ဘိုးတော်က လာပွက်မှာကို နိုးရိမ်နေကြတာပါ’

‘ဘိုးတော် ဆိုတာက...’

‘ဘိုးတော် ဆိုတာက... ကျွန်တော့်အဖေကိုပြောတာ၊ ရုံးအဖွဲ့က အားလုံး အဖေတပည့်တွေကြီးပဲ၊ အဖေက အငြိမ်းစားမယူခင် တစ်လျှောက်လုံး ဒီမှာပဲ တရားသူကြီး အကြီးအမှူးလုပ်ခဲ့တာလေ၊ ဒါကြောင့် ရုံးအဖွဲ့နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က မနိုင်ရင်တောင် ခင်မင်နေကြတာ ပေါ့’

‘ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး’

‘ဟုတ်တယ်... အနေအထားအရ ဒီရုံးက ကျွန်တော်အတွက် ‘အိမ်ကွင်း’ပဲ၊ ဘောလုံးစကားနဲ့ပြောရရင် အိမ်ကွင်းမှာကန်ရတော့ အားရှိတာပေါ့၊ ဒါကြောင့်... ဒီရုံးကိုပဲ ရွေးချယ်လိုက်ရတာ၊ ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ခုအချိန်ကစပြီး အားလုံးအဆင်ပြေသွားပြီလို့သာ သဘောထားလိုက်ပေတော့’

နဒီမေ၏ အပြုံးကို မြင်ရသည်။ သူမအပြုံးက ‘ခုမှပဲ စိတ်အေးသွားရတယ်’ ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ထွက်၏။

‘ကဲ... သွားကြစို့ မနဒီ’

‘ဘယ်ကိုလဲ...’

‘ကျွန်တော့်အိမ်ကိုပေါ့...’

စကားအဆုံးမှာပင် စည်သူက ကားစက်ကို နှိုးလိုက်လေသည်။

*

အခန်း(၂)

ဆင်ဝင်အောက်သို့ ကားကို ထိုးရပ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ စည်သူက သူ့ဘက်မှ တံခါးကိုဖွင့်ကာ ဆင်းလာသည်။
နဒီမေကလည်း သူ့ဘက်မှတံခါးကို ဖွင့်ဆင်းလာသည်။

‘ကဲ... လာ၊ မနဒီ...’

နဒီမေက ကားဘေးတွင်ရပ်ရင်း သူမဝင်ရောက်ရမည့် တိုက်
ဗုကလေး၏ အတွင်းဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေသဖြင့် စည်သူက
ဖိတ်ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ကဲ... လာ... မနဒီ’

နဒီမေက ကားဘေးတွင် ရပ်ရင်း သူမ ဝင်ရောက်ရမည့်
တိုက်ဗုကလေး၏ အတွင်းဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေသဖြင့် စည်သူက
ဖိတ်ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ညီညီကလေးညာ

တိုက်ကလေးက ရှေ့ဘက်တွင် ပုပုပြားပြားတစ်ထပ်ဖြစ်သော်
လည်း နောက်ပိုင်းမှာကျတော့ နှစ်ထပ်ဖြစ်သည်။ ခေတ်မီပုံစံဖြင့်
တည်ဆောက်ထားသည်။

စည်သူက ရှေ့ကဝင်လိုက်တော့ နဒီမေက နောက်က ကပ်
လိုက်လာသည်။

ဧည့်ခန်းဖြစ်ဟန်တူသော ရှေ့ဘက်ခန်းဘက်မှာတော့ လူသူ
တင်းရှင်းနေသည်။ ဧည့်ခန်းကျယ်၏ အဆုံးစွန်တွင် အပေါ်ထပ်သို့
တက်ရန်လှေကားကို တွေ့ရသည်။ တောက်ပြောင်လှပသော လှေကား
၏နံဘေးတွင် 'စတီးလက်ကိုင်တန်းကို လှပခေတ်မီစွာ တပ်ဆင်ထား
သည်။

'လာ... မနဒီ...၊ အပေါ်ထပ်ကိုပဲ တစ်ခါတည်း သွားကြရ
အောင်'

သူတို့နှစ်ယောက် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ စည်သူက
တံခါးပိတ်ထားသော အခန်းတစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်းသား
ဖန်းကွက်ဖော် တံခါးရွက်ကို ခေါက်လိုက်သည်။

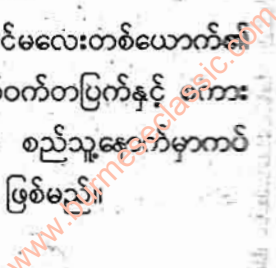
'မေထားရေ... မေထား၊ တံခါးလာဖွင့်စမ်းဟေ့...'

'လာပြီ... လာပြီ... ကိုကြီး'

အတွင်းမှ ပြန်ပြောလိုက်သော စကားသံနှင့်အတူ တံခါးရွက်
နှင့်သွားသည်။

'ကိုကြီး... ဘယ်သွားနေ... ဟင်...'

တံခါးပွင့်ပွင့်ချင်း အခန်းထဲမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏
တစ်ဝက်တပြက်စကားသံ ထွက်လာ၏။ တစ်ဝက်တပြက်နှင့် ဇကား
သံ ရပ်သွားသည်က အခြားကြောင့်မဟုတ်၊ စည်သူအောက်မှာကပ်
လျက်ပါလာသည့် နဒီမေကို မြင်လိုက်ရ၍ ဖြစ်မည်။

ကောင်မလေးကတော့ စည်သူနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည်။
မောင်နှမပါဟု ထုတ်ပြောစရာမလိုသည့် ရုပ်ရည်ဖြစ်သည်။ စည်သူ၏
ညီမငယ်သာဖြစ်ကြောင်း နဒီမေ ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။

‘လာ... မနဒီ’

စည်သူက နဒီမေကို လှည့်ပြောလိုက်ရင်း အခန်းထဲသို့ လှမ်း
ဝင်လိုက်သည်။ မေထားဆိုသည့် ကောင်မလေးကလည်း တံခါးရွက်
ကို ပြန်စေ့လိုက်ပြီး အခန်းထဲသို့ ပြန်လိုက်ဝင်လာသည်။

အခန်းကတော့ အပျိုခန်း ပီသသည်။ တစ်ယောက်အိပ်ခုတင်
နှစ်လုံးရှိသည်။ တစ်လုံးက အလွတ်။ မည်သည့်အိပ်ရာမှ ခင်းမထား။
ထိုလွတ်နေသည့် ခုတင်ပေါ်တွင် စာအုပ်စာတန်းတွေသာ တင်ထား
၏။ အိပ်ရာခင်းထားသည့် ခုတင်နံဘေးကပ်လျက်တွင် မှန်တင်ခုံ
ရှိသည်။ နှစ်ပေခန့် အလျားရှည်သော ကြည့်မှန်၊ ရှေ့ဘက်ပြင်ညီစားပွဲ
ပေါ်တွင် ခေတ်ပေါ်အလှပြင်ပစ္စည်းတွေ၊ ရေမွှေးပုလင်းတွေ စုံလင်
အောင် တင်ထားသည်။ အိပ်ခန်းထောင့်တွင် ကြီးမားသော အဝတ်
ဖိရိုကြီး ရှိသည်။

စည်သူက မှန်တင်ခုံရှေ့ဘက်ရှိ ဆိုဖာထိုင်ခုံဝိုင်းကလေးကို
ဆွဲယူလိုက်ကာ...

‘ကဲ... မနဒီ၊ အဲဒီမှာထိုင်’

နဒီမေ ဝင်ထိုင်သည်။

‘ငါ အောက်ထပ်မှာ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ခဲ့ဘူး၊ ဖေကြီးတို့
မေကြီးတို့ ဘယ်သွားကြသလဲ မေထား’

‘ဘုရားသွားမယ် ပြောကြတာပဲ ကိုကြီး’

‘အေး... အဲဒါကောင်းတယ်၊ ဒါမှ ပြောစရာရှိတာတွေ
အေးအေးဆေးဆေး ပြောနိုင်မှာ’

ညီညီကလေးညာ

စည်သူက ကျေနပ်စွာပြောသည်။

‘ဒါနဲ့... ကိုကြီး... သူ... သူက...’

ခင်ထားက သူမ၏ အိပ်ရာခုတင်ပေါ်၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း နဒီမေကို မျက်လုံးပြူးကလေးနှင့် ကြည့်ကာ မေး၏။

‘အေး... ငါ ပြောပြမယ်လေ၊ နင်က ငါနဲ့အတူလိုက်လုပ်ရင်း နားထောင်၊ လောလောဆယ် ဒီဘက်ခုတင်ပေါ်က စာအုပ်စာတန်းတွေကို ဟိုဘေးက ဗီရိုနားက နေရာလွတ်ကို ရွှေပုံစမ်း’

စည်သူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ခုတင်ပေါ်က စာအုပ်တွေကို ဘီရိုနားဘေးသို့ အထပ်လိုက် အထပ်လိုက် နေရာရွှေ့သည်။ ထို့ကြောင့် မေထားလည်း နိုင်သလောက် မကာရွှေ့လိုက်သည်။

နဒီမေက သွက်သည်။ စည်သူတို့မောင်နှမ စာအုပ်တွေရွှေ့တာမြင်သည်နှင့် သူမလည်း ထိုင်ရာမှထကာ လိုက်ကူရွှေ့သည်။ စည်သူက စာအုပ်တွေ ရွှေ့နေရင်းကပြောသည်။

‘သူ့နာမည်က မနဒီမေတဲ့ ဟ...’

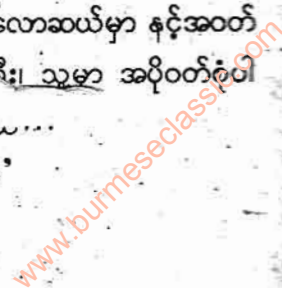
‘အင်း...’

‘အဲဒါ... သူက ဒီမှာ နင်နဲ့ အတူတူနေရလိမ့်မယ်၊ အခု ငါတို့ စာအုပ်တွေ ရွှေ့နေတဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာပဲ နေရာချထားပေးရလိမ့်မယ်’

‘ရတယ်လေ၊ အခင်း၊ စောင်၊ မွှေယာ၊ ခေါင်းအုံးခြင်ထောင်၊ အိပ်ရာတစ်စုံစာ အသစ်လှ ပြင်ဆင်ရုံပေါ့’

‘ဒါတင်မကသေးဘူး၊ လောလောဆယ်မှာ နင့်အဝတ်အစားထဲက နှစ်စုံသုံးစုံထုတ်ပေး... ဒါနဲ့ သူ့မှာ အပိုဝတ်ရုံပါဗလားဘူး၊ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တာပေးရမယ်...’

‘အင်းလေ... ဒါလည်း ရပါတယ်’

သုံးယောက်သား တက်ညီလက်ညီဖြင့် ရှင်းလင်းပြင်ဆင်
လိုက်ကြရာ ဆယ်မိနစ်လောက် အတွင်းမှာပင် နဒီမေအတွက် အိပ်
စရာနေရာ ပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်သွား၏။

ဒီတော့မှ အမောဖြေရင်း ထိုင်လိုက်ကြသည်။

နဒီမေက သူမအတွက် ပြင်ဆင်လိုက်သော ခုတင်မှာ ဝင်
ထိုင်သည်။ မေထားက မူလခုတင် အိပ်ရာဘက်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။
ကြားက မှန်တင်ခုံရှေ့က ဆိုဖာခုံဝိုင်းကလေးမှာ စည်သူက ဝင်ထိုင်
သည်။ အဲဒီတော့မှ မေထားက စကားစသည်။

‘ဒါနဲ့... နေပါဦး ကိုကြီးရဲ့... ဒီ... မနဒီမေက’

စည်သူက ပြုံး၍ နဒီမေ၏ စလင်းဘတ်ကို ပုတ်ပြလိုက်
သည်။ နဒီမေက လျှဉ်ပါသည်။

ချက်ချင်းပင် စလင်းဘတ်အိတ်၏ဇစ်ကို ဆွဲဖွင့်ကာ အတွင်း
မှ လက်ထပ်စာချုပ် အခေါက်ကလေးတွေကို ဆွဲထုတ်ပြီး မေထား
လက်သို့ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

မေထားက ဘုမသိ ဘမသိဖြင့် ဆွဲယူကာ စာချုပ်အခေါက်
ကလေးတွေကို ဖြန့်လိုက်သည်။

‘ဟောတော့...’

‘နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်စာချုပ်’ ဟူသော စာတန်းက
လေးကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မေထားနှုတ်ဖျားမှ အာမေဇိုတ်သံတစ်သံ
ခုန်ချသွားသည်။ သူမ အလောတကြီး ဆက်ဖတ်သည်။

‘ဟင်... ဒါ...ဒါဆို’

‘အေး... ဒီကနေ့ပဲ... သူ့ကို... ငါ ခိုးလာခဲ့တာ၊ သူက
ငါ့နောက်ကို ခိုးရာလိုက်လာခဲ့တာ’

‘ဗုဒ္ဓေါ...’

ညီညီကလေးညာ

မေထား မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ စည်သူက ပြုံးနေသည်။

‘ဒါ... ဒါဖြင့် ကိုကြီးတို့က...’

‘အေး... အဲဒါကို ငါ... ရှင်းပြမယ်’

စည်သူက လည်ချောင်းရှင်းရန် ‘အဟမ်း’ ဟု အသံပြုလိုက်သည်။ အံ့အားတသင့် မျက်လုံးပြူးနေသော ညီမဖြစ်သူ မေထားကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

‘မနဒီမေကို ငါ အရေးပေါ်ခိုးလိုက်ရတာဟ... ဒါပေမဲ့ နင်နဲ့ပဲ အတူတူထားရမှာ၊ နင်နဲ့ပဲ အတူနေ အတူအိပ်ကြပေါ့၊ ငါတို့က မဖြစ်မနေ နောက်ပိုင်း အန္တရာယ်ကင်းအောင်လို့ ဒီလက်ထပ်စာချုပ်နဲ့ လက်မှတ်ထိုးပြီး ဦးခင်မောင်တို့ဆီမှာဝင် လက်ထပ်ခဲ့ကြရတာ’

‘ဒါ... ဒါဖြင့်... တကယ်မဟုတ်ဘူးပေါ့’

‘မဟုတ်ဘူး... ဒါပေမဲ့ ဒီလိုမလုပ်လို့လည်း မဖြစ်နိုင်တော့လို့ လုပ်ခဲ့ကြရတာပဲ၊ ဒီလိုလေ... မနဒီမေက ဟိုကောင် မော်နီရဲ့ ရည်းစားဟ...’

‘ဟောတော့... ကိုမော်နီရည်းစား...’

‘အေးလေ... မော်နီက နောက်သုံးလလောက်ကြာမှ ပြန်ရောက်မှာ၊ အခုကိစ္စကလည်း မော်နီရယ်၊ မနဒီမေရယ်၊ ငါရယ်၊ သုံးယောက်တိုင်ပင်ပြီး လုပ်ချလိုက်ကြရတာပဲ ရှင်းပလား...’

‘ဟင့်အင်း... မရှင်းသေးဘူး... ကိုကြီး’

မေထားက ခေါင်းခါးပြောသည်။ စည်သူက ‘တုံးရန်ကော’ ဆိုသော အကြည့်မျိုးဖြင့် တစ်ချက် ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘နင်ကလည်းဟာ၊ ခေတ်... ဝတ်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ မော်နီက ဒီရက်ပိုင်း လပိုင်းအတွင်းမှာ ဘာ... ပြည်ပြန်လာလို့ မရနိုင်ဘူး၊ နောက်သုံးလပြည့်ပြီးမှ ပြန်လာဖို့ခွင့်ရမယ်၊ ဒီရက်

ထဲမှာ ပြန်လာမယ်ဆိုရင် ရပြီးသားရာထူး ပြုတ်ရုံပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာက မနဒီမေကို သူ့မိဘတွေက သူတို့ သဘောတူတိုင်ပင်ထားပြီးသား သူတို့ မိတ်ဆွေတံစဉ်းရဲ့သားနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ စိုင်းပြင်းစီစဉ်နေကြ ပြီ။ အဲဒါက ရှေ့လလောက်ဆိုရင်ပဲ မဖြစ်မနေ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပကြ တော့မယ့်သဘော ဖြစ်နေတယ်လေ။ ငါ့ကြောင့် ဟိုကောင်မော်နီက ငါ့ဆီရော၊ မနဒီမေဆီရော ဖုန်းဆက်စီစဉ်တာ၊ အီးမေးလ်နဲ့လည်း အစီအစဉ်ကို သေသေချာချာ ရှင်းပြတယ်။

‘ဩ... ဒါကြောင့် ကိုကြီးက ကြားကနေ အရင်ဦးအောင် မနဒီမေနဲ့ အချိတ်အဆက်လုပ်ပြီး ဖမ်းထိန်းထားလိုက်တယ် ဆိုပါတော့’

‘အေး... အဲဒါပဲပေါ့၊ အခြေအနေက ဒီလိုမလုပ်လို့မှ မရနိုင် တော့တာ’

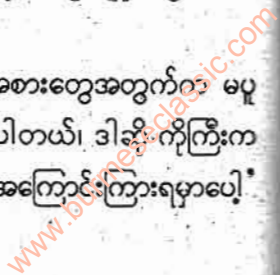
အခြေအနေကို မေထား သဘောပေါက်သွားသည်။

‘အဲဒါ မနဒီမေကို နင်နဲ့အတူတူထားရမှာပဲ သူ့မှာလည်း မြို့ထဲ ရှော့ပင်းထွက်သလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ အလစ်ထွက်ပြီး လိုက်လာရ တာဆိုတော့ ဘာမှ အပိုဆဒါးတွေ ထည့်မလာနိုင်ဘူး၊ မှတ်ပုံတင်ပါ ရင် ပြီးတာပါပဲလေ၊ ကျန်တာက အရေးမကြီးပါဘူး’

စည်သူက ဆက်ရှင်းပြသည်။ နဒီမေက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ဝင် ပြောသည်။

‘မှတ်ပုံတင်တင် မကပါဘူးကိုစည်သူရဲ့ အဝတ်အစားအသစ် ဝယ်ဖို့ ငွေလည်း ပါပါသေးတယ်၊ နောက်ရက်တွေကျမှ ထွက်ဝယ် ရမှာပေါ့’

‘ဖြစ်ပါတယ် မနဒီမေ... အဝတ်အစားတွေအတွက်တော့ မပူ ပါနဲ့၊ မေထား အဝတ်အစားတွေ အများကြီးရှိပါတယ်၊ ဒါဆို ကိုကြီးက မနဒီမေကိုခိုးပြေးပြီဖြစ်ကြောင်းကို မော်နီဆီ အကြောင်းကြားရမှာပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီအတွက်ကမပူပါနဲ့၊ ရှေ့အပတ်လောက်အတွင်း
ဒီကောင်နဲ့ ငါ အဆက်အသွယ်ရမှာပါ။ သူတို့သင်္ဘော ဆိပ်ကမ်း
တစ်ခုခုကပ်ရင် ကပ်တဲ့မြို့ကနေ လှမ်းဆက်သွယ်လိမ့်မယ်။ ဒီကိစ္စက
တော့ မော်နီဆီက ဖုန်းကိုစောင့်ရမှာပဲ။ သူ့ဆီက ဖုန်းဝင်လာရင်
အဲဒီမေ ငါ့အိမ်ရောက်နေပြီ။ နင်နဲ့အတူတူ တစ်ခန်းတည်းပေးနေတယ်
လို့ ပြောလိုက်ရုံပဲရှိတယ်။ ဒါဆို သူလည်း စိတ်အေးသွားရရောပေါ့’

စည်သူက သူ့တွက်ကိန်းနှင့်သူ ဟုတ်နေ၏။ အဲဒါကတော့
ထားလိုက်ပါတော့ အကြောင်းမဟုတ်လှပါ။ မိန်းကလေးချင်း တစ်ခန်း
တည်း အတူတူနေလိုက်ကြရုံပဲရှိသည်။ အဝတ်အစားအတွက်ကလည်း
ထက်တလောချင်းပင် မဟုတ်။ ဒီအိမ်မှာ နေနေသမျှကာလပတ်လုံး
သူ့ရောမရှိ။ မနုဒီမေနှင့် မေထားတို့က ခန္ဓာကိုယ်ချင်း သိပ်ကွာခြားလှ
သည်မဟုတ်၍ မေထား၏အဝတ်အစားတွေပေးဝတ်ထားလို့ ဖြစ်တာပဲ။

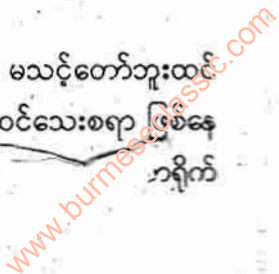
အကြောင်း ဟုတ်တာက အိမ်ကလူကြီးတွေ ကိစ္စဖြစ်သည်
ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

‘ကဲ... အဲဒါက ထားလိုက်ပါတော့၊ မေထားတို့ လူငယ်ချင်း
က နားလည်သဘောပေါက်ကြပါပြီ။ အခုကိစ္စမှာ ပြဿနာမရှိဘူး။
ပြဿနာက ဖေကြီးတို့ မေကြီးတို့ပြန်လာလို့ မေးရင် ဘယ်လိုရှင်း
သလဲ။ ကိုမော်နီအတွက် ကိုကြီးကနေ ကြားကဝင်ခိုးပေးထားရတာလို့
ဧပြောင်ဖွင့်ပြောလို့ ဖြစ်ပါ့မလား...’

‘နင် ဘယ်လိုထင်သလဲ မေထား’

စည်သူက ပြန်မေးလိုက်သည်။

‘ညီမလေးကတော့ ဧပြောင်ဖွင့်ပြောလို့ မသင့်တော်ဘူးထင်
တယ်။ အဲလို ဧပြောင်ဖွင့်ပြောရင် မေ... မကီ အထင်သေးစရာ ဖြစ်နေ
သိမ့်မယ်။ ကိုကြီးကိုလည်း အတော်ရှင်...’

နေဦးမယ်၊ ဓားခုတ်ရာ လက်ဝင်လျှိုရကောင်းလားလို့ ပြောချင်ပြော
နေဦးမှာ'

'ဒါဖြင့်ရင်...'

'ခပ်တည်တည်နဲ့ ဖေကြီးတို့ကိုပါ ဆက်လိုမ့်ကြရုံပေါ့၊ သူတို့
ရွှေမှာတော့ တကယ်ပဲ လင်မယားလိုနေပေါ့၊ ညအိပ်ချိန်ကျမှ ညီမ
လေးအခန်းမှာ မနဒီမေကို ခေါ်အိပ်ရုံပဲ၊ အဲဒါ လက်တလောက်စွတွေ
ရှင်းမယ်ထင်တယ်'

စည်သူတွေကြည့်လိုက်သည်။ မေးထားအကြံပြုတာ ခပ်
ကောင်းကောင်းပါပဲ၊ တကယ် မဟုတ်ပါဘဲနှင့် သူများသားသမီးကို
ခိုးပြေးလာရသလား ဆိုတာမျိုးတွေ ပေရှည်လာနိုင်စရာ အကြောင်း
မရှိ။

'မနဒီမေကရော ဒီအစီအစဉ်ကို ဘယ်လိုသဘောရသလဲ'

'ကောင်းပါတယ် ကိုစည်သူ၊ ပြဿနာ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မ
ဘက်က ဘယ်လိုမှ ပြဿနာမရှိဘူး၊ မီးစင်ကြည့်ကသွားရုံပဲ၊ ကိုစည်
သူမှာ ပြဿနာတွေ ရှုပ်လာမှာသာ ကျွန်မက အားနာနေတာ'

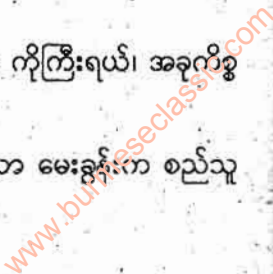
နဒီမေက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောသည်။

'ကိစ္စမရှိဘူး မနဒီမေ၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲပေါ့၊ အဆင်
ပြေသလို ကြည့်လုပ်ရမှာပဲ၊ ဒီသုံးလလောက်နဲ့ ပြီးသွားမှာပဲဟာဗျာ၊
ညီမလေးပြောတာတော့ ဟုတ်တုတ်တုတ်ပဲ၊ ဒီတော့ ဘယ်လိုပြဿနာ
မှ ထပ်ဝင်မလာအောင် တကယ်ပဲ ခိုးပြေးခဲ့ကြသလို နေလိုက်ကြ
ပြောလိုက်ကြတာပေါ့'

'အင်း... အဲဒါက ထားလိုက်ပါတော့ ကိုကြီးရယ်၊ အခုကိစ္စ

ကို 'ဆောင်ဦး' သိသွားရင်ကော'

မေးထားထံမှ မထင်မှတ်ဘဲဝင်လာသော မေးခွန်းက စည်သူ

ညီညီကလေးညာ

ကို ဟိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားစေသည်။ ဟုတ်သည် စည်သူတစ်ယောက်
အိမ်မခိုးပြေးသွားပြီဆိုသော သတင်းသာ 'ဆောင်းဦး' ထံရောက်သွား
ချွင် အနည်းနှင့်အများဆိုသလို ပြဿနာတက်နိုင်သည်။

စည်သူ သူ့ဆံပင်တွေကြား လက်ထိုးကာ ခေါင်းကို တဗျင်း
ဗျင်းကုတ်လိုက်၏။

'လောလောဿယံတော့ အဖြေရှာမနေနိုင်သေးဘူးဟာ၊ တစ်ပူ
ပေါ် နှစ်ပူ အဆင့်မခံနိုင်သေးဘူး'

'အိမ်က ဖေကြီးတို့ မေကြီးတို့နဲ့ အရင်ဆုံး အဆင်ပြေဖို့သာ
အဓိကပဲ။ ဒီကိစ္စက ရုတ်တရက်တော့ ဆောင်းဦး မသိနိုင်သေးပါဘူး
ဟာ...'

'အံ့မာ... ကိုကြီးက ဘယ်လောက်ထိကြာအောင် ဖုံးဖိထား
နိုင်မှာမို့လို့လဲ'

မေထားက နှုတ်ခမ်းကလေးကို မဲ့လိုက်ကာ မေး၏။

'ဒါကတော့ သူ မသိခင်အထိ ဖုံးဖိထားနိုင်မှာပေါ့ဟ...
ဆီး... ဟီး...'

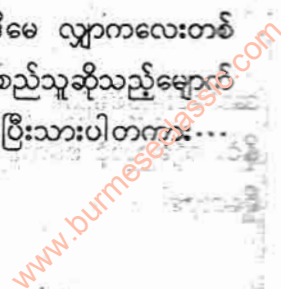
မောင်နှစ်မနှစ်ယောက် ရယ်လိုက်ကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပင်
နဒီမေက ဝင်မေးသည်။

'ဒါနဲ့... အဲဒီဆောင်ဦးဆိုတာက ဘယ်သူလဲဟင်...'

'ဟောဒီက ကိုကြီးရဲ့ ချစ်လှစွာသော အချစ်ဆုံးကြီးလေ
နဒီမေရဲ့၊ နာမည်အပြည့်အစုံက ဆောင်းဦးခင်တဲ့...'

မေးထား၏ အဖြေစကားကြောင့် နဒီမေ လျှာကလေးတစ်
ထစ် ဖြစ်သွားရလေသည်။ လက်စသတ်တော့ စည်သူဆိုသည့်မျှောက်
ထလည်း အမြီးပေါက်ပြီးသား မျှောက်ဖြစ်နေပြီးသားပါတကား...

*

အခန်း (၃)

တကယ်တမ်းတွင်တော့ 'နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး အခု လောလောဆယ် ငြိမ်းအေးလျှင်ပြီးရော' ဟူသောသဘောဖြင့် စည်သူ လုပ်ချလိုက်သည့်ကိစ္စသည် ထင်ထားသလောက် မလွယ်ကူလှချေ။ ဘုရားသွားကြသည့် ဖေကြီးနှင့်မေကြီးတို့ ပြန်လာသည်နှင့်ပင် ထို စနက်တံက ပေါက်ကွဲလေတော့သည်။ မပြောဘဲ ရေငုံထားလိုရသည့် ကိစ္စမဟုတ်။ နဒီမေက သူ့ကောင်မော်နီ ပြန်မလာမချင်း စည်သူတို့အိမ် မှာပဲ တောက်လျှောက် ရှိနေရဦးမည်။ မော်နီပြန်လာဖို့က အချိန်သုံးလ တိတိလိုသေးသည်။ ထိုသုံးလအတွင်း ဒီမှာ အဆင်ပြေနေဖို့ လိုသည်။

ဒီမှာ အဆင်ပြေပြေနေနိုင်ဖို့ကလည်း အိမ်ကလူကြီးတွေကို အသိပေးမှဖြစ်မည်။ သို့တိုင်အောင် အမှန်အတိုင်းအသိပေးလို့ မဖြစ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် စမိသည့်ဇာတ်လမ်းကို ခပ်တည်တည် ဆက်ကရဖို့ပဲ ရှိတော့၏။

www.burmeseclassic.com

ညီညီကလေးညွှာ

‘ဖေကြီးတို့ ပြန်လာကြပြီလား’

တိုက်ရှေ့မှ ကားသံကြားကတည်းက စည်သူက အောက်ထပ်ဆင်းစောင့်နေသည်။

ဦးဝဏ္ဏနှင့် ဒေါ်သဲညွှာတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်က ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ဝင်အလာတွင် စည်သူက ဆီးကြိုမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

‘အေးကွ... မင်းအမေကွာ၊ ဘုရားသွားတာ ဘုရားဖူးရင် ပြီးတာပဲ ဥစ္စာ၊ ခုတော့ ဘုရားဖူးတာက တော်တော်ရယ်၊ ယတြာချေနေတယ်ဆိုတာက အတော်ကြာတယ်၊ ငါ့မှာ စိတ်ကို အတော်ဆွဲဆန့်ထားရတယ်’

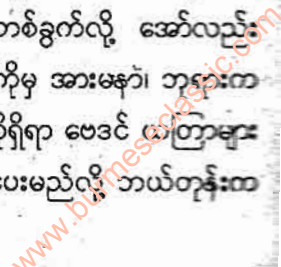
ဦးဝဏ္ဏက ကျွဲမြီးတိုသံဖြင့်ဖြေ၏။ ဒီတော့ ဒေါ်သဲညွှာက ယောက်ျားဖြစ်သူကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်၏။

‘အစောကြီးကတည်းက ပြောသားပဲ၊ တော်တော်စိတ်မရှည် နိုင်ရင်ပြန်နှင့်၊ ကျုပ်ဟာ ကျုပ် တက္ကစီငှားပြီး ပြန်ခဲ့မယ်လို့’

‘ဟ... မင်းကိုယ်မင်း မော်ဒယ်လ်ကောင်မလေးတွေ အရွယ် နှုတ်လို့လားကွ၊ တစ်ယောက်တည်း မူးမော်လဲနေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ’

‘အို... ကျုပ်တို့က ကျန်းမာရေးမှာ ဒေါင်ဒေါင်မြည်’

‘အေးလေ... တော်ကြာကျမှ သံပုရာရည် အေးအေးတစ်ခွက် ဆိုတာမျိုး မကြားပါရစေနဲ့၊ ဘုရားပေါ်မှာကတော့ မင်းမူးမော်လဲနေရင်လည်း သံပုရာရည်အေးအေးလေးတစ်ခွက်လို့ အော်လည်း ထူးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တကတည်းဗျာ၊ ဘုရားကိုမှ အားမနာ၊ ဘုရားက ချစ်သားတို့ ချစ်သမီးတို့၊ ငါ့ထံ၌ သင်တို့အလိုရှိရာ ဗေဒင် ယတြာများ လာရောက်ချေကြလော့၊ ငါ... ဆောင်ရွက်ပေးမည်လို့ ဘယ်တုန်းက

မှ ဟောခဲ့တယ်လို့ မကြားဖူးပါဘူး၊ ဘယ်ကျမ်းထဲ သုတ္တန်ထဲ အဋ္ဌကထာထဲမှာမှ ငါမတွေ့ဖူးဘူး'

ဦးဝဏ္ဏက ပြန်ပြော၏။ စည်သူမှာ အိမ်ထဲရောက်လာက တည်းက ဘုကျနေကြသော ဖေကြီးနှင့်မေကြီးတို့ကြောင့် ထိုင်၍သာ နားထောင်နေရသည်။ မည်သည့်စကားမျှ ဝင်မပြောသာသေး၊ ဖေကြီးနှင့်မေကြီးတို့သည် ဘယ်လိုလုပ် ချစ်ကြပြီး ဘယ်လိုလုပ်ညားလာကြသည် မသိ။ သူတို့သည် 'မတည့်အတူနေ'ဆိုသော စကားအတိုင်း အမြဲတကျက်ကျက် ဘုကျလေ့ရှိခဲ့။

ဖေကြီးက ဗေဒင်ယတြာတို့၊ နတ်တို့ကို ယုံကြည်စွဲလမ်းမှု ထားသည်မဟုတ်။ အမိန့်တော်ရ တရားသူကြီးပီပီ နေရာတကာတွင် ဥပဒေနှင့် အတိအကျတိုင်းတာ ဆောင်ရွက်ကြည့်မြင်လေ့ရှိသူ ဖြစ်သည်။ မေကြီး၏ နတ်ကိုးကွယ်ခြင်း၊ ဗေဒင်ယတြာတို့ကို အသေအလဲ ယုံကြည်ခြင်းတို့နှင့် ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်းဖြစ်၏။

သို့သော် မေကြီးတွင်လည်း ဖေကြီးကို ပြန်လည်ထိုးနှက်စရာ လက်ကိုင်စကားတစ်ခွန်း အရန်သင့်ရှိ၏။

'ကျုပ်က တော့စီရင်ချက်ချစရာ တရားခံမဟုတ်ဘူး ကိုဝဏ္ဏ၊ ကျုပ်က တော့မိန်းမ... တော့မယား၊ တော့မိန်းမ... တော့မယား ဖြစ်နေတဲ့အတွက် တော့စကား တော့အမိန့်ကို အမြဲဆန့်ကျင်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်၊ မှတ်ထား'ဟူသော စကားပင်ဖြစ်၏။

မေကြီးစကားက လင်ယောက်ျား၏စကားကို အမြဲတော်လှန် ဆန့်ကျင်နေမှပဲ မယားအရာရောက်တော့ သလိုလို၊ မယားစာရင်းဝင် တော့သလိုလို။ ဖေကြီးပြောချင်ရာပြော မေကြီးက သူ့ဝါသနာပါရာ ကိစ္စတွေမှာတော့ အလျှော့မပေးဘဲ ဆက်လုပ်မြဲပေတည်း။

ယခုလည်း ကြည့်။ ဖေကြီး၏ တပွစိစိ ဆူညံပူသံတွေကို လုံးဝဂရုမစိုက်။ ဒါမျိုးတော့ ပျင်းသေးတယ် ဆိုသည့်အချိုးပင်။

ညိုညိုကလေးညှာ

‘ဒီမှာ... ကျုပ်က တော်လိုပညာရှိကြီး မဟုတ်တော့ ကျွမ်း
 စာတွေ၊ သုတ္တန်တွေ၊ အဋ္ဌကထာတွေတော့ နားမလည် ညာဏ်မခီဘူး
 တော်ရေ၊ ဒီတော့ ကိုယ်ညာဏ်မိတာလေးတွေကိုပဲ ကိုယ်လုပ်ရတယ်။
 ဒီကနေ့ ဘုရားမှာ ယတြာချေရင်း ကြာသွားရတာကလည်း ကျုပ်
 အတွက် မဟုတ်ဘူး၊ သားကြီးအတွက် ကြာသွားရတာ’

မြတ်စွာဘုရား။ မြားဦးက စည်သူဘက်လှည့်လာ၏။ ထို
 စကားကြောင့် စည်သူ ဖင်တကြွကြွဖြစ်သွား၏။

‘မေကြီးနော်... ကိုယ့်ပြဿနာကိုယ်ရှင်း၊ ကျွန်တော့်ကို စစ်
 တူမခေါ်နဲ့’

စည်သူက မီးဘေးရှောင် မလောင်ခင်တားလိုက်၏။

‘မခေါ်ပေါင်တော်... ငါက ဟုတ်တဲ့အတိုင်း ပြောတာပဲ
 ဟာ’

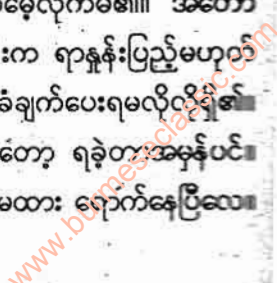
‘နေပါဦး မသဲညှာ၊ သားကြီးအတွက် ကြာရတာဆိုတော့
 ဒီကောင်က ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ’

‘သူ့အတွက် ဘယ်ဗေဒင်ဆရာက ဘယ်လို ချောက်ချလွတ်
 လိုက်ပြန်ပြီလဲ’

ဦးဝဏ္ဏက ဝင်မေးသည်။

‘ကျုပ်ရဲ့ လက်စွဲအကြားအမြင် ဆရာပြူးက ဟောလိုက်
 တယ်၊ ယတြာချေတာဦးအောင် ရှေ့က ပိတ်ချေတာ၊ မချေရင် သား
 ကြီးဟာ ဒီနှစ် မကူးခင် မိန်းမရကိန်းရှိသတဲ့’

‘အလိုဗျာ...’ဟု စည်သူ အောက်မေ့လိုက်မိ၏။ အတော်
 လာသော ဆရာပြူးပါတကား၊ သူ့ဟောကိန်းက ရာနှုန်းပြည့်မဟုတ်
 တောင် တစ်ဝက်တော့မှန်နေပြီဟု ထောက်ခံချက်ပေးရမလိုလိုရှိ၏။
 တစ်ကယ့် အစစ်မဟုတ်သည့်တိုင် မိန်းမကတော့ ရခဲ့တာ အမှန်ပင်။
 ရခဲ့လို့ အိမ်အပေါ်ထပ်က အခန်းထဲတောင် မေထား ရောက်နေပြီလေ။

‘ရက်နိုးရုံတော့လည်း ယူလိုက်စေပေါ့ကွာ၊ ပြီးတာပဲ၊ မင်း
သွေး သူ့အရွယ်တုန်းက ယူခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား’

ဦးဝဏ္ဏက ဘုတော၏။

‘အို... ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အယူမခံနိုင်သေးပါးဘူးတော်၊
တော်တော်ကြာတော့ သားတွဲလောင်း သမီးတွဲလောင်းနဲ့ အိမ်ထောင်
ခုတွဲတွေ မခံစေချင်သေးပါဘူး၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ပါးပါး
နေတာကို ကြည့်ချင်သေးတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် သားကြီးမိန်းမ မရအောင်
ကျပ်က ရှေ့ကပိတ်ပြီး ယတြာချေခဲ့ရတာ’

‘မင်းယတြာချေလိုက်ရတာနဲ့ပဲ သူက မိန်းမ မရဘဲ နေရော
တဲ့လားကွာ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိ’

‘မရဘူးရယ်လို့တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့... အချိန်
တာလတစ်ခုတော့ နောက်ဆုတ်သွားရမှာပေါ့’

‘မဟုတ်ဘူး... မေကြီး၊ တည့်တည့်ကို တိုးတာ’

စည်သူက စကားဝိုင်းထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။ စည်သူစကား
ကြောင့် ဦးဝဏ္ဏရော၊ ဒေါ်သဲညှာပါ ကြောင်စီစီဖြစ်သွားကြသည်။

‘ဘာရယ်...၊ ဘယ်လိုတည့်တည့်တိုးတာလဲ’

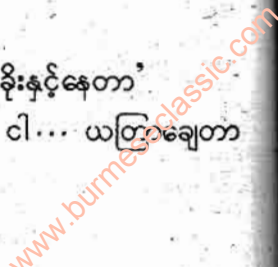
ဒေါ်သဲညှာက မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ရင်း မေးသည်။

‘ဟုတ်တယ်... မေကြီး၊ အဲဒါကို ဆီးပြောမလို့ သားစောင့်
နေတာ၊ မေကြီးတို့က အိမ်ထဲရောက်လာကတည်းက ပူညံပူညံဖြစ်
နေကြလို့ မပြောသာဘဲ ငြိမ်နားထောင်နေရတာ၊ အခု ကျွန်တော်
မိန်းမရခဲ့ပြီ’

‘ဟောတော့...’

‘မေကြီးတို့ ပြန်မလာခင်ပဲ ရှေ့က ခိုးနှင့်နေတာ’

‘အမလေး... မှားကုန်ပြီထင်တယ်၊ ငါ... ယတြာချေတာ
အချိန်နောက်ကျသွားလို့များလား’

ညီညီကလေးညာ

ဒေါ်သဲညွှာက ရင်ဘတ်ကိုဖီရင်း ပူပင်စွာရေရွတ်သည်။
ဦးဝဏ္ဏက တဟားဟားထရယ်လိုက်သည်။

‘ကောင်းကွာ... ဒါဆိုရင် မင်းအမေက မင်းမိန်းမ မရအောင်
ထကြာချေနေချိန်မှာ မင်းက အားကြီးမာန်တက် အချိန်ကိုက် မိန်းမသွား
ခိုးနေတယ် ဆိုပါတော့’

‘အင်း... အဲဒီ သဘောကို ဆိုက်နေပြီ ဖေကြီးရာ’

ဦးဝဏ္ဏက တဟားဟား ဆက်ရယ်သည်။ နောက်မှ စည်သူ
မိန်းမခိုးလာသည် ဆိုသောအချက်ကို တရေးရေးပြန်တွေးမိလာကာ
ဗျက်လုံးပြူးကြီးတွေ ပြူးလာ၏။

‘ဟေ့ကောင်... ဝင်နောက်မနေနဲ့၊ မင်း... တကယ်ပြော
တာလား’

ဦးဝဏ္ဏ အတည်ပေါက်မေးခြင်း ဖြစ်သည်။ တကယ်သာ
မိန်းမခိုးလာခဲ့ပါလျှင် နောက်က အလုပ်တွေရှုပ်လာဦးမည်ကို စွေးကာ
ကြက်သီးထသွားသည်။

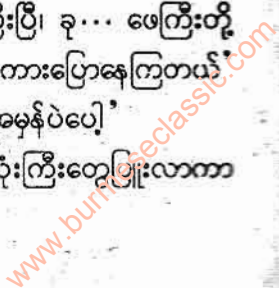
‘ဖေကြီးရာ... ဒါ... နောက်စရာ ပြောင်စရာကိစ္စလား’

‘မသိနိုင်ဘူးလေ... မင်းအမေကို ငါ့ဘက်ကကျပြီး နှိပ်ကွပ်
ချင်လို့များ တမင်ဝင်နောက်သလားလို့ မေးကြည့်ရတာ’
စည်သူ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

‘တကယ်ပြောတာ ဖေကြီး... ကျွန်တော် တကယ်မိန်းမခိုး
ထားခဲ့ပြီးပြီ၊ ဖေကြီးတပည့် အန်ကယ်ဦးခင်မောင်တို့ ရုံးမှာပဲ နှစ်ဦး
သဘောတူ လက်မှတ်ထိုးပြီး လက်ထပ်ခဲ့ကြပြီးပြီ၊ ခု... ဖေကြီးတို့
ချွေးမက အပေါ်ထပ်မှာ၊ ညီမလေးနဲ့အတူတူ စကားပြောနေကြတယ်’

‘ဟင်... ဒါ... ဒါဆို၊ ဒီကိစ္စက အမှန်ပဲပေါ့’

ဒေါ်သဲညွှာက အထိတ်တလန့် မျက်လုံးကြီးတွေပြူးလာကာ
တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် မေးသည်။

‘တကယ်ပြောတာပါ မေကြီးရဲ့’

စည်သူ စကားဆုံးသည်နှင့် ဒေါ်သဲညွှာက မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသလို သူ၏ နားထင်နှစ်ဖက်ကို လက်ချောင်းနှစ်ချောင်းဖြင့် ဖိထောက်လိုက်သည်။ လူကလည်း နောက်က ဆိုဖာဆက်တီပေါ်သို့ တအိအိ ဖင်ထိုင်ကျသွား၏။

‘အမလေး... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ၊ ငါ့သား အသက်ငယ်ငယ် လေးနဲ့ မိန်းမခိုးလာခဲ့ပြီတဲ့! အမလေး... ခေါင်းထဲ တရိပ်ရိပ် မူးလာပြီ၊ ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ် တုန်လာပြီ၊ မထွေးရေ... ဟေ့... မထွေး’

ဒေါ်သဲညွှာက တတွတ်တွတ်ရေရွတ်ရင်း နောက်ဖေးမီးဖိုဘက် ခန်းဆီသို့ အသံပြုလိုက်သည်။ အိမ်ဖော်မလေးမထွေးကို လှမ်းခေါ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအသံကို ကြားသည်နှင့် ဦးဝဏ္ဏက တစ်ဆက်တည်း အော်လိုက်၏။

‘သံပုရာရည်အေးအေးလေးတစ်ခွက် အမြန်ဖျော်ယူခဲ့ပါဟေ့’

ထိုအခါ စောစောကမှ ရင်တွေတလှုပ်လှုပ်တုန်ကာ ခေါင်းတွေ တရိပ်ရိပ်မူးလာပါသည်ဟုဆိုကာ နားထင်နှစ်ဖက်ကို လက်ညှိုးလက်မတို့နှင့် ဖိထောက်၍ ဆိုဖာဆက်တီပေါ် တအိအိ ဖင်ထိုင်ကျသွားခဲ့ရာလေသော ဒေါ်သဲညွှာသည် ရုပ်သေးရုပ်ကို ကြီးအစုံစု၍ ဆွဲလိုက်သည့်အလား ဆတ်ခနဲထိုင်လိုက်ပြီး ဦးဝဏ္ဏကို မျက်စောင်းကြီး ပစ်ထိုးလိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး လေသဖြင့် ဘုတောလိုက်၏။

‘အဲဒီစကားက တော်ပြောစရာလား... ဟွန်း’

*

အခန်း(၄)

အပေါ်ထပ်လှေကားမှတစ်ဆင့် လှေကား
တစ်ထစ်ချင်း နဒီမေနှင့်မေထား အတူတွဲ၍
ဆင်းလာသည်ကို ဦးဝဏ္ဏနှင့် ဒေါ်သဲညွှာတို့က
နည့်ခန်းထဲမှ ထိုင်ကြည့်နေကြသည်။

နဒီမေမှာ ရေမိုးချိုးပြီး သန့်သန့်စင်စင် သနပ်ခါးရေကြလေး
လူးထားသဖြင့် လှပနေ၏။ အဝတ်အစားကတော့ မေထားထုတ်ပေး
ထားသော အဝတ်အစားတွေပဲ ဖြစ်သည်။

‘လက်စသတ်တော့ သားကြီးက တကယ် မိန်းမခိုးလာခဲ့တာ
ကိုး’

ဒေါ်သဲညွှာက နဒီမေကိုမြင်တော့ ယုံကြည်သွားသလို မှတ်
ချက်ချ၏။

‘ဇင်းကွာ.. လူအရှင်လတ်လတ်ကြီး မြင်နေရတဲ့နောက်မှ
တော့...’

ဦးဝဏ္ဏက ခပ်တိုးတိုး အပြစ်တင်လိုက်၏။ ဒေါသညွှာက
ဦးဝဏ္ဏကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ပစ်ထိုးလိုက်ပြီးနောက်၊ နဒီမေတို့
ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ချွေးမဖြစ်သူကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရှု
အကဲခတ်နေလေသည်။

အင်း... ရုပ်ရည်လေးကတော့ သနားကမားပဲ၊ ကြည့်ပျော်
ရွှေပျော်အဆင့်ထက် နည်းနည်းပင် ပိုသေးရုံမက လှပနေ၏။ တော်ပါ
ပြီ ဒီလောက်ဆို။ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ နဖူးမောက်မောက်၊ နှာခေါင်းပွပွ၊
မေးဖူးတိုတို နှုတ်ခမ်းလန်လန် လိပ်ခါးဖားဖင်မဖြစ်ဘဲ၊ လူထဲသူထဲ
တွဲသွားလို့ အဆင်ပြေပြေ ရုပ်ရည်မျိုးဆိုလျှင်ပဲ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာမှာ
တစ်ထစ် စိတ်အေးရပြီ။

ဒေါသညွှာသည် ချွေးမဖြစ်သူ၏ ရုပ်ဆင်းရှုပကာပိုင်းနှင့်
ပတ်သက်၍ အတော်အတန် ကျေနပ်သွား၏။

‘လာကြဟေ့.. သမီးတို့’

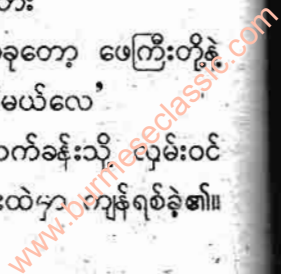
ဦးဝဏ္ဏက အသံပြု၍ ဆီးကြိုလိုက်သည်။ ပြီးနောက် သူက
ဒေါသညွှာဘက် ဆိုဖာပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ထိုင်လိုက်သည်။ နဒီမေတို့
က သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ကြသည်။

‘မနဒီ... ဖေကြီး၊ မေကြီးတို့နဲ့ စကားပြောဦးနော်၊ မေထား
နောက်ဖေးမှာ သွားကူလုပ်ရဦးမယ်’

‘တို့လည်း လိုက်ကူမယ်လေ... မေထား’

‘ရတယ် မနဒီ၊ နောက်များမှပေါ့၊ အခုတော့ ဖေကြီးတို့နဲ့
စကားပြောပါဦး၊ ကိုကြီးကိုလည်း လွှတ်လိုက်မယ်လေ’

မေထားက ပြန်ဖြေလိုက်ပြီး နောက်ဘက်ခန်းသို့ လှမ်းဝင်
သွားသည်။ ဦးဝဏ္ဏတို့နှင့်အတူ နဒီမေ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

‘ကဲ... သမီး... သားနဲ့ သမီးက လက်ထပ်ခဲ့ကြပြီးတဲ့နောက် မေကြီးတို့အိမ်ကို ရောက်လာပြီဆိုမှတော့ ဒီမိသားစုဝင် ဖြစ်ခဲ့ပြီပေါ့ ကွယ်၊ စိတ်မကျဉ်းကျပ်ပါနဲ့၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါ၊ သမီးလေး နာမည်က...’

ဒေါ်သဲညွှာက ချိုသာစွာပြုံး၍ စစ်ဆေးမေးမြန်းရေးကို စတင် ခေါ်။

‘နဒီမေပါ... အန်တီ’

‘မေကြီးလို့ပဲ ခေါ်ပါကွယ်၊ ဟိုတစ်ယောက်ကိုတော့ မေကြီး လို့ပဲ ခေါ်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့... မေကြီး’

နဒီမေအသံက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ရှိုးတိုးရှုန်တန်းဖြစ်နေသည့် လေသံ။

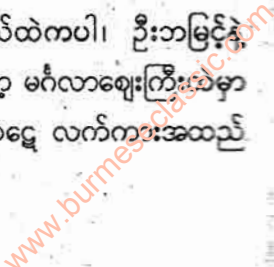
‘ခေါ်စ ရှိတော့လည်း အဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မယ်ကွယ်၊ နဒီ ဧက ကျောင်းတက်တုန်းပဲလား’

‘သိပွဲဘွဲ့ ရပြီးပါပြီ မေကြီး’

ဒေါ်သဲညွှာက တစ်ထစ် စိတ်အေးသွားပြန်သည်။ ကျောင်း တက်နေဆဲဖြစ်လျှင် သားကြီးမှာ မိန်းမကို ကျောင်းဆက်ထားပေးရ ချေ့ တာဝန်တစ်ခု ပိုလာပေးဦးမည်။ ခုတော့ ကျောင်းပြီးပြီးသားဆို ၍ ပညာရေးကိစ္စအတွက် ထည့်ပူစရာ မလိုတော့ပြီ။

‘သမီး မိဘတွေကကောကွယ်၊ ဘယ်မှာနေပြီး ဘာအလုပ် ထုပ်ကြသလဲဟင်’

‘သမီးမိဘတွေက... တာမွေမြို့နယ်ထဲကပါ၊ ဦးဘမြင့်နဲ့ ဒေါ်ရီရီလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ အလုပ်အကိုင်ကတော့ မင်္ဂလာဈေးကြီးမှာ အထည်ဆိုင် ဖွင့်ထားပါတယ် မေကြီး၊ လှကဋေ လက်ကားအထည် ဆိုင်ဆိုရင် အားလုံး သိကြပါတယ်ရှင်’

ဦးဝဏ္ဏကတော့ ဘာမှ ဝင်မပြောသေးဘဲ နံဘေးမှသာ ငြိမ်နားထောင်နေလိုက်သည်။ ဒီကိစ္စမျိုးတွေက သူတို့ မိန်းမသားချင်းတွေ မေးကြမြန်းကြ စပ်စုကြတာပဲ သဘာဝကျမည်။ ကိုယ်လည်း နံဘေးကနေအကုန်ကြားနေရတာပဲ။ ဝင်ပြောနေ မေးနေစရာမလိုဟု သဘောပိုက်ထားကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဒေါ်သဲညွှာကတော့ ကျေနပ်လေသည်။ မိန်းမသားပီပီ ဒေါ်သဲညွှာက အတွက်အချက်ကလေးနှင့် စစ်ဆေးမေးမြန်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာဈေးထဲမှာ လက်ကားအထည်ဆိုင်ကြီး ဖွင့်ထားနိုင်တယ်ဆိုတော့ တော်စပ်လာရမည့် တစ်ဖက်က ခမည်းခမက်တို့ အခြေအနေက မဆိုးလှသေးပါဘူး။ အနည်းဆုံး လူလတ်တန်းစား စာရင်းတော့ ဝင်ပေမည်ဟုတွေးကာ သက်ပြင်းချနိုင်သွားပြန်သည်။

‘မွေးချင်းမောင်နှမတွေတော့ ရှိမှာပေါ့နော် သမီး... သမီးရောဆိုရင် ဘယ်နှစ်ယောက်လောက် ရှိသလဲဟင်’

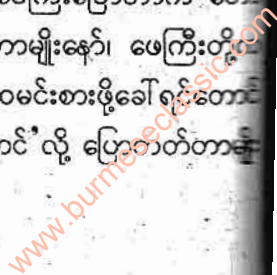
‘ဟို... ဟို... သုံးဆယ်’
‘ဟင်... သုံးဆယ်’

ဒေါ်သဲညွှာ၏ အလန့်တကြားရေရွတ်သံက ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် စကားပြတ်သွားကြသည်။

ဦးဝဏ္ဏက ‘ဟ... တယ်ဆော်ပါလား’ဟု ယောင်၍ အသံထွက်သွားသည်။

ပြီးမှ နဒီမေ့ကို အားနာသွားကာ...

‘အဲ... အဲ... ဒီလိုလေ သမီး၊ ဖေကြီးပြောတာက တော်တော်အားရှိစရာ ကောင်းပါလားလို့ ပြောတာမျိုးနော်၊ ဖေကြီးတို့တိုင်းရင်းသား နည်းနည်းနွယ်တယ်ကွယ်၊ ထမင်းစားဖို့ခေါ်ရင်တောင်မှ ကိုယ့်လူ... လာလေ ထမင်းဆော်ရအောင်’လို့ ပြောတတ်တာနဲ့ ဟု လေပြေထိုးလိုက်သည်။

ဒီတော့မှပင် မျက်နှာကလေး ရဲ့ခနဲဖြစ်သွားကာ ခေါင်းငုံ့သွား
သော နဒီမေမျက်နှာကလေး ပြန်မော့လာသည်။

‘ဟို... ဟိုလေ... မဟုတ်ဘူး မေကြီးရဲ့’

‘ဟင်... စောစောကပြောတော့ သုံးဆယ်ဆို’

ဒေါသညွှာက ခုထိ ထိတ်လန့်နေဆဲ လေသံမျိုးဖြင့်မေး၏။

‘မေကြီးက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်တော့ သမီးစကားက တစ်
ဝက်တပျက်နဲ့ ရပ်သွားရတာပေါ့၊ သမီးပြောတာက သုံးဆယ်မြို့မှာ
အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်လို့ ပြောချင်တာပါ’

ဟူးခနဲ သက်ပြင်းချသံကြီး ဒေါသညွှာထံမှ ထွက်ပေါ်လာ
၏။ ဒါတောင် သိပ်စိတ်မချနိုင်သေးသလို တစ်ခွန်းထပ်မေးလိုက်၏။

‘သုံးဆယ်က အစ်ကိုတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာလား သမီး’

‘ဟုတ်ကဲ့... အစ်ကိုကြီးက သုံးဆယ်မြို့မှာ တာဝန်ကျနေ
ပါတယ်၊ ဆရာဝန်ပါ။ သူ့ အိမ်ထောင်နဲ့သူပါ မေကြီး’

‘ဪ... အိမ်ထောင်ခွဲပေါ့နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့... သားသမီးတွေတောင် ရနေပြီ၊ အသားကျနေပါ
ပြီ၊ သမီးတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်ပဲရှိပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့ သမီးနဲ့
ထ ကြားမှာ ၁၂ နှစ်ကွာပါတယ် မေကြီး’

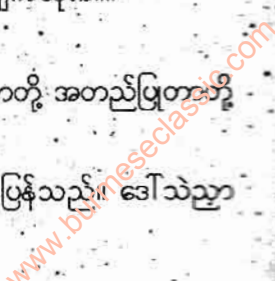
‘ဒီလိုဆိုရင်တော့ သူလိုငါလိုပါပဲလေ၊ သိပ်ဆော်တယ် မပြော
နိုင်ပါဘူး၊ အဲ... အဲ... တို့လိုပေါ့နော်... ကွာ... မေကြီး...’

ဦးဝဏ္ဏက ဝင်ပြောပြီး တစ်ဆက်တည်း သူခိုးသေဖော်ညို
သိုက်သဖြင့် ဒေါသညွှာက မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုး၏။

‘အဲဒါ... တော် ပြောစရာလား’

‘မှတ်ချက်ချတာပါကွာ၊ မှတ်ချက်ချတာတို့ အတည်ပြုတာတို့
ထ ငါ အကျင့်ပါနေလို့ပါ’

နဒီမေက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ခေါင်းငုံ့သွားပြန်သည်။ ဒေါသညွှာ

ကတော့ အကြိုက်ကျလေ၏။ မဆိုးဘူး၊ မွေးချင်း မောင်နှမလေး နှစ်ယောက်တည်းရှိတာကို တစ်ယောက်က အိမ်ထောင်ခွဲဖြစ်နေပြီ။ ထိုအိမ်ထောင်ခွဲ အစ်ကိုကြီးကလည်း အလုပ်နှင့်အကိုင်နှင့် ဆရာဝန် ကြီးအဖြစ် သူ့အိမ်ထောင်နှင့်သူရပ်တည်နေပြီဆိုတော့ အတော်ကျေနပ် ဖွယ် အနေအထားဖြစ်သည်။ မွေးချင်းတစ်ပြုတစ်မကြီးနှင့် အရှုပ် အထွေးတွေ ဖြစ်လာနိုင်စရာမရှိ။

‘ဒါနဲ့... သမီးနဲ့ သားတို့က ဘယ်လိုက ဘယ်လို တွေ့ကြပြီး ဒီအဆင့်အထိ ရောက်လာတာလဲကွယ်’

နဒီမေ နည်းနည်းတော့ ခေါင်းစားသွားသည်။ ဒီအဖြေကို ထိန်းထိန်းဆဆလေးဖြေမှ ဖြစ်မည်။ တစ်ဝက်မှန် တစ်ဝက်မှား ရော သမရွှေပြီးဖြေမှ ဖြစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

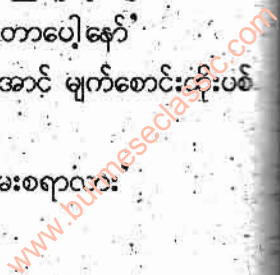
‘ဒီလို မေကြီးရဲ့ သမီးတို့လူငယ်ချင်း ချစ်သူဖြစ်နေကြတာကို သမီးမိဘတွေက မသိခဲ့ကြပါဘူး၊ ဒါကြောင့် သူတို့ မိတ်ဆွေတစ် ယောက်ရဲ့သားနဲ့ လက်ထပ်ပေးကြဖို့ လူကြီးတွေချင်း စကားလွန်ခဲ့၊ စီစဉ်ခဲ့ကြတယ်။ သမီးကလည်း သူတို့ သဘောတူ စီစဉ်ပေးတဲ့သူကို လက်မထပ်နိုင်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် ကိုစည်သူနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ခုလို နှစ်ယောက်သဘောတူ ခိုးရာလိုက် လက်ထပ်ခဲ့ကြရတာပါ။ သူတို့ လည်း သူတို့ဘာသာသူတို့ မင်္ဂလာကိစ္စစီစဉ်လိုက်ကြပြီးမှ သမီးကို ဖွင့်ပြောလာတော့ ခက်ကုန်တာပေါ့’

ဦးဝဏ္ဏရော ဒေါသညှာပါ နားလည်လိုက်ကြသည်။

‘ဒါဖြင့်... သမီးကလည်း သား စည်သူကို ချစ်တယ်ပေါ့ နော်၊ ချစ်လို့ စည်သူ့နောက်ကို လိုက်လာခဲ့တာပေါ့နော်’

ဒီတစ်ခါတော့ ဦးဝဏ္ဏက အရင်ဦးအောင် မျက်စောင်းတိုင်းပစ် လိုက်၏။

‘မေကြီးရယ်... အဲဒါ မင်း... မေးစရာလား’

ညီညီကလေးညွှာ

‘အလို... ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်’

‘ဟ... သူတို့ လူငယ်ချင်း ချစ်လို့ကြိုက်လို့ ခိုးရာလိုက်လာလို့ အခု မင်းအိမ်တောင်ရောက်နေပြီပဲကွာ၊ ကလေးမလေး အနေရ အဖြေရ ခက်အောင် မမေးပါနဲ့ကွာ၊ ချစ်လား ကြိုက်လား ကလေးစကားတွေ’

‘တစ်ဖက်က ရှေ့နေကြီးရဲ့မေးခွန်းကို ကျွန်တော် ကန့်ကွက် ပါတယ်ခင်ဗျာလို့များ ပြောဦးမလား မသိဘူး၊ ဒီမှာ... ဒါ တော် အလုပ်လုပ်နေတဲ့ တရားရုံးမဟုတ်ဘူးတော့’

ဒေါ်သဲညွှာက ပြန်ဘုတော့၏။

‘အေး... မင်း ပြောတဲ့စကားမျိုးတွေက ရုံးတော်တရားခွင် နှာ ရှေ့နေတွေပြောတဲ့စကားကွ၊ ငါက ရှေ့နေမဟုတ်ဘူး၊ တရားသူကြီး၊ ဒီတော့ တရားသူကြီး အလုပ်လုပ်ရလိမ့်မယ်၊ မင်း လူငယ်တွေ ကိစ္စမှာ ကလေးစကားတွေ ဝင်မပြောရဘူးလို့ ငါ စီရင်ချက်ချသကွာ’

ဦးဝဏ္ဏက အပြတ်ဟောက်လိုက်တော့မှ ဒေါ်သဲညွှာ ဟွန်းခဲ အသံပြုရင်း ငြိမ်သွားသည်။ ပြီးမှ ‘ကိုင်း... ကိုင်း... ကလေးစကား မဟုတ်တဲ့ လူကြီးစကားတွေပဲ ဆက်ပြောပါမယ်တဲ့တော်ရေ’ဟု အငေါ့တူးလိုက်သည်။

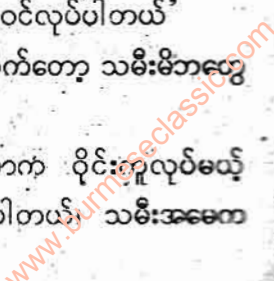
‘အခု... လက်ရှိ... သမီးက ဘာအလုပ် လုပ်သေးသလဲ... ပြင်ပအလုပ်အကိုင်ပေါ့’

နဒီမေ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

‘သမီးက ပြင်ပအလုပ်အကိုင်ရယ်လို့ မရှိပါဘူး၊ အိမ်ကလုပ် တဲ့ အလုပ်ပါပဲ၊ ဈေးက အထည်ဆိုင်မှာပဲ ဝင်လုပ်ပါတယ်’

‘အခု... သမီးက ဒီလို လိုက်လာလိုက်တော့ သမီးမိဘတွေ နှာ အခက်အခဲများ တွေ့နိုင်မလားဟင်’

‘မတွေ့နိုင်ပါဘူး မေကြီး၊ ဆိုင်မှာက ဝိုင်းတူလုပ်မယ့် အရောင်းသမား မိန်းကလေးတွေ ငှားထားပါတယ်၊ သမီးအမေက

သူတို့နဲ့ ဆက်လုပ်လို့ ဖြစ်ပါတယ်။ သမီး တစ်ယောက်လျော့သွားလို့ ငြိမ်းနာ ခရီးပါဘူး။ အဆင်ပြေပါတယ်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဧည့်ခန်းထဲသို့ စည်သူ ဝင်လာ၏။ စားပွဲဝိုင်းရှိ တစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာဆက်တီတွင် ဝင်ထိုင်ကာ ပြောလိုက်၏။

‘ကဲ... မေးလို့မြန်းလို့ မပြီးသေးဘူးလား မေကြီး၊ နေ့လည် စာ ထမင်းစားဖို့ အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီတဲ့။ ဖေကြီး... မေကြီး တို့ ပြီးတော့မှ သားတို့လူငယ်ဝိုင်းတစ်ဝိုင်း ထပ်ဝင်မယ်။ မီးဖိုဆောင်၊ ထမင်းစားခန်းကို ကြွကြပေတော့’

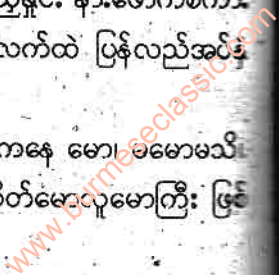
‘နေပါဦးကွ၊ အခု... မေးရမြန်းရသလောက်ကတော့ မိန်းကလေးရဲ့ဘက်က အခြေအနေတွေကို အနည်းအကျဉ်း သိရပြီးပါပြီ။ မင်းတို့ လူငယ်တွေကိစ္စက လုပ်လာပြီဆိုတော့ ဖေကြီးတို့ဘက်က လူကြီးကိစ္စတွေ ဆက်လုပ်စရာက ရှိလာပြီလေ။ အဲဒါကို ဆက်ပြောရဦးမယ်’

ဦးဝဏ္ဏက ဝင်ပြောသည်။

‘ဖေကြီးတို့က ဘာဆက်လုပ်ကြဦးမလို့လဲ’

‘ဟာ... မင်းနယ့်၊ သူများသားသမီးကို ခိုးတုန်းက ခိုးလာပြီး၊ ဒီအတိုင်းထားလို့ ဖြစ်မလားကွ၊ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေရင် ငါတို့ လူကြီးတွေ ခွေးဖြစ်ကုန်မှာပေါ့၊ ဒီအကြောင်းတွေကို မိန်းကလေးဘက် မိဘအသိုင်းအဝိုင်းတွေကို အသိပေး အကြောင်းကြားရမယ်။ တို့အိမ်မှာ ဒီအကြောင်း... ဒီအကြောင်းနဲ့ ရောက်နေပြီဖြစ်လို့ စိတ်မပူကြဖို့ ပြောရမယ်။ တို့ဘက်က လူကြီးစုံရာနဲ့ စေ့စပ်ညှိနှိုင်း နားဖောက်စကား ပြောဖို့ စီစဉ်ရမယ်။ မိန်းကလေးကို သူ့မိဘလက်ထဲ ပြန်လည်အပ်နှံရမယ်’

ဦးဝဏ္ဏကတော့ ပြောနေရင်းလက်စကနေ မော၊ မမောမသိ၊ နားထောင်နေသော စည်သူက ကြားကပင် စိတ်မော့မော့မော့ကြီး ဖြစ်

ညီညီကလေးညာ

လာလေသည်။ လက်စသတ်တော့ ဒီပုံအတိုင်းဆို ကိစ္စတွေက ပေရည်
လာဦးမှာပါကလားဟုတွေးကာ ရင်မောလာ၏။

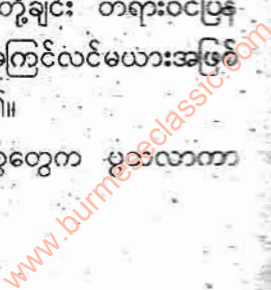
‘ပြီးတော့ကော ဖေကြီးရာ... ဘာကျန်သေးလဲ’

‘ကျန်သေးတာပေါ့ကွ... မိန်းကလေးမိဘတွေရဲ့ သဘောတူ
ညီ ခွင့်ပြုချက်ကို တောင်းခံရမယ်၊ မင်္ဂလာပွဲကို ဘယ်လိုကျင်းပပေး
စေချင်သလဲဆိုတဲ့ ဆန္ဒသဘောထားကို တောင်းခံရမယ်၊ ပြီးတော့
သူတို့မိန်းကလေးရှင်တွေ ကျေနပ်အောင် မင်္ဂလာပွဲကို ကျင်းပပေး
ဦးမယ်၊ ဒီအသိုင်းအဝိုင်းနှစ်ခုက ရှေ့ကို ပတ်သက်ဆက်ဆံကြရ
တော့မှာ၊ ဒီတော့... စကတည်းက နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပြေပြေလည်လည်
ကျေကျေနပ်နပ် ရှိနေကြဖို့ အရေးကြီးလာပြီ၊ စကတည်းက မတည့်
ဘူးဆိုရင် ဘယ်ဟုတ်တော့မလဲ’

ဦးဝဏ္ဏကတော့ တရားသူကြီးဟောင်းပီပီ နေရာတိုင်း၌
ဥပဒေနည်းကျသာ ပြုမူ ဆောင်ရွက်မည့်သူသာဖြစ်သည်။ ယခုပင်
သူ့မှာ ရှေ့ဆက် ဆောင်ရွက်စရာလုပ်ငန်းဆို အကြမ်းဖျင်းတွေကို
ရေးဆွဲပြီး ဖြစ်နေလေ၏။ ဝန်ခံရလျှင် စည်သူတို့က ဤမျှအထိ ဆက်
ထွက်ချက်ထားသည် မဟုတ်။

အရေးကြီးတာက နဒီမေ့ချစ်သူဖြစ်သော ဟိုငနဲသား မော်နီ
ပြန်မရောက်မီ သုံးလတွင် နဒီမေက စည်သူတို့ထံမှ အန္တရာယ်ကင်း
ထင်း ခိုလှုံနေနိုင်ဖို့သာ တွေးထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မော်နီပြန်ရောက်
လာတာနှင့် စည်သူနှင့် နဒီမေတို့က တရားဝင် ပြန်ကွာရှင်းလိုက်ကြပြီး
လျှင် ဇာတ်လမ်းပြတ်ပြီ။ မော်နီနှင့် နဒီမေတို့ချင်း တရားဝင်ပြန်
လက်ထပ်ကြကာ အဲဒီတော့မှ တကယ့် အကြင်လင်မယားအဖြစ်
တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်လိုက်ကြရန်ဖြစ်၏။

ခုတော့ ဦးဝဏ္ဏလုပ်ပုံကြောင့် ကိစ္စတွေက ပွင့်လာတာ
ပေရည်ကုန်တော့မည့်ကိန်း...

ဒါကို စည်သူတွေးမိသလို နဒီမေကလည်း တွေးမိပုံရသည်။

‘သမီးကတော့... သမီးတို့ ရှေ့ရေးကိစ္စကို ဒီလိုတွေးထား
တယ်... ဖေကြီး’

‘ပြောစမ်း... သမီး’

‘သမီးတွေးထားတာက ရှင်းပါတယ်၊ ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး
မင်္ဂလာနဲ့ခဲပွဲတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေတော့ဘဲ အဲဒီအတွက် ကုန်ကျ
မယ့် ငွေတွေကို အကျိုးရှိရှိ၊ တခြားနေရာတွေမှာ သုံးစွဲရရင် ကောင်း
မယ်လို့လေ၊ သမီးတို့ဘက်က ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တဲ့ ဆရာတော်ကြီး
တွေကို တစ်ရက်၊ ဖေကြီးတို့ဘက်က ကိုးကွယ်တဲ့ဆရာတော်၊ သံဃာ
တော်ကြီးတွေကို တစ်ရက်၊ မင်္ဂလာဦးအထိမ်းအမှတ်နဲ့ မင်္ဂလာဆွမ်းဦး
အလှူဒါနအဖြစ် ဆက်ကပ်လှူဒါန်း ကုသိုလ်ယူကြမယ်၊ တခြားဆေးရုံ
တို့၊ လူအိုရုံတို့လို နေရာတွေကိုတော့ သမီးတို့ချင်း တိုင်ပင်ပြီး လိုက်လှူ
ကြမယ်... လို့၊ သမီး စဉ်းစားထားယုာကတော့ ဒီလောက်ပဲ ဖေကြီး’

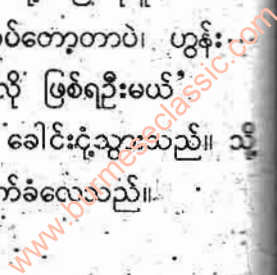
နဒီမေ၏ ဦးတည်ချက်ကတော့ သူ့ကိုနှစ်ယောက်၏ ကိစ္စကို
တတ်နိုင်ဆုံး အကျဉ်းရုံးဖို့ပင် ဖြစ်လေသည်။ လူသိနည်းလေ ကောင်း
လေပင်ဖြစ်သည် မဟုတ်လား။

ဒါကို စည်သူ သဘောပေါက်သလို သဘောလည်းကျသည်။

‘ဟုတ်တယ်... ဖေကြီး၊ သူပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ကောင်းတယ်’
ဦးဝဏ္ဏက တစ်ချက် မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်သည်။

‘မင်းကလည်း... ငါ့သွေး ငါ့သားလို့မပြောရဘူး၊ တစ်ခါ
တည်း မိန်းမပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်ဖို့ လုပ်တော့တာပဲ၊ ဟွန်း
ပြောရရင် ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန်ထောင်းသလို ဖြစ်ရဦးမယ်’

ထိုစကားကြောင့် နဒီမေက ပြုံး၍ ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ သို့
သော် ဒေါ်သဲညွှာကမူ တက်ကြွစွာ ထောက်ခံလေသည်။

ညီညီကလေးညာ

‘ပြောပြလိုက်စမ်းပါ... ဖေကြီးရယ်၊ ပြောပြလိုက်စမ်းပါ။ နုနုရာ မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောတာပဲ’

နဒီမေ ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်မိတော့၏။ ဦးဝဏ္ဏက စကားဆက်သည်။

‘မင်းတို့ လူငယ်တွေ အနေနဲ့က ဟုတ်ပေမယ့် လူကြီးတွေ အနေနဲ့ကျတော့ ခက်သေးတယ်ကွ၊ မင်္ဂလာပွဲကလေးမှ ကျင်းပမပေးရ ဆောင်းလားလို့ ဟိုလူ... ဒီလူ... ကဲ့ရဲ့မှာ ကြောက်ရတာတို့၊ သမီးကလေး၊ သားကလေး တစ်သက်မှာ တစ်ခါပဲ မင်္ဂလာယူရတဲ့ပွဲမို့ အင်းခမ်းနားနားကြီးကို ကျင်းပလိုက်ရမှ ဖြစ်မယ်လို့ ရောဂါထချင်ကြတာတို့က ရှိသေးတယ်ကွ၊ ဒါကြောင့် တစ်ဖက်က မိန်းကလေးရှင်တွေရဲ့သဘောထားကို မေးမြန်းမှ ဖြစ်မယ်လို့ပြောတာ၊ သမီးမိဘတွေဆီတို ဖုန်းဆက်လို့ရမယ် မဟုတ်လား သမီး’

‘ရပါတယ်... ဖေကြီး၊ ဒါပေမဲ့... သေချာတာကတော့ ညတက်ပိုင်းကျမှ သေချာလိမ့်မယ်၊ နေ့ပိုင်းဆို ဆိုင်ကို သွားနေကြတာ ချိနဲ့တိုးရင် ဆက်သွယ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး’

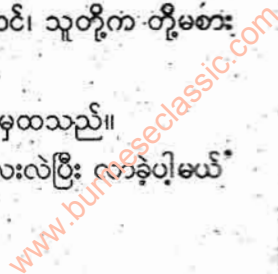
‘ကောင်းပြီ... ဖေကြီးလည်း ညပိုင်းပဲ ဆက်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်၊ အဲဒီ ဖုန်းနံပါတ်ကလေး ဖေကြီးကို ပေးထား’

ဦးဝဏ္ဏက ကောင်းနေသဖြင့် နဒီမေလည်း မည်သို့မျှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ ဖုန်းနံပါတ်ကို ရွတ်ဆိုပြလိုက်ရတော့သည်။ ဦးဝဏ္ဏက ဖုန်းနံပါတ်ကို သေချာမှတ်သား၏။ ပြီးမှ ဒေါ်သဲညာသို့ လှည့်ပြောသည်။

‘ကဲ... တို့ ထမင်းစားလိုက်ကြရအောင်၊ သူတို့က တို့မစားသေးဘဲနဲ့ ရှေ့က ကြိုစားမှာမဟုတ်ဘူး’

ဒေါ်သဲညာက ခေါင်းညိတ်၍ နေရာမှထသည်။

‘သွားနှင့်ပါတော်... အဝတ်အစားကလေးလဲပြီး လာခဲ့ပါမယ်’

ဦးဝဏ္ဏက မီးဖိုခန်းဆီသို့ ဒေါ်သဲညွှာက အိပ်ခန်းဆီသို့ ကိုယ်
စီ လှမ်းဝင်သွားကြ၏။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်တော့
မှ နဒီမေက ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

‘ကိုစည်သူ့အဖေကတော့ ဇွတ်လုပ်မယ့်ပုံပဲ၊ ညဘက်ကျရင်
ပဲ နဒီတို့အိမ်ကို ဖုန်းခေါ်တော့မယ်ထင်တယ်’

‘သေချာတာပေါ့ မနဒီ... သူက ဦးတိကျကြီးရယ်ဗျ၊ မတတ်
နိုင်ဘူး မနဒီ၊ မော်နီ ပြန်မလာမချင်းကတော့ ကျွန်တော်တို့ အတတ်
နိုင်ဆုံး သူတို့နဲ့ ‘ဖောင်း’ မဖြစ်အောင် နေရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့... မင်္ဂလာ
ဧည့်ခံပွဲ အကြီးစားကြီး မလုပ်ရေးကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အသည်း
အသန် ကာကွယ်ကြတာပေါ့၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာ မင်္ဂလာဆွမ်း
သွားကပ်ကြတာမျိုး၊ သိပ်မကျယ်ပြန့်တဲ့ မင်္ဂလာအထိမ်းအမှတ်ကိစ္စ
မျိုးလေးတွေလောက်တော့ သဘာဝကျအောင် လုပ်ပေးလိုက်ကြတာ
ပေါ့’

နဒီမေ ခေါင်းညိတ်သည်။ မင်္ဂလာဆွမ်းကပ်သည့်ကိစ္စ
လောက်ကတော့ သိပ်လူသိများစရာ အကြောင်းမရှိနိုင်။ သူတို့ လိုက်
လျော၍ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒီထက်ပိုမို ချဲ့ကားလာမည် ဆိုလျှင်တော့
ပြဿနာပင်။

နဒီမေသည် မရေရာသေးသော ရှေ့ရေးကိုတွေးကာ ကြိတ်၍
ပင့်သက်ချလိုက်မိလေသည်။

*

အခန်း(၅)

‘အာစရီရေ... ရုံးခန်းရှေ့မှာ
ဘာ့ ဟိုနေ့ကဆိုက်တဲ့ ဖုတ်သွင်းရထား
သတ်ကြီးတဲ့ ဖုတ်သွင်းဘူဒိုဇာကြီး ဆိုက်
သလို’

ကိုမြဟန်၏ အပြောကြောင့်
ဘုရား သူကြီးမင်း ဦးခင်မောင်သည်
ဆိုက် ခနဲဖြစ်သွားသည်။

‘ဘယ်... ဘယ်က... ဖုတ်သွင်း
ဘူဒိုဇာလဲကွ’

‘ဆရာကြီးဦးဝဏ္ဏရဲ့ကား ဆိုက်လာတာ ခင်ဗျ’

‘ကောင်းကွာ... ဒါကြောင့် မနက်ကတည်းက ငါ့မျက်ခုံး
ဆွ လှုပ်နေတာ၊ သေတော့မှာပဲ’

‘အို... လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့ကြတာပေါ့ အာစရီရယ်’

ဦးခင်မောင်နှင့် ကိုမြဟန်တို့ ပြောဆိုနေကြဆဲမှာပင် ရုံးခန်း
သို့ ဦးဝဏ္ဏ ဝင်ရောက်လာ၏။

‘ဟော... ဆရာကြီး ကြွပါခင်ဗျာ၊ ဘယ်က လှည့်ဝင်လာ
ဆရာကြီး’

ဦးခင်မောင်က ပျာပျာသလဲ ဆီးကြိုလိုက်၏။

ဦးဝတ္ထက ဦးခင်မောင် ရှေ့စားပွဲရှေ့က ကုလားထိုင်မှာဝင်
ထိုင်လိုက်သည်။

‘ဒီကို... တမင်လာခဲ့တာပဲကွ’

‘ဟုတ်ကဲ့... အထူးကိစ္စများ ရှိလို့လား ဆရာကြီး’

‘နည်းနည်းပါးပါး မေးရုံမြန်းရုံပါကွာ၊ ငါ့သား စည်သူတို့
ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ပေါ့’

ဒီအကြောင်းပဲလာမည်ဆိုတာ ဦးခင်မောင်က သိထားပြီဖြစ်
၍ ဒိန်းခနဲ ရင်ထဲမှာ အမြောက်တစ်ချက်ပစ်သွားသည်။

‘မင်းက ကလေးတွေကို မတားဆီးဘဲ လုပ်ပေးလိုက်ရ
ကောင်းလား’ ဟု ဆိုလာလျှင် မည်သို့ ခုခံကာကွယ်ရမည်ကို ခေါင်းပူပူ
ဖြင့် စဉ်းစား၏။

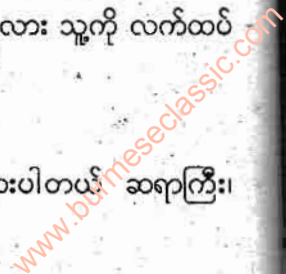
‘ဪ... မောင်စည်သူတို့ လက်ထပ်သွားကြတဲ့ ကိစ္စလား
ဆရာကြီး’

‘ဟုတ်တယ်ကွ၊ သူတို့နှစ်ယောက် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်
ထပ်ကြတာ ဟုတ်ရဲ့လား၊ မင်း အဲဒီနေ့က ဘယ်လိုအကဲခတ်မိသလဲ’

‘ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပါပဲ ဆရာကြီး၊ ကောင်မလေးကိုလည်း
ကျွန်တော်တို့ ထုံးစံအတိုင်း မေးစရာရှိတာ အကုန်မေးပါတယ်၊
မောင်စည်သူက သွေးဆောင်ဖြားယောင်းလာသလား သူ့ကို လက်ထပ်
ဖို့ ခြိမ်းခြောက်သလား၊ ဘာဘာညာညာပေါ့’

‘အေး... အဲဒီတော့’

‘ကောင်မလေးကိုယ်တိုင်က ဝန်ခံသွားပါတယ် ဆရာကြီး၊

ညီညီကလေးညွှာ

သူကျေနပ်သဘောတူစွာနဲ့ မောင်စည်သူနောက် လိုက်လာခဲ့တာပါပဲ။ သူ့ကိုလာခိုးဖို့ မောင်စည်သူကို သူ့ဘက်ကစပြီး ချိန်းဆိုခဲ့တာပါတဲ့’

‘ဟုတ်လား... ကောင်းတယ်၊ ဒီအချက်က အရေးကြီးတယ်။ ကောင်မလေးဘက်က ထပြဿနာရှာရင် ခက်နေမှာစိုးလို့ မင်းဆီငါ ထ ဦးအောင် လာကြိုမေးရတာပဲ’

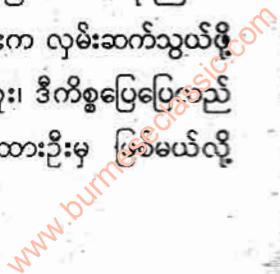
‘ကိစ္စမရှိဘူး ဆရာကြီး၊ လုံးဝ ခိုင်လုံတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် သူတို့ တောင်းဆိုလာတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ပေးလိုက်ကြ ရတာပဲ။ အခု ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာကြီး၊ ပြဿနာတက်နေလို့လား’

ဦးဝဏ္ဏ ခေါင်းခါပြသည်။ ဦးခင်မောင်သည် သူ့ဆရာ ဦးဝဏ္ဏ၏အေးဆေးနေပုံကို အကဲခတ်လိုက်ရင်း အတော်အတန် စိတ် အေးသွား၏။ ဝန်းဒိုင်းကျ အပြစ်တင်ဖို့ လိုက်လာခဲ့ခြင်းမျိုး မဟုတ်ဟု ဆရာသွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘ပြဿနာတက်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့... ငါက သား ချစ်ဖြစ်နေတော့ မိန်းကလေးဘက် မိဘတွေကို ဆက်သွယ်အကြောင်း ကြားရမယ်၊ သူတို့နဲ့ စကားပြောရတော့မယ်လေကွာ၊ ဒီတော့ ကိုယ့် သားဘက်က အခြေအနေကို အမှန်အတိုင်း ကြိုတင်သိထားဖို့လိုတာ ပေါ့။ ကောင်မလေးဆီကနေ သူ့မိဘတွေကို ဆက်သွယ်ဖို့ ဖုန်းနံပါတ် ပေးပြီ’

‘ဒါဖြင့်... လှမ်းဆက်သွယ်ကြည့်ပြီးပြီလား ဆရာကြီး’

‘ဟင့်အင်း... ငါ... မနေ့ညပိုင်းတုန်းက လှမ်းဆက်သွယ်ဖို့ ဆုံးစားမိသေးတယ်၊ နောက်မှ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ဒီကိစ္စပြေပြေသည် သည်ဟုတ်မဟုတ် မင်းတို့ကို အရင်ကြိုမေးထားဦးမှ ဖြစ်မယ်လို့ ဆုံးမိတာနဲ့ ဖုန်းမခေါ်ဘဲ ထားလိုက်တယ်’

‘ဟာ... ဒီလိုသာဆိုရင်တော့ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သာ ခေါ်ပေ
 တော့ ဆရာကြီး၊ ကောင်မလေးဘက်က မကျေနပ်လို့ ရစ်တာမျိုး
 ဘာညာ ရှိလာရင်တောင် ကျွန်တော်တို့ တရားသူကြီးဘက်က သက်
 သေရှိနေပြီပဲ။ သေသေချာချာ ဥပဒေကြောင်းနဲ့အညီ ကျေနပ် သဘော
 တူရဲ့လားလို့ ကာယကံရှင်ကို မေးမြန်းစိစစ်ပြီးမှ စာချုပ်မှာ လက်မှတ်
 ထိုးခိုင်းခဲ့တာပါ။ ပြဿနာမရှိဘူး ဆရာကြီး၊ သက်သေလက်မှတ်
 ဝိုင်းထိုးပေးကြတာလည်း ကိုမြဟန်ကိုအဖွဲ့ပဲ။ ကိုယ့်ရုံးက ကိုယ့်လူတွေ
 ချည်းပဲ ဆရာကြီး၊ သွေးဆောင်ဖြားယောင်းပါတယ်။ ခြိမ်းခြောက်
 ခေါ်ယူပါတယ် ဆိုတာမျိုး သူတို့လာလုပ်လို့ မရဘူး’

‘အေးကွာ... အဲဒါ အဓိကပဲ။ ဒီလောက်သိထားရရင် ငါ
 သူတို့ဘက်ကို လှမ်းချက်ကြည့်လို့ရပြီ’

ဦးဝဏ္ဏက ခုမှပဲ စိတ်အေးသွားတော့သလို ပြော၏။

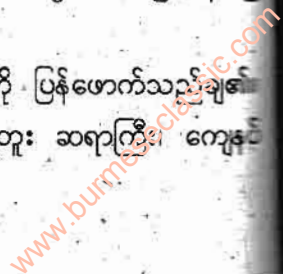
‘ဘယ်လိုလဲ ဆရာကြီး၊ ကိုယ့်ချွေးမအခြေအနေကိုရော နည်း
 နည်းပါးပါး မေးမြန်းတီးခေါက်ကြည့်ပြီးပြီလား’

ဦးခင်မောင် စပ်စုကြည့်လိုက်၏။

‘အင်း... အနည်းအကျဉ်းတော့ မေးမြန်းကြည့်ပြီးပါပြီ။ မဆိုး
 လှပါဘူးကွာ၊ ရည်ရည်မွန်မွန်ကလေးပါပဲ။ သူ့မိဘတွေကလည်း စီးပွား
 အသင့်အတင့်ထဲကပါ။ မင်္ဂလာဈေးမှာ လက်ကားအထည်ဆိုင် ဖွင့်ထား
 တယ်ဆိုတော့ မဆိုးလှသေးဘူး ပြောရမှာပဲ။ မောင်နုမနစ်ယောက်
 ရှိတာ သူ့အထက်က အစ်ကိုကလည်း အိမ်ထောင်ခွဲတောင် ဖြစ်နေပါပြီ
 တဲ့’

ဦးဝဏ္ဏက သူတို့သိထားပြီးသမျှကို ပြန်ဖောက်သည့်ချက်

‘ဟာ... ဒါဆိုရင်တော့ မဆိုးပါဘူး ဆရာကြီး၊ ကျေနပ်
 လောက်စရာပဲ’

‘ဟင့်အင်း... ငါကတော့ မကျေနပ်ဘူးကွ၊ မကျေနပ်ဘူး၊ သူတို့ရှေ့မှာသာ ဖွင့်မပြောဘဲနေတာ’

ဦးဝဏ္ဏသည် ရုတ်တရက် စိတ်ဖောက်ပြန်လာသည့်နှယ် စားပွဲကို ဒုန်းခနဲထုလိုက်ရင်း ဆောင့်အင်းအင်းပြောလိုက်သဖြင့် ဦးခင်မောင် လန့်သွားသည်။ စောစောကတော့ ကောင်းပြီကောင်းလျက်နဲ့ ချွေးမလောင်းလျာကို မေးမြန်းပြီးသည်မှ စိတ်တိုင်းပဲကျတော့သလိုလို ပြီးမှ ရုတ်ခြည်း အချိုးပြောင်းသွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

‘ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာကြီး’

ဦးခင်မောင် အလန့်တကြားမေးသည်။

‘မကျေနပ်ဘူး’ဆိုတော့ သူတို့ဘက်ကို အပြစ်တင်ဖို့ မြားဦးလှည့်လာစရာ ရှိသည်လေ။

ဒါကို ဦးဝဏ္ဏကလည်း သိပုံရ၏။

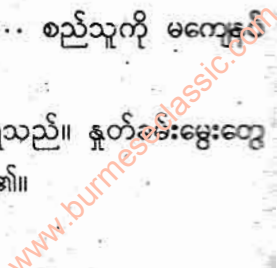
‘စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ... ငါမကျေနပ်တာက မင်းတို့ကို မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းတို့ကတော့ စည်းမျဉ်းဥပဒေနဲ့အညီ ဖြစ်နေရင် ဆောင်ရွက်ပေးကြရမယ့် ဝတ္တရားရှိနေတာဆိုတော့ လုပ်ပေးရမယ့် တာဝန်အတိုင်း လုပ်ကြရမှာပေါ့၊ ဒါကို ငါ နားလည်ပါတယ်’

ဦးခင်မောင် နည်းနည်း အသက်ရှူချောင်သွားသည်။ တော်ပါသေးရဲ့ဟု ကျိတ်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

‘ဒါဖြင့်... ဘာကို မကျေနပ်တာလဲ ဆရာကြီး၊ ဘယ်သူ့ကို မကျေနပ်တာလဲ’

‘ငါ မကျေနပ်တာက၊ ဟိုကောင်... စည်သူကို မကျေနပ်တာကွ၊ ငါ့သားကို ငါမကျေနပ်တာ’

ဦးဝဏ္ဏပြောရင်းက ပိုဒေါပွလာပိုရသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ ထောင်ထလာကာ မျက်နှာကြီး နီမြန်းလာ၏။

‘ဪ... ဆရာကြီးတို့လို မိဘတွေကို လုံးဝကြိုတင်အသိ
မပေးဘဲ မိန်းမယူလိုက်လို့လား ဆရာကြီး’

‘မဟုတ်ဘူးကွ... မိန်းမယူလိုက်လို့ ဆိုတာက သူ့အသက်
အရွယ်နဲ့ဆို အပြစ်တင်လို့ မရတော့ပါဘူး၊ ငါ ဒေါပွမိတာက ငါ
ယူစေချင်တဲ့မိန်းမကို မယူဘဲ တခြားတစ်ယောက်ယူလိုက်လို့ ဒေါပွ
တာ၊ တောက်... ဒီကောင်ဟာ ဘဦးရဲ့သမီးကို ရအောင်မယူနိုင်တာကို
က ချာတူးလန်လို့ပဲ၊ ငါယူစေချင်တာက ဘဦးရဲ့သမီးကွ၊ မှတ်ထား’

ဦးခင်မောင်သည် သူ့ဆရာ ဦးဝဏ္ဏ၏စကားဆုံးတွင် မျက်ဖြူ
ဆိုက်သွားကာ သူ့နဖူးသူ လက်ဝါးနဲ့ ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

*

အခန်း(၆)

မြူးရုံကဖီးနဲ့ အအေးစုံ...

မရမ်းကုန်း ၈ မိုင်ရှိ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်သော အဆင့်မြင့်
အိမ်ထိုင်ကလေး ဖြစ်ပါသည်။ မှန်အကြည်များ ကာရံထားသော
ပင်မ အဆောက်အဦအပြင် ခြံဝင်းကျယ်ထဲရှိ
ဝါးရုံရိပ်များ၌လည်း သီးသန့်စားပွဲဝိုင်း တစ်
ဝိုင်းစာ အဆောင်ငယ်လှလှကလေးတွေ
နေရာတကျ ဆောက်လုပ်ထားသည်။

ဒီအဆောင်ငယ်လေး တွေကအေးချမ်းစွာ၊
ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ စကားပြော
ချင်သူတွေအတွက် အဆင်ပြေလှ
သည်။ ထိုသို့သော အဆောင်ငယ်
ကလေး တစ်ခုအတွင်းမှာ ဆောင်း
ဦးခင်ရောက်နေပါသည်။ ကော်ဖီ
အေးတစ်ခွက်ကို မှာထားပြီးဖြစ်
သော်လည်း မသောက်ဖြစ်သေး

ဝါ။ လက်မှန်ကို ကြည့်တော့ နေ့ခင်းနှစ်နာရီ ထိုးတော့မည်။

နာရီကို ကြည့်ပြီးနောက် ပင့်သက်ကို ရှိုက်ချလိုက်သည်။
နောက်ထပ် ၁၀ မိနစ်အတွင်းမှာပင် သူမ မျှော်လင့်နေသော စည်သူ
ရောက်ရှိလာတော့မည်ဟု သိထားပြီးဖြစ်၍ အေးအေးလူလူစောင့်ရုံပင်။
ဘာတွေများအရေးကြီးနေသည် မသိ။

ဒီနေ့၊ ဒီအချိန်၊ ဒီနေရာကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် အရောက်လာခဲ့ဖို့
စည်သူက ဖုန်းထဲက ချိန်းထားသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် မလာချင်။

အတတ်နိုင်ဆုံး သို့သိပ်ကျစ်လစ်စွာ နေထိုင်ပြနေတာတောင်မှ
အိမ်ကလူကြီးတွေက ဆောင်းဦးခင်ကို မျက်လုံးဒေါက်ထောက် ကြည့်
နေကြ၏။ လုံးဝအလစ်မပေး။

သူမ၏ လက်ကိုင်ဖုန်းကိုပင် ပေးမကိုင်တော့တာ ကြည့်။
အိမ်မှာရှိသည့် ကြီးဖုန်းဆိုတာကဟော့ ယောင်လို့မှ မကိုင်ဝံ့တာကြာပြီ။

ယနေ့ ဒီကိုလာဖို့ ချိန်းသည့်ကိစ္စသည်ပင် ကြားထဲက သူငယ်
ချင်းမတစ်ယောက်၏ ဖုန်းမှတစ်ဆင့်ချိန်းဆုံရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ စည်သူ
က ချိန်းသည်ကို ထိုကြားခံသူငယ်ချင်းမက တစ်ဆင့်လာပြီး တိုးတိုး
တိတ်တိတ် ပြောရခြင်း။

ဆောင်းဦးခင် မျှော်လင့်နေစဉ်မှာပင် မြဝါးရုံခြံဝင်းထဲသို့
မောင်းဝင်လာသော စည်သူ၏ကားကို မြင်ရ၏။ ကားရှေ့ခန်းမှာ စည်သူ
ဆင်းလာပြီးနောက် နောက်ဘက်တံခါးတွေလည်း နှစ်ဖက်လုံး
ပွင့်သွားကာ ကောင်မလေးနှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်ဖက်ဆီ
ဆင်းလာကြသည်။ တစ်ယောက်ကတော့ စည်သူ့ညီမ မေထား ဖြစ်
သည်။ နောက်တစ်ယောက်ကိုတော့ ဆောင်းဦးခင် မသိ၊ တစ်ခါ
မျှမမြင်ဖူးခဲ့...။

ညိုညိုကလေးညှာ

ဆောင်းဦးခင်က သူမရှိနေသော အဆောင်ငယ်ကလေးထဲမှာ ထွက်ရပ်ပြလိုက်ကာ လက်ပြလိုက်သည်။

ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်ပတ်ကြည့်သော စည်သူက လှမ်းမြင်သွားကာ အဆောင်ဘက်သို့ လျှောက်လာ၏။

‘ဆောင်းဦး ရောက်နေတာကြာပြီလား၊ တော်ပါသေးရဲ့ ဆောင်းဦးရယ်၊ ထွက်လို့မှ ရပါ့မလားလို့ စိုးရိမ်ပြီး ဒီကိုသာ လာခဲ့ရတယ်၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲ တထင့်ထင်နဲ့’

စည်သူ အခုမှ စိတ်ဒုံးဒုံးချရသည့်ဟန်ဖြင့် ပြော၏။

‘ဟေ့... ဆောင်းဦး၊ နေကောင်းတယ်နော်’

နောက်က လိုက်ပါလာသော မေထားက ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သိုက်သဖြင့် ဆောင်းဦးခင်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ပြီးနောက် ခလေးယောက်သား အဆောင်ငယ်ကလေးထဲက စားပွဲဝိုင်းမှာ နေရာယူသိုက်ကြ၏။ စားပွဲထိုးကလေးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာ၍ စည်သူက ကော်ဖီအေးကိုပင် ထပ်မှာလိုက်သည်။

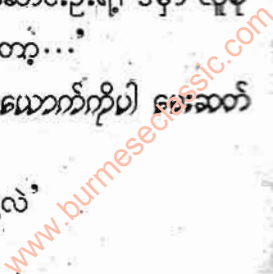
‘နေကောင်းပါတယ် မေထား၊ ဘယ်လိုလဲ ကို... ဘာတွေ အရေးကြီးနေလို့ ဇွတ်ကြီးချိန်းရတာလဲ၊ အိမ်ကအလစ်မပေးဘဲ မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်နေတယ်လို့ ကို့ကို ပြောထားရက်နဲ့’

ဆောင်းဦးခင်က မေထားကို ပြန်ပြောရင်း တစ်ဆက်တည်း ဝင် စည်သူဘက်သို့လှည့်၍ မေးလိုက်သည်။

‘သိပ်အရေးကြီးလို့ ချိန်းရတာပေါ့ ဆောင်းဦးရဲ့၊ ဒီမှာ လူစုံတက်စုံ ချီတက်လာခဲ့ကြတာကိုပဲ ကြည့်တော့...’

စည်သူက မေထားနှင့် နီးစေတို့ နှစ်ယောက်ကိုပါ ခေးဆတ်ပြလိုက်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံးပြော၏။

‘ဟင်... ဘာတွေအရေးကြီးပြန်လို့လဲ’

‘အင်း... အင်း ဆောင်းဦးကို မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ မေထား
ဒါ အထူးပါတာတဲ့ ဒီကောင်မလေးနာမည်က ‘နဒီမေ’တဲ့၊ မှတ်ထား
နော်’

ဆောင်းဦးခင်က လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နဒီမေက ခေါင်း
ညိတ်ကာ ပြုံးပြလိုက်၏။

‘မနဒီ... ဒါက ဆောင်းဦးခင်တဲ့၊ ဟဲဟဲ... ကျွန်တော်ရဲ့
ဒုတိယမြောက်ဇနီးလောင်းကလေးလေ’

စည်သူ၏ မိတ်ဆက်စကားကြောင့် မေထားနှင့် နဒီမေတို့က
ရယ်မောလိုက်ကြနိုင်သော်လည်း ဆောင်းဦးခင်ကတော့ မျက်လုံးက
လေးတွေ ဝိုင်းသွားရလေသည်။ ထိုစကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သူမ
နားမလည်လိုက်။

‘ဟင်... ကို မိတ်ဆက်ပေးတဲ့စကားက ဘယ်လိုကြီးလဲ၊
ဆောင်းဦးက ဘယ်လိုက ဘယ်လို ဒုတိယမြောက်ဇနီးလောင်း ဖြစ်
သွားရတာလဲ’

ဒီတော့ စည်သူက ဟက်ခနဲရယ်လိုက်သည်။

‘ကိုမှာက ပထမဇနီး ရှိနေပြီးသားမို့ပေါ့ ဆောင်းဦးရဲ့’

‘ဟင်.. ဘာတွေလဲ၊ ရှုပ်နေတာပဲ၊ ကိုက ဘယ်တုန်းက
မိန်းမယူလိုက်လို့ ပထမဇနီး ရှိနေလိုက်ရပြန်တာတုံး၊ ဒါပဲနော် ရုတ်ရုတ်
ရုတ်ရုတ် မလုပ်နဲ့၊ ဒုတ်ဒုတ်နဲ့ နုပ်နုပ်စဉ်းပစ်လိုက်မယ်’

‘ဟင်... ဘယ်၊ ဘယ်ကိုစင်းမှာလဲ၊ တစ်နေရာတော့ ချန်
ထားပေးပါ ဆောင်းဦးရယ်’

‘ဘယ်နေရာလဲ’

‘ကို နှလုံးသားကိုလေ၊ အဲဒါလေးကိုချန်ပြီး ကျန်တာ အကုန်
စဉ်းကော လုပ်နိုင်တယ်’

စည်သူ့စကားကို ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြ၏။

ရယ်သံတွေ စဲသွားတော့မှ မေထားက အခြေအနေကို ပြန်ထိန်းကာ သတိပေးလိုက်၏။

‘ကဲ... ကိုကြီး၊ ဗလွတ်ရွတ်တတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ဦး၊ ဆောင်းဦးနဲ့ တွေ့ကြတုန်းက အရေးကြီးတာတွေ ပြောကြရမှာလေ’

‘ကဲ... ပြောပါဦး မေထား၊ ဘာတွေများ အရေးကြီးတာတွေ ပြောစရာ ပါလို့လဲ’

ဆောင်းဦးခင်က မေးလိုက်သည်။ တိုစဉ်မှာပင် စားပွဲထိုးလေးက မှာထားသော ကော်ဖီအေးခွက်တွေကို လာချပေး၏။

နဒီမေက...

‘ကဲ... မေထားပဲ ပြောပြလိုက်ပေတော့’ ဟု တိုက်တွန်းလိုက်သည်။

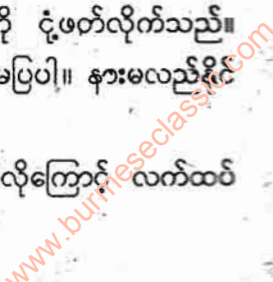
‘ဒီလို... ဒီလို ယောက်မလောင်းရေ၊ ကိုကြီးက အလကား သက်သက် လျှောက်ပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူး’

‘လောလောဆယ်မှာ ကိုကြီးနဲ့ ဟောဒီ နဒီမေနဲ့ လက်ထပ်ထိုက်ကြရပြီးပြီ၊ နှစ်ဦးသဘောတူ စာချုပ်လက်မှတ်ထိုးပြီး လက်ထပ်ထိုက်ကြတာ၊ ဟောဒီမှာ ကြည့်ပေတော့’

မေထားက ဖြစ်စဉ်အစချီပြောလိုက်ပြီး သူမ၏ စလင်းဘတ်ထဲမှ လက်ထပ်စာချုပ်ကိုထုတ်၍ ဆောင်းဦးခင်လက်သို့ ကမ်းပေးထိုက်သည်။

ဆောင်းဦးခင်က လက်ထပ်စာချုပ်ကို ငုံ့ဖတ်လိုက်သည်။ သို့သော် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားဟန်တော့ မပြပါ။ နားမလည်နိုင်သလို မျက်မှောင်ကလေး ကြုတ်သွား၏။

‘နေပါဦး... ကိုနဲ့ မနဒီနဲ့က ဘယ်လိုကြောင့် လက်ထပ်

လိုက်ကြရတာတုံး၊ ဘယ်လိုဇာတ်လမ်းကို ကကြဖို့ ပျိုးလိုက်ကြရ
တာတုံး၊ စာချုပ်ကို မြင်နေဖတ်နေရပြီဆိုပေမယ့် ဒါဟာ 'အင်'ကြီးပဲ
ဆိုတာ ဆောင်းဦးသိတယ်၊ ပြော... ဇာတ်က ဘယ်လိုအချိုးအကွေ
တွေ ဝင်လာလို့လဲ'

ဆောင်းဦးခင်၏ စကားကို နားထောင်ရင်း နဒီမေ အတော်
လေးစားသွားသည်။ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်မသွားသည့်အပြင် သူမကပင်
အကြောင်းရင်းကို မေးနေပေသေး၏။ သူမချစ်သူ၏ ချစ်ခြင်းအပေါ်
တွင် မည်မျှအထိ မမှတ်မသုန် ယုံကြည်စိတ်ချမှု ရှိထားသည်ဆိုသည်
ကို လက်တွေ့ပြလိုက်သကဲ့သို့ပင် ရှိတော့၏။

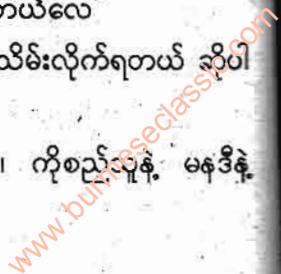
'မပြောချင်တော့ပါဘူး ဆောင်းဦးရယ်၊ ကိုသူငယ်ချင်း မော်နီ
လေ၊ ဟို... သဘောလိုက်နေတဲ့ကောင် မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား'
စည်သူက ဝင်ပြော၏။ ဆောင်းဦးခင်က တစ်ချက်တွေ့ပြီး
မေးလိုက်၏။

'မှတ်မိတယ်၊ အခုကေ့စ်က အဲဒီ ကိုမော်နီကေ့စ်ကို ဝင်က
ရတာလား'

'အစစ်ပေါ့ ဆောင်းဦး၊ မော်နီကေ့စ်ပဲ ဒီကောင်က ပင်လယ်
ထဲမှာ 'ငါဟာ ရွက်လွင့်'ဆိုတဲ့ ပလေးဘက်နဲ့ လွင့်နေတုန်းရှိသေး။
မနဒီမေမှာက သူ့အိမ်က မိဘတွေရဲ့ အာဝါဟာ ဝိဝါဟာ ဇာတ်ဝင်ခန်းမှာ
မင်းသမီးလုပ်ဖို့ ဇာတ်ကွက်က ဆိုက်လာတော့တာပဲ၊ မော်နီက နောက်
သုံးလလောက်ရှိမှ ပြန်လာနိုင်မှာ၊ ဒါကြောင့် အရေးပေါ်သတို့သား
လုပ်ပေးထားဖို့ ညွှန်ကြားချက် ရောက်လာတယ်လေ'

'ဒါနဲ့ပဲ နဒီမေကို အချိန်မီ ဝင်ထိန်းသိမ်းလိုက်ရတယ် ဆိုပါ
တော့လေ'

'အဲဒီအတိုင်းပါပဲ ဆောင်းဦးရယ်၊ ကိုစည်သူနဲ့ မနဒီနဲ့

တိုင်ပင်ပြီး လုပ်ချလိုက်ကြရတော့တာပဲ။ အခု နဒီက မေထားနဲ့အတူ
နေတယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်ထိကတော့ ဒါက နဒီတို့ လူငယ်တွေ
ပဲ သိကြတဲ့အပိုင်းနော်၊ ကိုစည်သူမိဘတွေကတော့ မသိဘူး။ တကယ်
နိုးပြေးလာတယ်။ တကယ်ပဲ နိုးရာလိုက်လာတယ်လို့ သိထားကြတယ်။
အဲဒီတော့ သူတို့က သူတို့ဘက်ကအပိုင်းတွေကို အကောင်အထည်
ဖော်လာကြလိမ့်မလဲ’

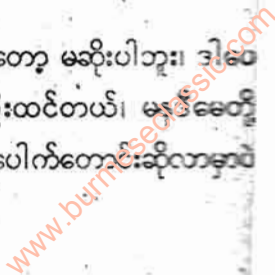
‘အဲဒီတော့...’

ဆောင်းဦးခင်က စိတ်ဝင်တစားမေး၏။

‘ကိုတို့ဘက်ကတော့ ခုကတည်းက အကြီးအကျယ် ဖြစ်လာ
နိုင်မယ့်ကိစ္စဟူသမျှကို တံတိုင်းကြိုကာထားတာပဲ ဆောင်းဦးရေ၊
ဟိုတစ်နေ့ညကဆို ကိုအဖေက မနဒီမိဘတွေကို ဆက်သွယ်ဖို့ ဖုန်း
နံပါတ်တွေ ဘာတွေတောင်းတယ်။ အကြောင်းကြားမယ်။ လူကြီးချင်း
သွားညှိမယ်။ မိန်းကလေးရှင်ဘက်က ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်သလဲဆိုတဲ့
သဘောထားဆန္ဒတွေ တီးခေါက်မေးမြန်း စုံစမ်းရမယ်ပေါ့လေ။ အဲဒီမှာ
မနဒီက ကြိုပိတ်ထားတယ်။ အကြီးအကျယ် မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကြီးတွေ
ဘာတွေလုပ်မယ့်အစား ဆရာတော်ကြီးတွေကို မင်္ဂလာဦးဆွမ်းကပ်
တာမျိုးလောက်ပဲ အကျဉ်းရုံးပြီး လုပ်ချင်ပါတယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့။ ဆိုရ
ရင် သိပ်လူသိများမသွားနိုင်ဘဲ နှစ်ဖက်အသိုင်းအဝိုင်းလောက်ကပ်
ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းကလေး သိလိုက်ကြတယ်ဆိုတဲ့ ဒီဇိုင်းရောက်အောင်
ဆွဲနေကြရတာပဲ’

စည်သူက ဝင်ရှင်းပြသည်။

‘အင်း... ကိုတို့ဆွဲတဲ့ အစီအစဉ်ကတော့ မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေ
မဲ့ ဘယ်အထိ အောင်မြင်နိုင်မလဲ။ ဆောင်းဦးထင်တယ်။ မနဒီတော်
ဘက်ကတော့ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပပေးဖို့ ဆော့ချာပေါက်တောင်းဆိုလာမှာပဲ’

မင်္ဂလာပွဲကိစ္စကို အမျိုးမျိုးသော အကြောင်းပြချက်တွေနဲ့ အချိန်ဆွဲထားဦးမယ်ထား၊ လတ်တလောအားဖြင့်တော့ ‘နှစ်ဦးသဘောတူလက်ထပ်ပြီးစီးခြင်း’ဆိုတဲ့ သတင်းမျိုးတော့ သတင်းစာမှာ သေချာပေါက် ကြော်ငြာအထည့်ခိုင်းမှာပဲ။ ဒါမှ စောစောတုန်းက မနဒီမေ့လက်ထပ်ပေးဖို့ သူတို့လူကြီးချင်းတွေ သဘောတူထားကြတယ်ဆိုတဲ့ တစ်ဖက်အသိုင်းဝိုင်းကို သွယ်ဝိုက်သောနည်းနဲ့ အသိပေးပြီးသား ဖြစ်နိုင်မယ်လေ’

ဆောင်းဦးခင်က သူမ၏အတွေးကို ချပြသည်။

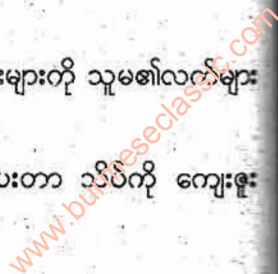
‘ဟုတ်တယ်... အဲလိုမျိုးဖြစ်လာခဲ့ရင် ဒီကိစ္စကို ဆောင်းဦးကလည်း ကြိုတင်သိထားပြီးသားဖြစ်မှ အဆင်ပြေနိုင်မယ်၊ ဒီကြော်ငြာဟာ ကြော်ငြာအားဖြင့် အစစ်အမှန်ဆိုပေမယ့် ကိုတို့ချင်းမှာ နောက်ပိုင်းရှင်းပြီးသားဆိုတာ ဆောင်းဦး သိထားပြီးသားဆိုရင် ပြဿနာမရှိတော့ဘူးလေ၊ ကိုကိုလည်း ဆောင်းဦး အထင်လွဲစရာ မလိုတော့သလို အဟုတ်မှတ်ပြီးတော့လည်း နာကြည်းစရာ၊ ကြေကွဲစရာ ခံစားနေဖို့ မရှိတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စကို ကြိုတင်ဖွင့်ချပြထားဖို့ ဒီနေ့ ဒီကို အရောက်လာခဲ့ပါလို့ မရမနေချိန်းရတာပဲ... ကဲ... သဘောပေါက်ပြီလား’

ဆောင်းဦးခင်က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

‘အင်းလေ... ကြုံလာရပြီပဲ၊ ဒီတော့လည်း အဆင်ပြေအောင် လူငယ်တွေချင်း ဝိုင်းညှိဖြေရှင်းကြရုံရှိတာပေါ့၊ ဆောင်းဦး နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်’

နဒီမေက ဆောင်းဦးခင်၏လက်ဖဝါးများကို သူမ၏လက်များနှင့် လှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘ဆောင်းဦးရယ်၊ ခုလို နားလည်ပေးတာ သိပ်ကို ကျေးဇူး

ညိုညိုကလေးညာ

တင်ပါတယ်၊ ဒီကိစ္စမှာ ဆောင်းဦးရဲ့ သဘောထားက သိပ်အရေးကြီးပါတယ်၊ ပြီးတော့လေ... အခြေအနေအရ မတတ်သာလွန်းလို့ နဒီတို့ လှုပ်ရှားလိုက်ခဲ့ကြရပေမယ့် နဒီတို့ကြောင့် ဆောင်းဦးတို့ တို့စည်သူတို့ကြားမှာ ပြဿနာတွေပေါ်ပြီး ရှုပ်ထွေးကုန်မှာ၊ ခွာပြဲသွားကြမှာတို့ကို သိပ်စိုးရိမ်ခဲ့ရတာ ယုံပါ၊ နဒီတို့ အလှည့်ကျရင်လည်း ဖြစ်မနေ ဝင်ကူညီကြမှာပါ’

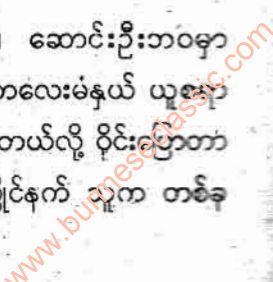
နဒီမေ၏အသံက လှိုက်လှဲဝမ်းသာခြင်းဖြင့် တုန်ယင်နေ၏။ ဆောင်းဦးမင်၏နားလည်ပေးမှုသည် သူတို့အတွက် အရေးကြီးဆုံး သော တို့အပ်ချက်ဖြစ်၏။ ဆောင်းဦးခင် နားလည်မှုကိုရဖို့ အတော်ခဲခဲ သည်းယည်းကြီး တောင်းပန်ပြောဆို ယူရလေမလားဟု နဒီမေ စိုးရိမ်ခဲ့မိတာ အမှန်ပင်။

ယခုတော့ ဆောင်းဦးခင်က သူမ ထင်သားသည်နှင့် တခြားနဲ့ ဆိုရလောက်အောင် ရင့်ကျက်စာနာသူ ဖြစ်နေလေသည်။

‘ရပါတယ်... မနဒီ၊ ကိုက ဆောင်းဦးကို သစ္စာဖောက်ပြီး နဒီကိုလက်ထပ်ခဲ့တာ မဟုတ်မှန်း ကာယကံရှင် တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆောင်းဦးက ကြိုတင်သိထားရပြီးပြီပဲ၊ သိအောင်လည်း ကြိုပြောခဲ့ဖူးတိုင်ပင်ချပြပြီးပြီပဲ၊ ကူညီရမှာပေါ့၊ ဒီအခါအစဉ်မှာ တစ်ခုတော့ ကောင်းဘူး’

‘ဟင်... ဘာမကောင်းတာလဲ ဆောင်းဦး’
မေထားက ဝင်မေးသည်။

‘စဉ်းစားကြည့်လေ ယောက်မရယ်၊ ဆောင်းဦးဘဝမှာ အမည်းစက်တစ်စက်တော့ ထင်သွားပြီပေါ့၊ ဒီကလေးမံနယ် ယူဇနာ ရှားရှား... တစ်မယားကွာ တစ်ခုလပ်ကိုမှ ယူရတယ်လို့ ဝိုင်းပြောတာ ခံရတော့မှာပေါ့၊ ကိုမော်နီပြန်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူက တစ်ခု

လပ်ဘဝကို ချက်ချင်းဆိုက်ရရှာတော့မှာလေ၊ လူတွေကလည်း သူ့ကို တစ်ခုလပ်လို့ပဲ သိကြတော့မှာ။ ဟွန်း... ဒီက သူ့ကို အများကြီး အနစ်နာခံပြီး ယူရတော့မှာ၊ ဂုဏ်ချင်းက မတူတော့ဘူးလေ။

ဆောင်းဦးခင်က စကားသံအဆုံးတွင် စည်သူ့ကို မျက်စောင်း တစ်ချက်ဝင့်၍ ထိုးလိုက်၏။ သို့သော် ပေါ့ပါးစွာ ကျီစယ်လိုက်ခြင်း သက်သက်မျှသာဖြစ်ကြောင်း ဆောင်းဦးခင်၏မျက်နှာပေါ်မှ ချိုသော အပြုံးကပင် သက်သေခံနေပါသည်။

‘အောင်မယ်...လူပျိုစစ်စစ်တစ်ခုလပ်ဆိုတာ ရှားပါးသတ္တဝါ ဆောင်းဦးရဲ့ ဒါမျိုးကို ရအောင်ယူခဲ့တာကွယံ့လို့ နောင်လာနောက်သား တွေကို ကြားလို့ရမှာဖြင့် ထည့်မတွေးဘဲနဲ့’

စည်သူ၏ အရွတ်အနောက်စကားကြောင့် အားလုံး ဝိုင်းရယ် လိုက်ကြသည်။ ဆောင်းဦးခင်က အနာဂတ်ကို ကြိုနှိမိတ်ဖတ်သည်။

‘အင်း...ကိုနဲ့ မနဒီမေတို့ရဲ့ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ကပ် ပြီးစီးခြင်းကြော်ငြာသာ သတင်းစာမှာပါလာခဲ့ရင်တော့ အိမ်မှာ ဆောင်း ဦးတော့ ကောင်းကောင်းကြီး နှပ်အပင်...ဦးမှာ မြင်ယောင်မိပါသေးရဲ့၊ ကြည့်စမ်း၊ ဒီမှာ နင့်အကောင်လုပ်သွားပုံ...၊ ဒါကြောင့် အစောကြီး ကတည်းက ဒီကောင်ကို အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပါလို့ ငါတို့ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လားဆိုတာမျိုးတွေ နားမဆုံအောင် ကြားရလိမ့်ဦးမယ်’

‘အဲဒီတော့လည်း သမီးမှားပါတယ် ဒက်ဒီဆိုတဲ့ မျက်နှာငယ် လေးနဲ့ နေပြလိုက်ပေါ့ ဆောင်းဦးရာ၊ ဒီကိစ္စရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ ကောင်းကျိုးကတော့ သူတို့ ဆောင်းဦးကို မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့် မနေကြတော့ဘဲ လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်သွားလာခွင့်လက်မှတ်ကို ပြန် ထုတ်ပေးလာခြင်းပါပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ စည်သူ့ဆိုတဲ့ ကောင် လေးကတော့ သူ့ဇာတ်သူ တစ်ခန်းရပ်ရုပ်သိမ်းသွားပြီဆိုတော့လေ...’

ညီညီကလေးညာ

စည်သူကလည်း အားကျမခံ ကြိုတင်ခန့်မှန်းချက်ကို ထုတ်ပြန်၏။

‘ကဲ... ဒါဆိုရင်၊ အားလုံး အဆင်ပြေပြီနော်၊ ကိုကြီးနဲ့ ဆောင်းဦးတို့လည်း ညှိကြပြီးပြီဆိုတော့ အိုကေပြီနော်၊ ဘယ် ‘ရှော့’ မှ ဝင်စရာ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ သေချာပြီ မဟုတ်လား၊ အဓိကကတော့ ဆောင်းဦးပဲ’

မေထားက ကျန်သုံးယောက်လုံး၏မျက်နှာတွေကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်လိုက်ရင်း မေးလိုက်သည်။

‘စိတ်ချ... ဘယ် ‘ရှော့’ မှ မဝင်တော့ဘူး မေထားရေ၊ အရေးကြီးတာက ဒီကေ့စ်ကို အားလုံး ညီညီညာညာ ဖြေရှင်းနိုင်ကြဖို့ပဲ’ ဆောင်းဦးခင်က ပြုံး၍ အာမဘန္တေခံလိုက်သည်။

သူမအဖို့ စည်သူ၏အချစ်ကို ယုံသည်။ စည်သူ၏ကိုယ်ကျင့်တရားကို ယုံသည်။ စည်သူ၏နှလုံးသားတွင် သူမမှလွဲ၍ အခြားသူ မရှိဟု ယုံသည်။ ထိုယုံကြည်မှုတို့သည် အချစ်ဦး ကြင်စဦးဟူသော ခံစားချက်တို့တွင် မြစ်ဖျားခံသည်လေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် စည်သူက ပြော၏။ ထိုစကားအတွက် အားလုံး ဝိုင်းဝန်းရယ်မောလိုက်ကြမိပေမည့် ထိုစကားသည် သူတို့အတွက် တပ်လှန့်သံပင်ဖြစ်၏။ စည်သူက ပြောလေသည်။

‘ကဲ... ဒါဆိုရင် ပြီးပြီ၊ တစ်မျက်နှာမှ တစ်မျက်နှာသို့ ပြောင်းနိုင်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာစက်စစ်တွေ ရှင်သန်နိုင်ဖို့အတွက် တို့ညီညီကလေးနဲ့ ညာကြဖို့’

*

အခန်း(၇)

ပထမအဆင့်အနေဖြင့် နဒီမေ၏ မိဘများဖြစ်သော ဦးဘမြင့် ဒေါ်ရီရီတို့ထံသို့ ဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်ကြည့်ရသည်။ ဦးဘမြင့်နှင့်ပင် ထိပ်တိုက်တွေ့ရ စကားပြောခွင့်ရ၏။

ဦးဝဏ္ဏက အကြောင်းစုံရှင်းပြပြီး မိမိတို့ဘက်မှ လူကြီးစုံရာ ဖြင့် လာရောက်တွေ့ဆုံလိုပါကြောင်း တောင်းပန်ကြည့်တော့ ဦးဘမြင့် ရက်တစ်ရက် သတ်မှတ်ပေးသည်။

လေသံကိုနားထောင်ရတာကတော့ သိပ်ကျေနပ်ပုံ မရ။ ကိစ္စက လွန်ပြီးနေပြီမို့သာ အားမတန် မာန်လျှော့သည့် လေသံမျိုး ဖြစ်သည်ဟု အကဲခတ်မိ၏။

မည်သို့ဆိုစေ ဤမျှဆိုလျှင်ပင် အခြေအနေက မဆိုးလှသေးဟု ဦးဝဏ္ဏတွက်သည်။ တစ်ဖက်က ခါးခါးသီးသီး မငြင်းလျှင်ပင် ဟုတ်လှပြီ။ ခမည်းခမက်တွေအဖြစ် ရှေ့လျှောက် ဆက်ဆံသွားကြဖို့

www.burmeseclassic.com

ကိစ္စက နောက်ခါလာ နောင်ခါဈေးဟု ထားလိုက်ဦး။ ယခု လောလော ဆယ်မှာ မိမိတို့သားရှင်ဘက်က အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်မဖြစ်ဖို့သာ လိုသည်ပဲ။

‘သမီးရှင်’ များဘက်သို့ ဦးဝဏ္ဏ စာနာပါသည်။ ကိုယ့်မှာ လည်း သမီးတစ်ယောက် မွေးထားသည်ပဲ မဟုတ်လား။

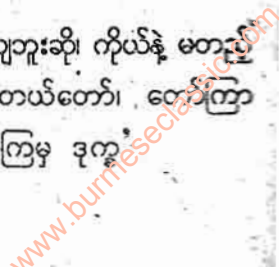
ဦးဘမြင့်ထံမှ ရက်ချိန်းရသည်နှင့် ဦးဝဏ္ဏက မိမိဘက်က ဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စတွေကို ပြင်ဆင်သည်။ သိပ်တော့ ရှုပ်ထွေးစရာ ရှိလှပါ။ စည်သူတို့ကို လက်ထပ်ပေးခဲ့ကြသည့် သူ့တပည့် တရား သူကြီး ဦးခင်မောင်တို့ ရုံးအဖွဲ့ရှိသည်။ ထိုအဖွဲ့ထဲက ဦးခင်မောင်နှင့် တိုမြဟန်တို့ကို လိုက်ခဲ့ဖို့ ကြိုပြောထားသည်။ သူတို့ လင်မယားနှစ် ယောက်နှင့်ဆိုတော့ ကြောင်းလမ်းနားဖောက် စကားပြောမည့်အဖွဲ့က ခုစုပေါင်း လေးယောက်ပေါ့၊ ဒီမျှဆို အလုပ်ဖြစ်ပြီ။

ကိစ္စက မလုပ်လျှင်မဖြစ်၊ ပေါ်ပေါက်လာပြီမို့သာ ဦးဝဏ္ဏ သုပ်နေရသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ သားဖြစ်သူ စည်သူအပေါ် သိပ် အစာကြေလှသည် မဟုတ်။ တွေးမိတိုင်း တနံ့နံ့ဖြစ်၏။

‘ဒီကောင်ကိုက ချာတူးလန်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ ယူစေချင်တာက ဟိုကောင် ဘဦးရဲ့သမီးကို ရအောင်ယူစေချင်တာကွ၊ ခုတော့ လွဲကုန် ပြီ၊ အဲဒါ အနာဆုံးပဲ၊ ဒီကောင့်နောက် လိုက်လာခဲ့တဲ့ နဒီမေလေးကို တော့ သနားပါရဲ့’

တနံ့နံ့ဖြစ်တိုင်း ဦးဝဏ္ဏ ကျိတ်မနိုင် ခဲမရ ညည်းချင်းချပြမိ သည်။

‘ဒါနဲ့... တော်တို့ပဲ ဒီတစ်သက်မကျေဘူးဆို၊ ကိုယ်နဲ့ မတည့် တဲ့သူရဲ့ သမီးနဲ့ ဝေးကြတာပဲ ကောင်းပါတယ်တော်၊ တော်ကြာ အကျယ်ကျယ် မငြိမ်းဖွယ်တွေ ဆက်ဖြစ်နေကြမှ ဒုက္ခ’

ဒေါသညွှာက ဖျောင်းဖျက်၏။

စစ်စစ်တော့ ဦးဝဏ္ဏတို့ မိသားစုနှင့် ဦးဘဦးတို့မိသားစုသည် ခင်ရာမှ မုန်းခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။ စိုရာမှ ခြောက်ခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။ မူလက တစ်ရပ်ကွက်တည်း အတူနေခဲ့ကြသည်။ တစ်အိမ်တစ်အိမ် ဝင်ထွက်သွားလာခဲ့ကြသည်။ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြသည်။ ဆိုရလျှင် မိတ်ဆွေအဆင့်ထက် ပိုသေး၏။

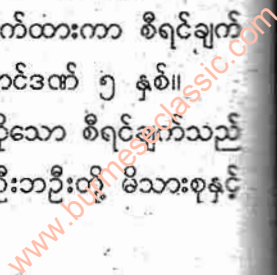
သို့သော် ဖြစ်ချင်လာတော့ ဦးဘဦး၏ ညီတစ်ယောက်က ဥပဒေနှင့်မကင်းသော အမှုကိစ္စတစ်ခုဖြစ်ပွားလာ၏။ ရုံးတင် တရားစွဲဆိုခြင်း ခံရ၏။ နှစ်ဘက်ရှေ့နေတွေ အပြိုင်ငှားကြကာ အမှုကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းကြရ၏။ ထိုအမှုအတွက် စီရင်ချက် ချရမည့် တရားသူကြီးက ဦးဝဏ္ဏ...။

ဦးဘဦးက သူညီ၏ အမှုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့လူ ဦးဝဏ္ဏကို အားကိုးသည်။

အကြိမ်ကြိမ် လာရောက်တွေ့ဆုံဆွေးနွေး၍ သက်သာရာ သက်သာကြောင်းကို ရှာ၏။ သို့သော် ဖြစ်လာသည့် အမှုကိစ္စက သာမန် အရပ်သားချင်းမျှသာ ဖြစ်ကြသည့် ကိစ္စမျိုးမဟုတ်။ အစိုးရဌာနတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်နေသည်။ ဦးဘဦး၏ ညီဖြစ်သူက အစိုးရဌာနတစ်ခု၏ ပိုင်ဆိုင်မှုကို ကိုယ်ကျိုးအသုံးချခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ရုံးတော်တွင် စစ်ဆေးကြ၊ ထွက်ဆိုကြ၊ သက်သေတွေက ဖော်ထုတ်ကြနှင့် ပြစ်မှုက ထင်ရှားနေသည်။ ဦးဝဏ္ဏလည်း မကယ်နိုင်။ တာဝန်နှင့်ဝတ္တရားအရ ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားကာ စီရင်ချက် အမိန့်ချလိုက်တော့၏။ အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် ၅ နှစ်။

ဦးဝဏ္ဏ၏ 'ထောင်ဒဏ် ၅ နှစ်' ဆိုသော စီရင်ချက်သည် '၁၀နှစ်' မက ဆက်ဆံရင်းနှီးလာခဲ့ကြသော ဦးဘဦးတို့ မိသားစုနှင့်

ထွမ်းဝင်မှုတို့ကို ဖြိုချပစ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။

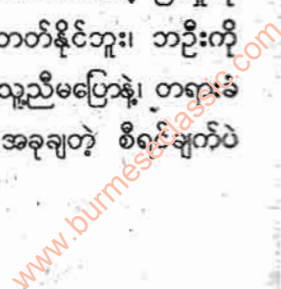
ဦးဘဦး အကြီးအကျယ်ဒေါပွ၏။ ဤမျှရှင်းနိုးသည် ဦးဝဏ္ဏ တစ်ယောက်လုံး ရှိပါလျက်နှင့် သူ့အားကိုးမိသော ဦးဝဏ္ဏကပင် သူ့ညီကို ပြင်းထန်သော စီရင်ချက်ကို ချလိုက်သည်။ တကယ်ဆိုလျှင် ထို့ထက်ပို၍ လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့ကလေး စီရင်ချက်ချပေးလျှင် ရနိုင် သေးသည်။ ဖြစ်နိုင်သေးသည်ဟုသာ မြင်၏။

ဦးဝဏ္ဏ မည်မျှရှင်းပြသော်လည်း ဦးဘဦးက လက်မခံနိုင်။ ဒေါသခံနေ၍ ပြောစကားတွေလည်း နားမဝင်နိုင်။ နောက်ဆုံးတော့ နုလကတည်းက တစ်ယူသန်သမားဖြစ်သော ဦးဘဦးသည် မိသားစု နှစ်ခုဆက်ဆံရေးကို ဖြတ်တောက်လိုက်တော့၏။

‘ဝဏ္ဏဆိုတဲ့ကောင်က ငိုစားရယ်စားပါကွာ၊ သူ့ခွင်ထဲရောက် သွားလို့ကတော့ ဘယ်မျက်နှာမှ မထောက်တော့ဘူး၊ အပြတ်နှိပ်ကွပ် ဆော့တာပဲ၊ ငါတော့ ဒီကောင်ကို တစ်သက် မဆက်ဆံဘူးဟေ့...’

သူတို့ဆုံနေကျ မိတ်ဆွေများ၏ လက်ဖက်ရည် စားပွဲဝိုင်းတွေ နှာ ဦးဘဦးက မြောင်ကြော်ငြာဝင်၏။ ‘ထိုစကားတွေက ဦးဝဏ္ဏထံ ပြန်ရောက်တာပဲ ဖြစ်သည်။’

‘ဟ... ဘဦးဆိုတဲ့ကောင်က ပိုက်ဆံဘယ်လိုရှာရမလဲ ဆို ဘာကလွဲရင် ဘာသိတာရှိလို့လဲ၊ ဥပဒေအကြောင်း ရှင်းပြနေလည်း ဒီဆောင်က ကျွဲပါးစောင်းတီးပဲ ဖြစ်မှာပဲ၊ ငါလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ဆော့ ဘောင်အတွင်းက ကူညီနိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပြစ်မှုကို ဝယ်ထင်ရှားနေတဲ့နောက်တော့ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဘဦးကို ပြန်ပြောလိုက်ကြစမ်းကွာ၊ အခုဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စမှာ သူ့ညီမပြောနဲ့၊ တရားခံ သူကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေရင်တောင် ငါတော့ အခုချတဲ့ စီရင်ချက်ပဲ ချရမှာပဲ ဆိုတာကို’

ဦးဝဏ္ဏကလည်း လက်ဖက်ရည်ပိုင်းတွေမှာ စကားစပ်မိသည် နှင့် ဦးဘဦးကို ပြန်တွယ်သည်။

ဒီလိုနှင့် ဦးဝဏ္ဏနှင့် ဦးဘဦးတို့သည် အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေရင်းချာများ ဘဝမှသည် ရန်သူတော်များဘဝသို့ ပြောင်းလဲ သွားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ လူချင်းပြောဆိုဆက်ဆံကြဖို့ နောက်ထား၊ လမ်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့လျှင်ပင် ရှောင်ရှားသွားကြသောသူများ ဖြစ်လာကြသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ဦးဘဦးတို့က လက်ရှိနေထိုင်သော တိုက်နှင့် ခြံကို ရောင်းချကာ တခြားနေရာသစ်တစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ကြ တော့သည်။

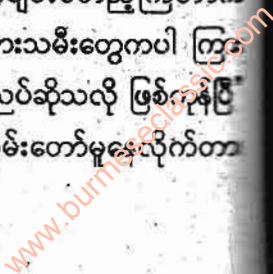
ထိုသို့ ပြောင်းတာတောင်မှ ရိုးရိုးမပြောင်း။ ဦးဘဦးက ထွက် ခတ် ခတ်သွားသေးသည်။

‘ဝဏ္ဏလိုကောင်မျိုးက ဝေးလေကောင်းလေ ဆိုတဲ့ မော်တော် ကားနောက်မြီးက စာတန်းလို သတိပေးစာတန်း ချိတ်ပေးထားရမယ့် ကောင်မျိုးကွ၊ ငါတော့ သင်းရှိတဲ့အရပ်မှာ မနေဘူး၊ တစ်ရပ်တည်းနေ ရတာတောင် စိတ်မသန့်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ပြောင်းတာ’

ဦးဘဦး၏ နောက်ဆုံးစကားက ဦးဝဏ္ဏထံ ပြန်ရောက်၏။ ဦးဝဏ္ဏ တက်တခေါက်ခေါက်ဖြင့် ကျန်ရစ်၏။ သည်မှာပင် တစ်စခန်း ထလာသူက စည်သူပင် ဖြစ်တော့၏။ စည်သူက ဝေဖန်၏။

‘အဖေတို့ကဟာကလဲဗျာ၊ လူကြီးတွေဖြစ်နေပြီး ကလေး ကလားနိုင်ကြရန်ကော၊ အဖေတို့ လူကြီးချင်းမတည့်ကြတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ အခု ကျွန်တော်တို့ သားသမီးတွေကပါ ကြေ ထဲက ကန့်လန့်ကန့်လန့်နဲ့ ပဲလှော်ကြား ဆားညပ်ဆိုသလို ဖြစ်နေပြီ’

‘အံ့မလေးကွာ... မင်းကများ လွမ်းတော်မူနေလိုက်တာ’

ညီညီကလေးညွှာ

သူတို့ဘာသာသူတို့ နားလည်မှုမရှိဘဲ မဆင်ခြင် မသုံးသပ်ဘဲ ကိုယ့်
ဟာကိုယ်စွဲချက်တင်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဒေါပွ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အဆက်
အသွယ်ဖြတ်ကြတဲ့ကိစ္စ၊ ငါတို့က ခြေသလုံးဖက် တောင်းပန်နေရဦး
မှာလားကွ၊ သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ မဆက်ဆံရတော့ကော ဘာ
အရေးကြီးသလဲ’

ဦးဝဏ္ဏက ပြန်ပြောတော့ သမီးဖြစ်သူ မေထားက ပြုံးစေ့စေ့
ဖြင့် သူ့အစ်ကို စည်သူကို ကြည့်၏။

‘အင်း... ဖေကြီးတို့အဖို့ အရေးမကြီးပေမယ့် သမီးတို့အဖို့
တော့ အရေးကြီးတယ် ဖေကြီးရဲ့၊ ဆောင်းဦးက သမီးရဲ့ ရိုးရိုးသူငယ်
ချင်းမှ မဟုတ်တာ’

‘ရိုးရိုးသူငယ်ချင်း မဟုတ်လို့ ဝှတ်ရှယ်သူငယ်ချင်းများ ရှိ
ဆေးလို့လားဟဲ့’

‘ရှိတာပေါ့ ဖေကြီးရ၊ ဆောင်းဦးက အဲဒီ အဆင့်ထက်တောင်
ပိုဦးမယ်၊ သမီးရဲ့ ယောက်မလေ...၊ ကိုကြီးနဲ့ ဆောင်းဦးနဲ့က သမီး
ချင်းစားဖြစ်နေတာ ကြာလှပြီ’

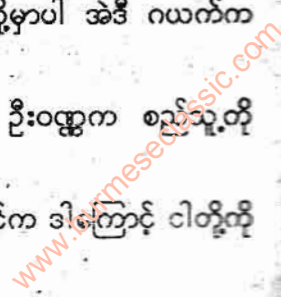
‘ဟေ...’

ဒီကိစ္စကတော့ ဦးဝဏ္ဏတွေးမထားမိသော ကိစ္စပင်ဖြစ်တော့

‘ဖေကြီးတို့ လူကြီးတွေချင်းက ပြဿနာတွေဝင်ပြီး မတည့်
ကြတော့ဘူးဆိုတော့ ကိုကြီးနဲ့ ဆောင်းဦးတို့မှာပါ အဲဒီ ဂယက်က
ထာရိုက်တော့တာပေါ့ ဖေကြီးရဲ့’

မေထားက ဆက်ရှင်းပြလိုက်၏။ ဦးဝဏ္ဏက စည်သူတို့
ဆက်လုံးပြုကြီးနှင့် လှမ်းကြည့်ကာ..

‘ဩ... လက်စသတ်တော့ ဒီကောင်က ဒါကြောင့် ငါတို့ကို

‘တစ်ရန်တစ်မန်’ အပြစ်တင်နေတာကိုး၊ ဟေ့ကောင်... စည်သူ’

‘ဗျာ... ဖေကြီး’

‘မင်းညီမပြောတာ အမှန်ပဲလားဟေ့’

‘မှန်ပါတယ် ဖေကြီး’

‘အေ... မှန်တယ်ထင်ရင် ဆက်လုပ်... ဒါပဲ...၊ တို့လူကြီးတွေချင်း မသင့်မြတ်တာနဲ့ မင်းတို့လူငယ်ချင်း သမီးရည်းစားဖြစ်နေကြတာက တစ်ကဏ္ဍစီပဲ၊ ဘဦးသမီးကို ရအောင်ယူကွာ’

ဦးဘဦးကို အမြင်ကတ်၍ တမင်ရွံ့ပြောလေသလား၊ လူငယ်တွေ၏အချစ်ရေးကိစ္စကို နားလည်မှုရှိစွာ လိုက်လျောလိုသော သဘောဖြင့် ပြောသည်လားတော့ မသိ။ ဦးဝဏ္ဏက ဆက်၍ပင်မြှောက်ပေးလိုက်သေးလေသည်။

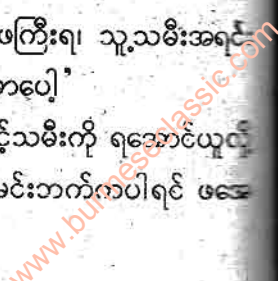
‘ဟွန်း... ဖေကြီးကသာ ရအောင်ယူကွ လုပ်နေ ပြောနေတာ ဆောင်းဦးတို့ဘက်ကတော့ ပြောင်းပြန် ဖေကြီးရ၊ အခု ဖေကြီးတို့နဲ့လည်း ပြဿနာတက်ကြပြီးရော၊ ကျွန်တော့်ကို အဆက်ဖြတ်ဖို့ ဆောင်းဦးကို အမိန့်ချသတဲ့ ဖေကြီးရ’

စည်သူက ရှုံ့မဲ့စွာ ဝန်ခံချက်ပေး၏။ ဦးဝဏ္ဏက တဟားဟား ရယ်လိုက်သည်။

‘ဒါ့ကြောင့်... ဒီကောင် ဘဦးဟာလေ ကလေးစိတ်ပါလို့ ပြောတာပေါ့ကွာ၊ ငါ့ကိုမခေါ်ရင် ငါ့အိုးပုတ်ပြန်ပေးဆိုတဲ့ ကောင်စားကွ’

‘ခုဟာက အိုးပုတ်မှ မဟုတ်ဘဲ ဖေကြီးရ၊ သူ့သမီးအရင်ခေါက်ခေါက်ကြီး၊ သူ့သဘောကျ ကြီးဆွဲမှာပေါ့’

‘အေးလေ... အဲဒါကြောင့် ဒီကောင့်သမီးကို ရအောင်ယူလို့ ငါ ပြောတာပေါ့ကွာ၊ ကောင်မလေးကသာ မင်းဘက်ကပါရင် ဖေ

ညီညီကလေးညာ

ဖြစ်ပေမယ့် ဒီကောင် ဖျက်လို့မရပါဘူး၊ ဖူးစာပါရင် ညားကိုညား
ကြတာချည်းပဲကွ၊ စိတ်မပျက်ပါနဲ့ကွ၊ မင်းတို့ လူငယ်တွေကိစ္စမှာ
ဖေကြီးကတော့ ဘာမှ ဝင်မစွက်ဖက်ဘူး၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ရွေးကြ၊
ဒါပဲ'

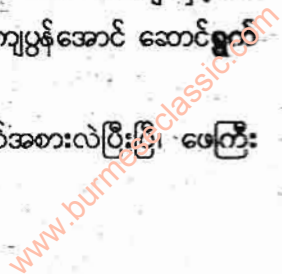
ဦးဝဏ္ဏက စည်သူတို့လူငယ်များ၏ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍
စတင်သိကတည်းက လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ်ခွင့်ကို ပေးခဲ့လေသည်။
ထိုအခါမှာ သားတော်မောင်က ရွေးချယ်ခဲ့ပါလေပြီ။

ရွေးမယ့် ရွေးတော့ မထင်သည့်အပေါက်ကထွက် ဆိုသလို
ဦးဝဏ္ဏတို့ လုံးဝမသိကျွမ်းခဲ့သော မျက်နှာစိမ်းမိန်းကလေးတစ်ယောက်
ဖြစ်နေခဲ့၏။ မူလက ကောင်မလေးကို အဆက်အသွယ်ဖြတ်ခဲ့လေ
သလား ဦးဝဏ္ဏ မသိ။ သို့သော် ထိုကောင်မလေးနှင့် လွဲချော်သွားရ
ခြင်းကိစ္စအတွက်မူ ဦးဝဏ္ဏ နှမြောနေသည်။ သူ့သားနှင့် ရလိုက်သည့်
အတွက် သမီးကို မကျေချမ်းနိုင်ဖြစ်နေမည့် ဦးဘဦး၏မျက်နှာကို
ကြည့်လိုက်ချင်သေးသည်။

'ဘဦးရာ... မင်းသမီးလည်း ငါ့သမီးပါပဲ၊ ငါ့သားနဲ့ရတာ
ဆိုတော့ ငါ့သမီးပဲပေါ့၊ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...' ဟု သားရှင်ပီပီ အကြော
ကြီးနှင့် ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်၍ ပြောလိုက် ကလိလိုက်ချင်သေး၏။

ခုတော့ အိမ်ကကောင် ချော်တောငေါ့သည့်အတွက် ထိုအခွင့်
အရေးကို ရှေ့ကွဲမည်မဟုတ်။ ခုမှတော့ ပေါက်တဲ့နဖူး မထူးတော့ပြီ။
သားခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ နဒီမေကလေး၏ မိဘများနှင့်သာ
ဆက်သွယ်၍ ကိုယ့်ဘက်က မိဘဝတ္တရားကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်
သေးရန်သာ ရှိတော့သည်။

'ဖေကြီးရေ... ကျုပ်တော့ အဝတ်အစားလဲပြီးပြီ၊ ဖေကြီး
ဧည့် ဘာယူစရာရှိသေးလဲ'

ညွှန်ခန်းတွင်ထိုင်ရင်း ဦးဝဏ္ဏ အတွေးပေါင်းစုံ ရှည်နေဆဲမှာ ပင် နောက်ဘက်ခန်းဆီမှ ဒေါ်သဲညွှာ လှမ်းထွက်လာကာ ပြောလိုက်၏။ ဦးဝဏ္ဏအတွေးများ ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။

‘ငါက အားလုံးအဆင့်သင့်ပါကွာ၊ မင်းကိုပဲ စောင့်နေတာပါ။ အသင့်ဖြစ်ရင် သွားကြစို့’

ဦးဝဏ္ဏ ထိုင်ခုံမှ ထလိုက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ကားသော့ကို ယူသည်။

‘အတူလိုက်ကြဖို့ ကိုခင်မောင်တို့ကို ပြောထားပြီးပြီနော်’ ဒေါ်သဲညွှာက သတိပေးသလို မေး၏။

‘ပြောပြီးသားပါကွာ၊ ဒီကောင်တွေ ရုံးကပဲ စောင့်နေကြလိမ့်မယ်၊ အခု ငါတို့သွားရင် ဝင်ခေါ်လိုက်ကြတာပေါ့’

‘အင်း... ဟိုဘက် အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ဘယ်လိုများ ပြောကြဆိုကြရဦးမလဲ မသိဘူးနော်၊ အဆင်မှ ပြေပါ့မလားပဲ’

ဒေါ်သဲညွှာက အတွေ့အကြုံမရှိခဲ့သေးသောကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရမည်မို့ ရင်လေးနေမိသလို စိတ်မချနိုင်စွာ ရှင်းပြ၏။

‘ကွာ... မီးစင် ကြည့် ကကြရမှာပေါ့’

ဦးဝဏ္ဏက အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်၏။ ပြီးမှ လင်မယားနှစ်ယောက်အတူတူ အိမ်မှ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

*

အခန်း(၇)

‘ပြီးခဲ့တာတွေလည်း ပြီးခဲ့ပြီဆိုတော့ ခုချိန်ကျမှတော့ ကျွန်တော်တို့ နောက်ပြန်ဆုတ်ချင်လို့လည်း မရတော့ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့စော့ ကိုယ့်ဘက်က ကိုယ့်သမီးကိုပဲ ကိုယ်အပြစ်တင်မိတယ်၊ အပြစ်ပြောစရာရှိရင်လည်း သူ့ကိုပဲ ပြောမှာပါ၊ အခု သူတို့ သုပ်သွားတဲ့ကိစ္စအတွက်တော့ ကျွန်တော်တို့မှာ တစ်ဖက်က ပြောထားပြီးသာ မိတ်ဆွေတွေအပေါ် မျက်နှာပျက်ရတာပေါ့လေ၊ မျက်နှာအောက်ချပြီး တောင်းပန်ရုံကလွဲလို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါဘူးဗျာ’ နဒီမေ၏ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဘမြင့်၏စကား ဖြစ်သည်။

ဦးဘမြင့်ကို ကြည့်ရသည်မှာ နဒီမေ၏ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်သမျှ အကြောင်းပဲ ဟု စိတ်ဒုံးဒုံးချထားခဲ့ပြီး လိုက်ဟန်တူသည်။ ‘ထူးထူးသဘောမတူနိုင်ဘူး၊ မရ ရအောင် ပြန်ခွဲရမယ်’ ဆိုသည့် ဒေါသအကြီးပုံစံမျိုးမဟုတ်၊ နဒီမေနှင့် လက်ထပ်ပေးရန် စကားလွန်ထားမိပြီး

www.burmeseclassic.com

သော သူတို့သဘောတူထားခဲ့သည့် မတော်လိုက်ရသော သမင်နှင့် အသိုင်းအဝိုင်းကိုသာ မျက်နှာပူနေဟန်ရှိသည်။

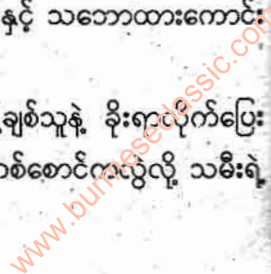
‘ဟုတ်ကဲ့... ဦးဘမြင့် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း သူတို့ လူငယ်ချင်း ဘယ်တုန်းက ဘယ်လို ရည်ငံနေခဲ့ကြတယ်၊ ဘာဘာ ညာညာကို မသိခဲ့ကြပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ရုတ်တရက်ကြီး နှစ်ယောက်သား ခိုးပြေးလာကြပြီး သားဖြစ်သူက ဖွင့်ပြောလာတော့မှပဲ သိခွင့်ရခဲ့တာပါ။ ဖြစ်လာပြီဆိုတော့လည်း ကျွန်တော်တို့မှာ ဆောင်ရွက်ပေးကြရမယ့် ဧကဝတ္တရားရှိတာမို့ ခုလို ဆက်သွယ်ပြီး လေးလေးစားစား လာတွေ့ဆုံ စကားပြောရတာပါ’

ဦးဝတ္ထက ပြောရာပြောကြောင်း လေပြေထိုးရ၏။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ဒီဘက်မိဘများကို ကျွန်မတို့ တကယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မဖြင့် လိုက်သာလိုက်လာခဲ့ရ တယ်၊ ဒီလိုမျိုး မိန်းကလေးဘက်က အဆင်ပြေပြေမှ လက်ခံနိုင်ကြ ပါ့မလားလို့ တထိတ်ထိတ်နဲ့ပဲရှင်၊ ဒါကြောင့် ခုလိုကြောင်းလမ်း နားဖောက်စကား လာပြောတဲ့အချိန်မှာ သားတို့ သမီးတို့ ခိုးပြေးလာ ကြပြီး လက်မှတ်ထိုးလက်ထပ်ကြတုန်းက ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တဲ့ တရား သူကြီး ဦးမောင်တို့ကို တစ်ပါတည်း မေတ္တာရပ်ခံပြီး ခေါ်လာခဲ့ကြတာ ပါ’

ဒေါသညာက တရားသူကြီး ဦးခင်မောင်ကို မေးဆတ်ပြကာ အသိပေးလိုက်ရင်း ဝမ်းသာလှိုက်လှဲသံဖြင့် ပြောသည်။ နဒီမေ၏ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ရီရီကတော့ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနှင့် သဘောထားကောင်း မည့် မျက်နှာထားမျိုးပင်ဖြစ်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မတို့လည်း သူ့ချစ်သူနဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေး သွားပါတယ်ဆိုတဲ့ ရေးထားခဲ့တဲ့ စာလေးတစ်စောင်ကလွဲလို့ သမီးရဲ့

ဆိုတာ ဘယ်သူမှန်း မသိကြပါဘူး။ အခု ဒေါ်သဲညွှာတို့ဘက်
 ဆက်သွယ်လာတော့မှာပဲ သိခွင့်ရပါတယ်။ ကျွန်မတို့ လူကြီးချင်း
 စကားလွန်ထားမိတော့ သမီးဖြစ်သူက ကြောက်အားလန့်အားနဲ့
 ကိစ္စကို အမြန်အကောင်အထည်ဖော်လိုက်တော့တာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။
 သမီးကို ကျွန်မက ကျွန်မတို့အစီအစဉ်တွေကို ဖွင့်ပြောလိုက်မိတာ

ဒေါ်ရီရီက ရှင်းပြသည်။ ဧည့်ခံထားသော ကော်ဖီနှင့်မုန့်များ
 စားသောက်ကြရန်လည်း တတွတ်တွတ်ပြော၏။

ကျွန်တော်က ဒီက ဦးဘမြင့်တို့ ဒေါ်ရီရီတို့သမီး မနဒီမေနဲ့
 ဆင်စည်သူတို့ကို ဥပဒေနဲ့အညီ လက်ထပ်ကြသေးမိ အချိန်
 ထည်းက သေသေချာချာ စစ်ဆေးမေးမြန်းခဲ့ပါတယ် ခင်ဗျာ။ မောင်
 သူက သွေးဆောင်ဖြားယောင်းခဲ့တာလား (သို့မဟုတ်) ထိတ်လန့်
 ဆင် အကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ ခြိမ်းခြောက်ထားခဲ့သလား စသဖြင့်ပေါ့။
 ဒီမေကိုယ်တိုင်က သူမသဘောနဲ့သူ ကျေနပ်သဘောတူစွာ ခိုးရာ
 လာခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ မောင်စည်သူနဲ့လက်ထပ်ပေးပါလို့ ဝန်ခံ
 ဆိုချက်ကို ရရှိပြီးမှ ဥပဒေနဲ့အညီ လက်ထပ်ပေးခဲ့ရတာပါ။
 ဒီဘက်က မိန်းကလေးရှင်များဘက်က သင်္ကာရှင်းအောင် ပြောဆို
 အကူအညီတောင်းလာတဲ့အတွက် ကျွန်တော်လည်း လိုက်ပါလာခဲ့
 ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တကယ့်တရားဝင် အကြင်
 ထင်ဇယားအဖြစ် ဥပဒေနဲ့အညီခံယူခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။

တရားသူကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သော ဦးခင်မောင်က
 ပြုလင်းဖြစ်သည်။ တရားသူကြီးကိုယ်တိုင်က ဥပဒေနှင့်အညီ
 ထောက်ခံဖြေရှင်းနေပြီမို့ အခြေအနေက စင်းလုံးချောပင် ဖြစ်
 ချေ၏။

‘ထ... ဒီအခြေအနေကို ရောက်မှတော့ ကလေးတွေ
လည်း ပြန်ခွဲမနေပါနဲ့တော့နော်၊ ကျွန်တော်တို့က ယောက်ျားလေးဘဝ
က သားရှင်ဆိုတော့ ဒီက သမီးရှင်များကို လေးလေးစားစားမေး
တယ်၊ သူတို့နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဘာတွေဆောင်
ရွက် ပေးစေချင်ပါသလဲ ခင်ဗျာ၊ မင်္ဂလာပွဲကိစ္စအပါအဝင် သူတို့
ရေးအထိ ဆိုပါတော့’

ဦးဝဏ္ဏက မိန်းကလေးရှင်များ၏ ဆန္ဒကို တီးခေါက်စပ်
ကြည့်လိုက်သည်။

‘လောလောဆယ် သူတို့ကရော ဘယ်လို စိတ်ကူးထားကြ
တယ် ပြောသလဲဗျာ’

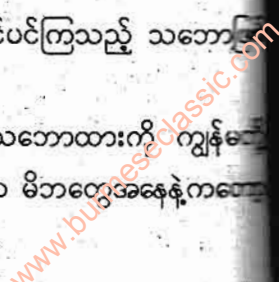
ဦးဘမြင့်က ပြန်မေးသည်။

‘သမီးနဒီမေကတော့ ရှင်းပါတယ်၊ မေးမြန်းကြည့်မိတော့
အကြီးအကျယ် မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကြီးမျိုးကို ရှောင်ချင်တဲ့သဘောပြော
တယ်၊ ဟိုဘက် အသိုင်းအဝိုင်း၊ ဒီဘက် အသိုင်းအဝိုင်းက ကိုးကွယ်ကြ
တဲ့ ဆရာတော်၊ သံဃာတော်ကြီးများကိုပဲ မင်္ဂလာဦးဆွမ်း ဆက်ကပ်ချင်
တယ်တဲ့၊ မင်္ဂလာဆောင်လုပ်မယ့် ကုန်ကျစရိတ်ငွေကို လူအိုရုံတို့
ဆေးရုံတို့မှာ ဒါနပြုပြီး မင်္ဂလာဦးအလှူကို လှူချင်တယ်တဲ့၊ အဲဒါ
ပြောပါတယ်’

ဦးဘမြင့်နှင့် ဒေါ်ရီရီတို့ လင်မယားက သူတို့အချင်းချင်း
ကြည့်လိုက်ကြ၏။

‘ဘယ်လိုသဘောရသလဲ’ ဟု တိုင်ပင်ကြသည့် သဘောကြီး
သည်။

‘ဟို... ဒါက သမီးနဒီမေတို့ သဘောထားကို ကျွန်မ
သိရတဲ့အတိုင်း ပြန်ပြောပြတာပါနော်၊ ဒီက မိဘတွေအနေနဲ့ကတော့

အိမ်ထောင်ရေး

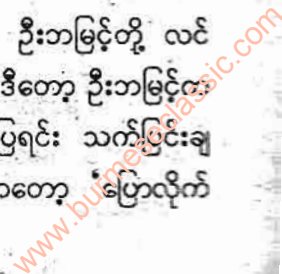
အိမ်ထောင်ရေးကို ကြိုက်ချင်မှကြိုက်နိုင်မယ်၊ ကျေနပ်ချင်မှ ကျေနပ်
နိုင်မယ်ပေါ့၊ ဒါကြောင့် မိဘတွေအနေနဲ့ ဘယ်လို သဘောထားရှိ
ထားဆိုတာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြကြပါရဲ့။ ကျွန်မတို့ အတတ်
ပိုင်ဆုံး ဒီဘက်က ကျေနပ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်’

ဒေါ်သဲညွှာက ဝင်ပြောသည်။

ထိုအခါ ဦးဘမြင့်တို့ လင်မယားက တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ကြည့်ကြပြန်သည်။ ဧကန္တ
သူတို့လင်မယားမှာ တိုင်ပင်ထားပြီးသား အကြောင်းအရာ တစ်စုံတစ်ရာ
တော့ ရှိထားခဲ့ပြီးပင် ဖြစ်ပုံရ၏။ ယခု တကယ်ပြောရတော့မည်
ဆိုသောအချိန်ကျမှ စကားစရန် ခက်နေပုံရသည်။ ပြောရမှာ အားတို့
အားနာဖြင့် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေပုံရသည်ဟု ဦးဝဏ္ဏတို့က အကဲခတ်
မိလိုက်သည်။

‘ပြောကြပါခင်ဗျာ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့
အိမ်ထောင်ရေးက အကွယ်အဝှက်မရှိ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆက်ဆံသွားကြတာ
ပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ဘယ်လို အခက်အခဲမှ မြဲမထားပါနဲ့၊ ရှင်းရှင်း
ဆိုရတော့ အချိန်မီ ကူညီဝိုင်းဝန်းနိုင်တာပေါ့၊ ဒီကပါလာတဲ့ သူတွေ
ကလည်း သူစိမ်းတွေ မပါပါဘူး၊ ဟောဒီတရားသူကြီး ဦးခင်မောင်
တို့ ဦးမြဟန်တို့ဆိုတာ ကျွန်တော့် တပည့်ရင်းချာတွေပါ၊ ကျွန်တော်
ဆိုင်းခဲ့တဲ့ ရုံးမှာပဲ ဆက်ထိုင်နေကြဆဲ လူရင်းတွေပါ၊ ပြောလို့ရပါ
တယ်’

ဦးဝဏ္ဏက အကဲခတ်မိသည့်အလျောက် ဦးဘမြင့်တို့ လင်
မယားကို ပြောအားရှိစေရန် တိုက်တွန်းလိုက်၏။ ဒီတော့ ဦးဘမြင့်က
ဒေါ်ရီရီကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ မေးဆတ်ပြရင်း သက်ပြင်းချ
ထိုက်လေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မေးဆတ်ပြတာကတော့ ‘ပြောလိုက်

ပေတော့ကွာ'ဟု အချက်ပေးတာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သက်ပြင်းချတာ
တော့ ဘယ်အကြောင်းကြောင့်ရယ် မပြောတတ်။

ဒေါ်ရီရီ၏မျက်နှာထားက တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်ချက်
ချလိုက်သည့်နှယ် မသိမသာကလေး အရောင်ပြောင်းသွားသည်။

'ဟုတ်ကဲ့ရှင်... ကျွန်မတို့ လင်မယားကလည်း ဒီဘက်
ဦးဝဏ္ဏတို့လာရင် ပြောပြည့်နှိုင်းဖို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတဲ့ စာ
လေးတွေ၊ ဆန္ဒလေးတွေ ရှိထားပါတယ်။ ဒီတော့ နောင်လည်း ဆက်
သွားကြရမယ့် မိသားစုတွေလိုပဲ သဘောထားပြီး ပြောပါ့မယ်'

အားလုံးပင် ဒေါ်ရီရီ၏စကားကို စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်လို့
ကြသည်။

'ဟိုလေ... ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးရှင်များရဲ့ အနေနဲ့ကလေး
သမီးတို့ မင်္ဂလာပွဲကိုပေါ့လေ၊ ထရိတ်ဒါးဟိုတယ်တို့...'

'ရှင်... ထရိတ်ဒါး...'

ဒေါ်သဲညွှာက ဆတ်ခနဲဆို သံယောင်လိုက်၍ ရေရွတ်

'ဒါမှမဟုတ်... ဆီဒိုးနားတို့...'

'အလို... ဆီဒိုးနား'

'အဲလိုမဟုတ်ရင်လည်း... စထရင်းတို့...'

'အင်း... ဟင်းဟင်း... စထရင်း'

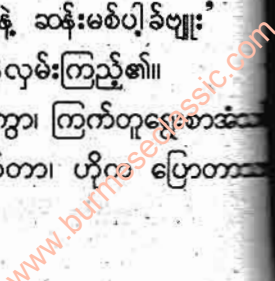
'သို့မဟုတ်... ဟိုတယ်နစ်ကိုးဖြစ်ဖြစ်၊ ဆန်းမစ်ပါ့ခဲဗျားမှာ

ဖြစ်ဖြစ်'

'အောင်မယ်... ဟိုတယ်နစ်ကိုးနဲ့ ဆန်းမစ်ပါ့ခဲဗျား'

ဦးဝဏ္ဏက သူ့မိန်းမသူ ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်၏။

'မသဲညွှာ... မင်းငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းကွာ၊ ကြက်တူရွေးစာအံ
နေသလိုပဲ၊ နောက်က လိုက်ရွတ်နေလိုက်တာ၊ ဟိုက ပြောတာ
နားထောင်'

ဦးဝဏ္ဏတစ်ချက်ပစ်ဟောက်လိုက်တော့ ဒေါ်သဲညှာ မျက်လုံး
ပြူးကြီးတွေနှင့် ငြိမ်သွား၏။ ဒေါ်ရီရီ ဆက်ပြောသည်။

‘အဲ... အဲသလို ဟိုတယ်ကြီးတွေမှာ ခမ်းခမ်းနားနား
ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မင်္ဂလာဆောင်ပေးရမယ်လို့ မပြောချင်ပါဘူးရှင်’

‘အောင်မလေး... တော်ပါသေးရဲ့’ ဟု ဒေါ်သဲညှာ ရင်ဝမှာ
ဆို့လာသော အပူလုံးကြီး ဝုန်းခနဲပြန်ပြုတ်ကျသွား၏။ တော်ချေသေးရဲ့၊
နို့မို့ဆို သံပရာရည်အေးအေးတစ်ခွက်ကို ဘယ်သူ့ဆီ လှမ်းအော်
တောင်းရမည်နည်း။

‘သမီးလေးတို့ ဆန္ဒအတိုင်း ကိုးကွယ်နေကြတဲ့ ဆရာတော်
သံဃာတော်ကြီးများကို မင်္ဂလာဦးဆွမ်းကပ်လှူကြမယ်ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်
တို့ ကြိုက်ပါတယ်။ မင်္ဂလာဦးမှာ ကုသိုလ်ယူကြတာ ကောင်းတာ
ပေါ့။ မင်္ဂလာပွဲအတွက် ကုန်ကျမယ့်ငွေကို တခြားအကျိုးရှိမယ့် နေရာ
တွေမှာ လိုက်လှူကြမယ်ဆိုတာလည်း ကန့်ကွက်စရာ မရှိပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ တစ်ခုတော့ တောင်းဆိုပါရစေ’

‘ပြောပါ ခင်ဗျား၊ ပြောပါ’

ဦးဝဏ္ဏက စကားထောက်ပေးသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့... ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်းကို မောင်စည်သူနဲ့
ဇနီးမေတို့ နှစ်ဦးသဘောတူ ရုံးတက် လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်လိုက်
ကြကြောင်း ကြော်ငြာကို သတင်းစာမှာ ထည့်ပေးပါရှင်၊ အဲဒီမှာ
‘မိမိတို့နှစ်ဦး၏ ဆန္ဒအလျောက် သဘောတူလက်ထပ်ကြောင်း’ ဆိုတဲ့
စာသားပါအောင် ထည့်ရေးပြီးမှ ကြော်ငြာပေးပါ။ တစ်ခုတော့ သတိ
ထားပါနော် ‘နှစ်ဖက်မိဘများ၏ သဘောတူညီချက်အရ’ ဆိုတဲ့ စာ
ကြောင်းတော့ လုံးဝ ပါမသွားပါစေနဲ့ရှင်’

‘ခင်ဗျာ...’

ဒေါ်ရီရီ၏စကားကြောင့် ဦးဝဏ္ဏန္တုတ်ဖျားမှ အာမေဍိတ်သံ တစ်သံ ထွက်သွားရသည်။ ဒေါ်သဲညွှာ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးလည်း ဆတ် ခနဲတွန့်သွားသလို ဦးခင်မောင်နှင့် ကိုမြဟန်တို့လည်း မျက်လုံးပြူးသွား ကြ၏။ ထိုစကား၏ အဓိပ္ပာယ်က မည်သို့နည်း။

အားလုံး အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

‘ဟင်... ဒါ... ဒါဆို... ဒေါ်ရီရီတို့က သူတို့ကို မိဘအနေ နဲ့ သဘောမတူဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါက် မနေဘူးလား’

ဒေါ်သဲညွှာက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် မေးသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့... အဲဒီအဓိပ္ပာယ်ပေါက်အောင် တမင်ကြော်ငြာ ခိုင်းရတာပါရှင်’

‘ဗုဒ္ဓေါ...’

ဒေါ်ရီရီ၏အဖြေကြောင့် ဒေါ်သဲညွှာ ရင်ဘတ်ဖိကာ ဘုရား တ၏။ ဒေါ်ရီရီက လက်ဝါးကလေးကာ၍ ထပ်ပြော၏။

‘နေ... နေပါဦးရှင်... ကျွန်မ ရှင်းပြပါ့မယ်’

‘ဟုတ်... ဟုတ်... ရှင်းစမ်းပါဦး’

‘အားနာနာနဲ့ပဲ ထပ်ပြောရတော့မှာပဲ၊ သူတို့နှစ်ဦး သဘောထု လက်ထပ်ပြီးစီးကြောင်း ကြော်ငြာသတင်းစာမှာ ပါလာပြီး နောက်ရက် တွေမှာ ရက်ဆက်ဆိုသလို မနဒီမေကို သူမသဘောဆန္ဒအလျောက် ပြုမူလုပ်ဆောင်သွားပါသဖြင့် အမွေစား အမွေခံသမီးအဖြစ်မှ စွန့်ခွာ ထိပါသည်ဆိုတဲ့ ကျွန်မတို့ လင်မယားနာမည်နဲ့ ကြော်ငြာဆက်တိုက်ပါ လာပါလိမ့်မယ်ရှင်’

‘မြတ်စွာဘုရား’

ဒေါ်သဲညွှာက ဘုရားတပြန်သည်။ ခုမှ ပိုဆိုးလာပြန်သေး လား၊ ရှေ့နေမင်း စောင်မမှ ထောင်လုံးလုံးကျမည့်ကိန်းသို့ လေသည်။

ဒေါ်သဲညွှာ ပျာပျာသလဲမေးသည်။

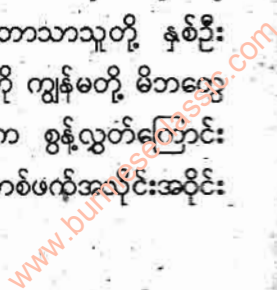
‘ဟင်... ဒါနဲ့၊ စောစောက ကျွန်မတို့နဲ့ပြောတော့ ကျေနပ်
ဘယ်ဆို၊ ခုတော့ ဘယ်လိုသဘောကြီးလဲ’

‘ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး၊ သေ
သေချာချာ ရှင်းပြပေးပါဦး’

ဦးဝဏ္ဏကလည်း တောင်းဆိုလိုက်သည်။ တစ်ဖက်က လုပ်ပုံ
အတော်မျက်စိလည်ချင်စရာကြီး ဖြစ်နေသည်။

‘ဒီ... ဒီလိုပါရှင်၊ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် အဲဒါက ကျွန်မ
တို့ချင်း နားလည်မှုနဲ့ ကြိုတင်စည်းဝါးရိုက်လိုက်ရတဲ့ သဘောပါ။
ဘယ်တော့ သမီးနီဒီမေနဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးဖို့ လူကြီးချင်း
ပြောဆို စကားလွန်ကတိပေးထားမိတဲ့ တစ်ဖက်က သတို့သားလောင်း
သေတွေဟာ ကျွန်မတို့ ရိုသေလေးစား ခန့်ညားကြရတဲ့သူတွေပါ။
နည်းရေး၊ လူမှုရေးအရလည်း သူတို့ဟာ ကျွန်မတို့အပေါ် လွမ်းမိုး
ချုပ်တိုင်ထားနိုင်ကြတဲ့သူတွေ ဖြစ်နေပါတယ်၊ ကျွန်မတို့အနေနဲ့
တစ်ဖက်က ကျွန်မတို့သမီး လုပ်ကိုင်သွားတဲ့ ဇာတ်လမ်းဖြစ်ရပ်မှန်ကို
သူတို့ကို ခုထိ အသိမပေးဝံ့သေးပါဘူး၊ သိအောင်လည်း မပြောဝံ့ပါ
ဘူး၊ ကျွန်မတို့ဘက်က စကားပျက်သလို ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အတွက် ကျွန်မ
တို့လည်း အတော်ဦးနှောက်ခြောက်နေကြတာပါ’

‘ဒါ့ကြောင့် စောစောကပြောတဲ့ ကြော်ငြာနှစ်ခုကို သတင်းစာ
တစ်ဆက်တည်းထည့်တဲ့နည်းနဲ့ တစ်ဖက်က အသိုင်းအဝိုင်းကို
ညီညီဝိုက်အသိပေးရမှာ ဖြစ်နေတယ်၊ သူတို့ဘာသာသူတို့ နှစ်ဦး
ဘာတူဆန္ဒနဲ့ လက်ထပ်သွားကြတယ်၊ ဒါကို ကျွန်မတို့ မိဘတွေ
နှင့်မလွှတ်ဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် သမီးအဖြစ်က စွန့်လွှတ်ကြောင်း
သိစာထဲက ထပ်ကြော်ငြာထည့်တယ်လို့ တစ်ဖက်ကအသိုင်းအဝိုင်း

က ယူဆသွားအောင် တမင်လုပ်ယူရတာပါရှင်၊ ဒါမှ သူတို့ဘက်က မိဘတွေအနေနဲ့ ကျွန်မတို့လင်မယားအပေါ်မှာ အမြင်ရှင်းမယ်၊ ဆက်ဆံရေး ပြတ်တောက်စရာလမ်းလည်း မရှိတော့ဘူးလေ၊ ဒါ့ကြောင့် ဒီကိစ္စကို တမင်ဆောင်ရွက်ရတာပါ။ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးအရ သူတို့ဘက်က ကျွန်မတို့အပေါ် လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်နိုင်မှုရှိတဲ့အတွက် ကျွန်မတို့ ဒီနည်းလမ်းကို ရွေးချယ်ပြီး ကြိုတင်ကာကွယ်ထားလိုက်တဲ့ သဘောပါရှင်၊ အဲဒါကို နားလည်ပေးပါ’

ဒေါ်ရီရီက အတော်ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြလေသည်။

ဒီတော့မှ ဦးဝဏ္ဏတို့အဖွဲ့ သက်ပြင်းချနိုင်ကြလေတော့သည်။

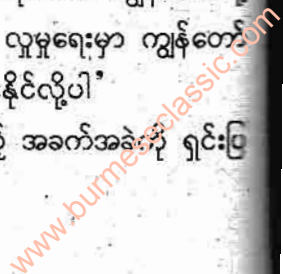
‘ဪ... နားလည်ပါပြီ၊ ဒီကိစ္စကြောင့် အဲဒီအသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ အငြိငြင်မခံနိုင်ဘူး၊ အပြစ်မြင် မခံနိုင်ဘူး၊ သူတို့နဲ့ဆက်ဆံရေး ပြတ်စဲသွားအောင်လည်း ဒါ့ကြောင့် အမွေပြတ်ကြော်ငြာထည့်ပြီး အဲဒီအသိုင်းအဝိုင်းက ဒေါ်ရီရီတို့ လူကြီးတွေအပေါ်မှာ ကြော်ငြာထည့်ပြီး အမြင်ရှင်းအောင် လှည့်စားလိုက်ရတဲ့ သဘောပေါ့၊ ဟုတ်ရဲ့လား’

ဦးဝဏ္ဏက မေးလိုက်တော့ ဦးဘမြင့်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးကပင် ခေါင်းညိတ်ကြလေသည်။

‘မှန်ပါတယ်... ဦးဝဏ္ဏ၊ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်ပါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ကလည်း ကိုယ့်ဘက်ကစ ပျက်ယွင်းရတာမျိုးဖြစ်နေတော့ လူကြီးချင်း ဆက်ဆံရေးမှာ အရှိန်မပျက် ဆက်သွားနိုင်ဖို့က အဲဒီနည်းပဲရှိတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒါ့ကြောင့် ဒီနည်းလမ်းကိုပဲ ရွေးချယ်ရတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ချင်း အဆက်အသံပျက်သွားရင် စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးမှာ ကျွန်တော်တို့တို့က မိသားစုအများကြီး ထိခိုက်နစ်နာသွားနိုင်လို့ပါ’

ဦးဘမြင့်က သူတို့ ကြုံတွေ့နေသည့် အခက်အခဲကို ရှင်းပြ

၏။

‘ဒါဆို သမီးကို တကယ်တမ်း သမီးအဖြစ်က စွန့်လွှတ်တာ မဟုတ်ဘူးပေါ့နော်’

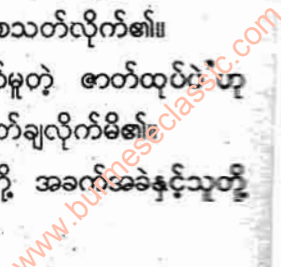
ဒေါ်သဲညွှာက ဝင်မေး၏။

‘မဟုတ်ရပါဘူး ဒေါ်သဲညွှာရယ်၊ အခုကိစ္စက ကျွန်မတို့ မိသားစုရဲ့ ရှေ့စီးပွားရေးကိစ္စတွေမှာ အဖုအထစ်တွေ ဝင်မလာနိုင်အောင် ကြိုတင်ကာကွယ်တဲ့ သဘောပဲ ရှိပါတယ်။ သမီးကလေးကို ကျွန်မတို့ တကယ် မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါဘူး။ သူ့ချစ်သူကို သူ့စိတ်သဘောအတိုင်း ရွေးချယ်သွားပြီးတဲ့နောက်မှတော့ ကျွန်မတို့ ပြန်ခွဲရင်လည်း ကိုယ့်သမီး စိတ်ဆင်းရဲရတာပဲ အဖတ်တင်တော့မပေါ့။ သူ ပျော်သလို သာနေပါစေတော့၊ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့။ ကျွန်မတို့ဘက်က ထည့်မယ့် ‘သမီးအဖြစ် စွန့်လွှတ်ခြင်း’ ကြော်ငြာပါလာရင် ဒေါ်သဲညွှာတို့ ဘက်မှာ အနည်းနဲ့အများတော့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါးစေနိုင်တာပေါ့။ ဒါကို ကျွန်မတို့လည်း ထည့်တွေးပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကြော်ငြာမှာ မိဘသဘောမတူသူနှင့် လက်ထပ်သွားပါသောကြောင့် စသဖြင့် ဘာဘာညာညာ အကြောင်းပြချက်တွေ မပါစေရပါဘူး။ ဒေါ်သဲညွှာတို့ ဘက်က နာမည်တွေအကြောင်းအရာတွေ မပါဘဲ ‘မိမိသဘောအလျောက် မိဘကိုဆန့်ကျင်၍ နေအိမ်မှ ထွက်ခွာသွားပါသောကြောင့်’ ဆိုတာလောက်ပဲ သုံးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားကြပါတယ်။ ဒါကို အခုကတည်းက ကျွန်မတို့ဘက်က ကြိုတင်အသိပေးပါတယ်။ နားလည်ပေးကြဖို့လည်း တစ်ဆက်တည်း တောင်းဆိုပါတယ်ရှင်’

ဒေါ်ရီရီက သူမ၏စကားကို လက်စသတ်လိုက်၏။

‘အောင်မလေးဟဲ့... ရှုပ်ထွေးတော်မူတဲ့ ဇာတ်ထုပ်ပွဲဟု တွေးတောရင်း ဦးဝဏ္ဏ သက်ပြင်းပူကြီးကျိတ်ချလိုက်မိ၏။

မည်သို့ဆိုစေ သူတို့မှာလည်း သူတို့ အခက်အခဲနှင့်သူတို့

ရှိသလိုနဲ့ပေါ့။ အထူးသဖြင့် စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးနှင့် ပတ်သက်သော အခတ်အခါသာ ဖြစ်နိုင်သည်။ စောစောစီးစီးကတည်းက ဒီလို ခပ်ရှင်းရှင်း ဖွင့်ပြောလာခြင်းကို အမှတ်ပေးရမလို ဖြစ်နေသေးတော့သည်။

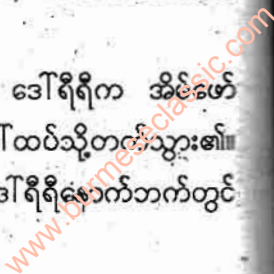
‘ကဲပါဗျာ... ဦးဘမြင့်တို့ ဒေါ်ရီရီတို့ ပြောလာတာတွေကို ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါက်ပါတယ်။ သတင်းစာထဲမှာပါလာမယ့် သမီးအဖြစ် စွန့်လွှတ်ခြင်းသတင်းအတွက်လည်း ကျွန်တော်တို့ဘက်က ကြိုတင်နားလည်ထားလိုက်ပါပြီ။ သမီးနဒီမေကိုလည်း ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ မိဘတွေချင်း ညှိနှိုင်းခဲ့ကြသမျှတွေကို ပြန်အသိပေးလိုက်ပါပြီ။ ဒီလိုဆိုတော့ တကယ်သတင်းပါလာရင်တောင် သူ မခံစားရတော့ဘူးပေါ့။ ဦးဘမြင့်တို့သမီးအတွက် စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော်တို့သားနဲ့ ဖူးစာဖက်လာတော့ သူလည်း ကျွန်တော်တို့သမီးပဲပေါ့။ ကျွန်တော်တို့မျက်စိအောက်မှာပဲ ရှိနေမှာပါ’

ဦးဝဏ္ဏစကားကြောင့် ဦးဘမြင့်တို့ လင်မယားမျက်နှာများ ပေါ်တွင် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်သောအပြုံးတို့ ပေါ်လွင်လာကြ၏။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့သမီး မလိမ္မာတာ ရှိရင်လည်း မိဘရင်းချာလို ဆုံးမကြပါ။ ကျွန်တော်တို့ အပ်ပါတယ်။ ကဲ... နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကျေနပ်လောက်အောင် ညှိနှိုင်းပြောဆိုပြီးကြပြီပဲခင်ဗျာ။ ဧည့်ခံထားတဲ့ မုန့်တွေစားကြပါဦး။ ကော်ဖီတွေလည်း သောက်ကြပါဦး’

ဦးဝဏ္ဏတို့အဖွဲ့လည်း ဒီတော့မှပင် အစားအသောက်ဘက် လှည့်နိုင်ကြတော့သည်။

သူတို့ စားသောက်နေကြချိန်မှာပင် ဒေါ်ရီရီက အိမ်ဖော်ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့တင်သွား၏။ ၅ မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ပြန်ဆင်းလာတော့ ဒေါ်ရီရီနောက်ဘက်တွင်

ညီညီကလေးညာ

အိမ်ဖော်မလေးက ဧရာမ ပီနန်အိတ်ဖြူကြီး တစ်ထုပ်ကြီးကို ခေါင်း
ပေါ်ရွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

‘သမီးရဲ့အဝတ်အစားတွေ အချို့တဝက်တော့ ထည့်ပေးလိုက်
ပါစေနော်... ဒေါသဲညာ’

လက်စသတ်တော့ အဝတ်အစားထုပ်ကြီးကို တချို့တစက်
ဆို၍သာ တော်တော့သည်။ ပီနန်အိတ်ဖြူကြီးက ခါးတစ်ဝက်သာသာ
လောက်မြင့်သည်။ အေးလေ... အထည်ခိုင် လက်ကားဆိုင်ဖွင့်ထား
ပါသည်ဆိုမှတော့ ဒီလောက်တော့ ရှိမည်ပေါ့။

‘ရပါတယ်... ဒေါ်ရီရီ၊ ကားနောက်ခန်းမှာ ထည့်ပေးလိုက်
ပါ’

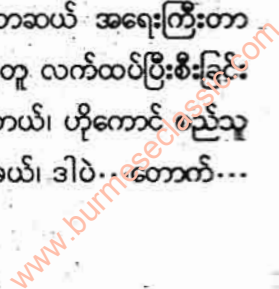
အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက အဝတ်အစားထုပ်ကြီးကို ရွက်၍
ကားနောက်ခန်းသို့ သွားတင်သည်။

အားလုံးစားသောက်ပြီးကြစတော့မှ ဦးဘမြင့်တို့ကို နှုတ်ခက်
ကာ ဦးဝဏ္ဏတို့အဖွဲ့ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

‘အင်း... ညှိလိုက်နှိုင်းလိုက်တော့လည်း အဆင်ပြေသားပဲ
ဆရာကြီး၊ မင်္ဂလာပွဲကို ဧည့်ခံပွဲ အကြီးအကျယ်လုပ်ရင်တောင်မှ
သူတို့ဘက်က တက်မယ့်ပုံတော့ မပေါ်လှဘူး’

ဦးခင်မောင်က မှတ်ချက်ချတော့ ဦးဝဏ္ဏက ပြောသည်။

‘ဒါက... အရေးမကြီးလှပါဘူး ခင်မောင်ရာ၊ တို့ဘက်က
တစ်ဖက်တည်းလုပ်နေတော့လည်း တစ်လမ်းမောင်းကြီးဖြစ်နေတော့
သိပ်တော့ ဟန်မကျလှသေးပါဘူး။ လောလောဆယ် အရေးကြီးတာ
က သူတို့တောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ပြီးစီးခြင်း
သတင်းကို သတင်းစာမှာထည့်ပေးဖို့ ကိစ္စပဲရှိတယ်၊ ဟိုကောင်စည်သူ
တို့ ဒီနေ့ပဲ သတင်းစာတိုက် လွှတ်လိုက်ရလိမ့်မယ်၊ ဒါပဲ... တောက်...’

စည်သူဆိုတဲ့ကောင်ကွာ ဒီကောင်မလေးကို ဘယ်အချိန်က တွေ့လိုက် ကြိုက်လိုက်မှန်း မသိတာ နာတာပဲ’

‘ဟုတ်တယ်... ဆရာကြီး၊ ဒီကောင် အစက ဦးဘဦးသမီး လေးနဲ့ ကြိုက်နေကြတာ ကျွန်တော်လည်းသိတယ်၊ နောက်မှ ဘယ်လို က ဘယ်လို ဖြစ်သွားကြတယ်တော့ မပြောတတ်တော့ဘူး’

ဦးခင်မောင်က သူ့ခေါင်းကိုသူ တဗျင်းဗျင်းကုတ်ရင်းပြော တော့ ဦးဝဏ္ဏက မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

‘ငါလည်း ဒီခေတ်ကလေးတွေရဲ့ သဘောထားတွေကို လိုက် မမီတော့ပါဘူး ခင်မောင်ရာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့သားစည်သူရဲ့ လက်ထပ် သတင်းပါလာလို့ သတင်းစာမှာ ဖတ်မိရင်တော့ ဟိုကောင်ဘဦးက ပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်နေမှာ သေချာသလောက်ပဲ၊ တောက်... ငါက အဲဒါပဲ မခံချင်တာ၊ ခုမှတော့လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူးကွ၊ ဖြစ်သမျှ အကြောင်းပဲ’

ဦးခင်မောင်သည် သူ့ဆရာ၏ စကားကို ကြားရသောအခါ...

‘မနိုင်၍ သည်းခံခြင်းသည်လည်းကောင်း’ဆိုသော စကား ကို ပြေးသတိရလိုက်မိကာ ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

*

အခန်း(၉)

ကိုင်း...ငါ အစကတည်းက မပြော
 သူးလား၊ ဒီကောင် ဝတ္ထုတို့ဟာ မျိုးနဲ့ရိုးနဲ့ချီပြီး
 ဆော့ကို မစွဲတာပါလို့၊ အခုတော့ကြည့်စမ်း ငါ
 စကားမှန်နေပြီ၊ သင်းရဲ့သားကလည်း အချိန်တန်တော့
 စာတိပြုလာတော့တာပဲ မဟုတ်လား၊ ကောင်းတယ်... ကောင်း
 တယ်... ဒီလို သစ္စာမရှိတဲ့ကောင်မျိုးတွေနဲ့ စောစောစီးစီးကတည်းက
 စာတ်သက်ပြတ်တာပဲ ကောင်းတယ်”

ဦးဘဦးသည် သတင်းစာထဲမှာပါလာသော စည်သူနှင့် နဒီမေ
 ညီ၏ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ပြီးစီးကြောင်း သတင်းကို ဖတ်ရပြီး
 ဘာတည်းက အတော်အပြုမျိုးနေသည်။ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေသည်။

သမီးဖြစ်သူ ဆောင်းဦးခင်နှင့် ဦးဝတ္ထု၏သားဖြစ်သူ စည်သူ
 ညီ လူငယ်ချင်း ရည်ငံနေကြကြောင်းကို ဇနီးထံမှတစ်ဆင့် သိခဲ့ပြီး
 ဘာတည်းက တစ်လျှောက်လုံး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေခဲ့မိသမျှ

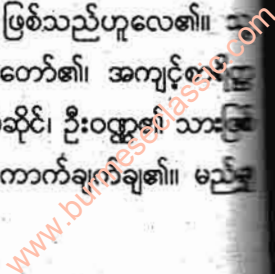
ယခုမှပဲ စိတ်ချမ်းသာရလေတော့သည်။ အစကတော့ ထိုကိစ္စကို ဦးဘဦးလည်း မသိခဲ့ပါ။ နောက်ပိုင်း ဦးဝဏ္ဏနှင့် ရန်သူတော်တွေဖြစ်လာသည့်အချိန်ကျမှ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ရွှေခင်က ဖွင့်ပြောလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ရှင်ကသာ... ကိုဝဏ္ဏမကောင်းကြောင်းတွေ လျှောက်ပြောပြီး ဒေါပွနေတာ၊ ရှင့်သမီး ဆောင်းဦးကဖြင့် အဲဒီ ကိုဝဏ္ဏနဲ့အတူ ကြိုက်နေကြတာကြောင့် တော်ရေ၊ နောက်မှ ငါ့ကို စောစောက ဘာလဲ အသိမပေးရတာလဲ၊ ဘာညာနဲ့ ကျုပ်ဘက်ကို မြားဦးလှည့်မလာနဲ့ အခုကတည်းက ကြိုတင်အသိပေးလိုက်ပါပေရဲ့’

ဒေါ်ရွှေခင်က ပြောလာသည်နှင့် ဦးဘဦး ယမ်းပုံမီးကျ ဒေါ့လေသည်။ ဒေါ်ရွှေခင်ကလည်း သူ့ယောက်ျားကို အကြောင်းသိအတွင်းသိ အစင်းသိဖြစ်သောကြောင့် စောစောကတည်းက ကြိုပြောထားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ကြွက်မနိုင် ကျီမီးနဲ့ရှို့’ဆိုသလို ဦးဝဏ္ဏနှင့် မတည့်သည့်အမျက်ဒေါသတွေကို သူမ ခေါင်းပေါ်ပုံချလာမှာ ကြောက်ရသေးသည် မဟုတ်လား။

ဦးဘဦးသည် ထိုအကြောင်းကို သိရသည်နှင့်ပင် သမီးဖြစ်သူအား တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်ထုတ်လေသည်။ စည်သူဆိုသော ရည်းစားကို အဆက်ဖြတ်စေ၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စည်သူသည် ရန်သူတော် ဦးဝဏ္ဏ၏သား ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟူလေ၏။ တစ်ကိုယ်ရေအနေဖြင့် စည်သူ တော်၏ မတော်၏၊ အကျင့်စားကြွကောင်း၏ မကောင်း၏ ဆိုတာတွေနဲ့ ဘာမျှမဆိုင်၊ ဦးဝဏ္ဏ၏ သားဖြစ်နေခြင်းကသာ သူနှင့် သက်ဆိုင်သည်ဟု ကောက်ချက်ချ၏။ မည်သူ့ရှင်းသနည်း။

ဦးဘဦးသည် သတင်းစာထဲက ကြော်ငြာကို ဇနီးဒေါ်ရွှေခင် ထံသို့ ပြန်၏။ သမီးဖြစ်သူ ဆောင်းဦးခင်ကိုလည်း ပြန်၏။ ဒေါ်ရွှေခင် ထိုသတင်းကိုကြည့်ကာ အတော်အံ့အားသင့်သွားသည်။ ‘ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား’ ဟု မျက်မှန်ကို အသေအချာ အဝတ်ဖြင့်ပွတ်ရင်း ထပ် ထပ်မိ၏။ ဟုတ်၏။ သတင်းက မမှား။ ဦးဝဏ္ဏ၊ ဒေါ်သဲညွှာတို့၏ စည်းပါသည်။ နေရပ်လိပ်စာ ပါသည်။

‘ကြည့်စမ်း သမီး... ဒီကောင်လေး အစက ရည်ရည်မွန်မွန် နှုတ်လိမ့်မယ် အောက်မေ့မိတာ၊ တော်တော် သစ္စာမရှိတဲ့ကလေး မေမေအထင်ကြီးထားခဲ့သမျှ အလကားပဲ၊ သမီးတို့ချင်းက သူငယ် ခင်ဘဝက တစ်ဆင့် တက်လာကြတဲ့ ရည်းစားတွေမို့ သံယောဇဉ် ကြီးကြမယ် ထင်ထားမိပါတယ်၊ ဖွတ်ထွက်မှ တောင်ပို့မှန်းသိရတော့ သိသိ’

ဒေါ်ရွှေခင်က မဲ့ကာရွဲ့ကာ မှတ်ချက်ချ၏။ အစကတော့ သူကြီးချင်းကလည်း ပြေလည်၊ လူငယ်ချင်းကလည်း သူငယ်ချင်းများ ဘဝမှ တစ်ဆင့်တက်၍ သံယောဇဉ်ငြိလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၍ ဒေါ်ရွှေခင် သိသိကြီးနှင့် ကျေနပ်လိုက်လျှောထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

‘အဲဒါကြောင့် ငါ ပြောတာပေါ့ကွာ၊ ဒီဖအေကမွေးရင် ဒီသွေး သေချ၊ ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ အခုလို စောစောစီးစီး သိလိုက် တော့ ငါ့သမီး ကံကောင်းသွားတာပေါ့၊ ဒီလိုသစ္စာမရှိတဲ့ကောင်နဲ့... အိမ်ထောင်ပြုမိရင် ရှေ့ရေးလည်း စိတ်ချရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါပြောခဲ့ သာမဟုတ်လား... မရွှေခင်၊ ဝဏ္ဏတို့... မျိုးရိုးက မစွံပါဘူးလို့’

ဦးဘဦးက သူ့စကားကိုသူ ထပ်အတည်ပြု၏။ သတင်းစာထဲ က ကြော်ငြာကြောင့် ဖိပြောဖို့ ပြောအားရှိနေသည်ကိုး။ ဒေါ်ရွှေခင်က သည်း ဦးဘဦးပြောသမျှ ထောက်ခံ၏။

ဆောင်းဦးခင်ကတော့ အံ့အားသင့်ဟန်ပြရသည်။ သတင်းစာကို ယူကြည့်ရင်း အခုမှ သိရသလို တအံ့တဩဖြစ်ပြရသည်။ အစကတည်းက ကြိုသိထားပြီးသားကြီး ဖြစ်ပေမည်။ ဒီဇာတ်လမ်းက ဒီလိုပဲ 'က'ကြဖို့ ဇာတ်တိုက်ထားကြပြီး ဖြစ်သည်မဟုတ်လား။

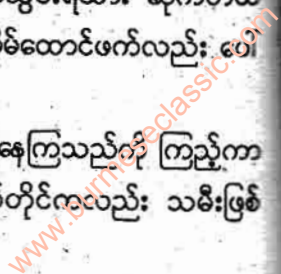
'ကောင်းတာပေါ့... ဖေဖေ၊ ချင်းစိမ်းနဲ့မိတ်သလင် သူကြင်မှကိုယ်ကြင် ဆိုသလိုပေါ့၊ စောစောစီးစီးကတည်းက လမ်းရှင်းသွားတော့ ကိုယ့်အတွက် အန္တရာယ်တောင် ကင်းသေးရဲ့'

'အေး... ဒါမှ ငါ့သမီးကွ၊ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ ထိခိုက်ခံစားမနေနဲ့နော်'

'ဝေးပါသေးရဲ့... ဖေဖေရယ်၊ လွမ်းလောက်စရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးစိတ်ထဲမှာလည်း အခုမှပဲ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားတော့တယ်'

'အမှန်ပဲ... သမီး၊ ပျော်ပျော်သာ နေလိုက်စမ်း၊ ဒီလို... ကလေးကဝ ကောင်စားတွေအတွက် ကိုယ်က ဘာမှ ထိခိုက်ခံစားနေစရာ မလိုဘူး၊ ခုလို နောက်ကြောင်းရှင်းသွားပြီဆိုတော့ ဖေဖေကလည်း ငါ့သမီးကို ထိန်းချုပ်ထားခဲ့သမျှ လွတ်လပ်ခွင့်တွေကို ပြန်ပေးရမှာပေါ့၊ ငါ့သမီးစိတ်တိုင်းကျ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေ နောက်လည်း ဒီလို အလုပ်ရှုပ်တဲ့ ချစ်သူရည်းစားထားတဲ့ ကိစ္စတွေကို မလုပ်ပါနဲ့တော့ သမီးရယ်၊ သမီးလို ဥစ္စာပေါ့၊ ရုပ်ချော ပညာတတ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့ အချိန်တန်ရင် သင့်တော်တဲ့ အိမ်ထောင်ဖက် မရှားပါဘူး၊ မင်းလောင်းမှန်ရင် ဖုတ်သွင်းရထား ဆိုက်တယ်ဆိုသလို ငါ့သမီးနဲ့ တကယ်ထိုက်တန်တဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်လည်း ပေါ်ပေါက်လာမှာပါ'

ဖေအနှင့်သမီး အတိုင်အဖောက် ညီနေကြသည်ကို ကြည့်ကာ ဒေါ်ရွှေခင် ကျေနပ်နေသည်။ ဦးဘဦးကိုယ်တိုင်ကလည်း သမီးဖြစ်

ညီညီကလေးညာ

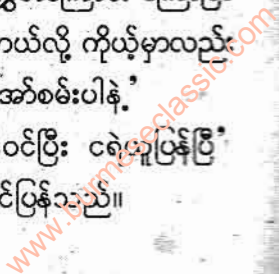
သူ၏ မတုန်လှုပ် မပျက်ယွင်းသော အမူအရာတို့အတွက် အားရနေသည်။ ထိုအားရမှုသည် နောက်ရက်တွေမှာ ပိုလို့ပင် တိုးပွားလာပေးသေး၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နဒီမေ၏ မိဘများဘက်က ထည့်သွင်းကြော်ငြာလိုက်သည့် သမီးအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်ခြင်းကြော်ငြာကို သတင်းစာတွင် နှစ်ရက်ဆက်တိုက် တွေ့ရှိလာရသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ စည်သူနှင့်နဒီမေတို့၏ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ပြီးစီးခြင်းကြော်ငြာပါသည့်ရက်စွဲ၏ နောက်တွင်ကပ်လျက် နဒီမေကို သမီးအဖြစ်မှစွန့်လွှတ်ကြောင်းကြော်ငြာတွေ ဆက်တိုက်ပါလာသည်။ မိဘအမည်တွေက ဦးဘမြင့်နှင့်ဒေါ်ရီရီဆိုကတည်းက ဇာတ်လမ်းက ရှင်းပြီ။ စည်သူနှင့်လက်ထပ်လိုက်ခြင်းကို သဘောမတူနိုင်ကြ၍သာ ထိုကြော်ငြာကို ထည့်သွင်းလိုက်ခြင်းဟု မပြောဘဲသိနိုင်သည် မဟုတ်ဘူး။

‘ဟော... ဟောဒီမှာ ကြည့်ကြဦးကွ၊ ဒီမှာ... သတင်းစာကြော်ငြာထဲမှာ ပါလာပြန်ပြီ၊ သူမ သဘောဆန္ဒအလျောက် ပြုမူသွားပါသဖြင့် သမီးအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်ကြောင်း ကြေညာအပ်ပါသည်တဲ့၊ သမ်းသာစရာကြီးဟေ့’

ဦးဘဦးက ထိုကြော်ငြာကိုတွေ့တော့ ထအော်သည်။ အရင်းချို အဖျားမရှိ ထအော်လိုက်သော စကားသံကြောင့် ဒေါ်ရွှေခင်က နှုတ်မှောင်ကြုတ်ကာ လှမ်းကြည့်ရင်းပြောလေသည်။

‘ရှင်နယ်တော်... သူများသားသမီးစွန့်လွှတ်ကြောင်း ကြော်ငြာအော်ပြီး ဝမ်းသာစရာကြီးဟေ့လို့ အဘိဇ္ဈာပွားရတယ်လို့ ကိုယ့်မှာလည်း သမီးမွေးထားပြီးတော့ လူကြားမကောင်း မအော်စမ်းပါနဲ့။’

‘ဟုတ်သားပဲ... ဖေဖေက အချောင်ဝင်ပြီး ငရဲယူပြန်ပြီ’ ဆောင်းဦးခင်ကလည်း ဝင်အပြစ်တင်ပြန်သည်။

‘ဟာ... နင်တို့က ဘာမှလည်း မသိဘဲနဲ့ ဝိုင်းပြောနေ သမီးအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်ကြောင်း ကြော်ငြာခံရတာက ဟိုကောင်ဝဏ္ဏ သားနဲ့ ယူလိုက်တဲ့ ကောင်မလေးကွ၊ အဲ... အဲ... နဒီမေတဲ့၊ ဒီမှာ သူ့မိဘတွေက ကြော်ငြာလိုက်တာ၊ ဒါဟာ... မိန်းကလေးဘက်က မကျေနပ်လို့ဆိုတာ ထင်ရှားတာပဲ’

‘ဟင်... ဟုတ်လား၊ ပြစမ်းပါဦးရှင်’

ဒေါ်ရွှေခင်က အံ့အားတသင့်ဖြင့် သတင်းစာလှမ်းတောင်း သည်။ ဦးဘဦးက ‘ဒီမှာဗျာ ဟောဒီအကွက်မှာဖတ်ကြည့်’ ဟု သတင်း စာ စာမျက်နှာပေါ် လက်ညှိုးထောက်ပြရင်း ပေးလိုက်၏။ ဒေါ်ရွှေခင် ဖတ်ကြည့်ပြီး စုတ်သပ်၍ မှတ်ချက်ချ၏။

‘အင်း... ကလေးမလေးကတော့ သနားပါတယ်၊ ဟုတ်သား ပဲ၊ ဒီမှာ ကြော်ငြာထားတာ၊ ဒါဆို ကောင်မလေးဘက်က မကျေနပ် လို့ပဲပေါ့’

‘ဟာ... စိတ်သာချ၊ ဒီကောင် ဝဏ္ဏတို့အကြောင်းကို စုံစမ်း ပြီး သိသွားကြတာနဲ့ ဘယ်မိန်းကလေးရှင်ကမှ သူတို့ သမီးတွေနဲ့ ဒီကောင့်သားကို သဘောတူကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အကြော်ငြာခံရတဲ့ ကောင်မလေးကို သနားပေမယ့် ဒီကိစ္စမှာ ကောင်မလေးမိဘတွေ လုပ်ရပ်က မှန်တယ်ကွ၊ မှန်တယ်... ငါ ထောက်ခံတယ်’

ဦးဘဦး ကျေနပ်စွာပြောသည်။

‘ဒီသတင်းကြော်ငြာများဖတ်ရရင် ဟိုကောင်... ဝဏ္ဏတို့ မျက်နှာတွေ အီးမှန်ထားသလို ရှုံ့မဲ့နေကြမှာပဲ၊ အဲဒီမျက်နှာတွေကို ထိုင်ကြည့်လိုက်ချင်သေးတာကွာ၊ ဘယ်လောက်များ အရသာရှိလို့လဲ မလဲလို့’

ဆောင်းဦးခင် အတော်ကျောချမ်းသွားသည်။ စည်သူ

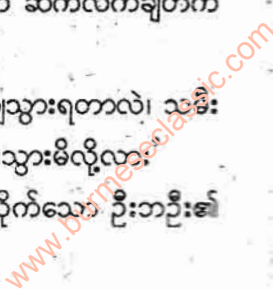
ညီညီကလေးညာ

အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် ပတ်သက်သော ဖေဖေ၏အာယာတတရားက တစ်
 နှစ်ထက် တစ်နေ့များပို၍ ကြီးမားလာလေရောသလားဟု တွေးလိုက်
 ဒီသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုအာယာတရားက ကြီးမားလေလေ
 သူနှင့် စည်သူတို့ကြားက တံတိုင်းက ပို၍ မြင့်မားထူထဲလာလေလေ
 ဖြစ်တော့မည်။

‘ကို’ကို သိပ်ချစ်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ‘ကို’နှင့်တကွ
 သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မေထားနှင့် နဒီမေတို့၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ယုံကြည်
 သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ‘ကို’တို့ ဖန်တီးခဲ့ကြသည့် ဇာတ်လမ်းကို
 စားလည်မှု ထားပေးခဲ့ရပေမည့် လက်ရှိအနေအထားတွင်မူ ကိုသည်
 အိမ်ထောင်ရှိ ယောက်ျားတစ်ဦးအဖြစ် အများမြင်ကွင်းမှာ ထွက်ရပ်ခဲ့မိ
 ခဲ့ဖြစ်သည်။ အများမြင်ကွင်းထက် ပိုအရေးကြီးတာ သူမမိဘများ၏
 မြင်ကွင်းဖြစ်သည်။ သူမမိဘများကလည်း ကိုကို မိန်းကလေးတစ်
 ယောက်နှင့် လက်ထပ်ပြီးဖြစ်သော သူ့အဖြစ်သာ ရှုမြင်သတ်မှတ်ထား
 ထက်ကြပြီး ဖြစ်သည်။

လက်ရှိ သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် နှစ်ဦးစလုံး လူပျို၊ အပျိုဘဝ
 လွတ်ကင်းကင်းကင်း စင်စင်ကြယ်ကြယ် အခြေအနေမျိုးမှာပင် ဤမျှ
 သဘာထားတင်းမာနေခဲ့သော ဖေဖေအဖို့ သူမနှင့် ကိုတို့သာ တစ်ဖန်
 သက်တွဲလိုက်ကြပြီ ဆိုလျှင်ဖြင့် မိုးမီးလောင်ပေတော့မည်။ သို့ပေ
 အဖြစ်အပျက်တွေက လွန်ခဲ့ပြီ၊ ရှေ့အဖို့ အကောင်းဆုံးဖြစ်နိုင်မည့်
 သမားတို့ကို ခေါင်းချင်းရိုက်တိုင်ပင်ကြကာ ဆက်လက်ချီတက်
 ရှိတော့သည်။

‘ဟိုကောင်မလေးက ဘာဖြစ်လို့ ဝိုင်ကျသွားရတာလဲ၊ သမီး
 နဒီမေဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ဝင်သနားသွားမိလို့လား၊’
 ရုတ်တရက် ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သော ဦးဘဦး၏

စကားကြောင့် ဆောင်းဦးခင်၏ အတွေးတို့ ရပ်တန့်သွားသည်။ ကံ့
မရှိပါ။ ဦးဘဦး ကြိုက်နိုင်မည့် သည်းခြေကြိုက်စကားလုံးတွေ
ဆောင်းဦးခင် သိပါသည်။

‘မဟုတ်ဘူး ဖေဖေရ၊ ဒီကောင်နဲ့ လွဲလိုက်ရတာ သမီးတော့
အတော်ကံကောင်းတာပဲလို့ တွေးနေမိတာပါ။ မဟုတ်ဘူးလား ဖေဖေ’

ဦးဘဦးက ‘ဟုတ်လိုက်လေ သမီးရယ်၊ ဝှက်ဒ်အိုင်ဒီယာ...
သက်တံရိုက်... သက်တံရိုက်’ဟု ကျယ်လောင်စွာ ထောက်ခံလေ
သည်။ ဆောင်းဦးခင်ကတော့ ပင့်သက်ကလေးကိုသာ ခပ်မျှဉ်းမျှဉ်း
ချလိုက်ရပါချေတော့သတည်း။

*

အခန်း(၁၀)

‘ဟယ်လို... အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ... စည်သူပါ’

‘ဟေ့ကောင်... စည်သူ၊ ငါရယ်ကွ၊ မင်းသူငယ်ချင်း မော်နီ

ပါ’

ဖုန်းထဲက အသံကြောင့် စည်သူ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည်။
ကန္တတော့ မော်နီတို့ သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းတစ်ခုခုတော့ ကပ်ခွင့်ရပြီထင်
၏။

‘အောင်မလေး... ကျေးဇူးရှင်... အတော်ပဲ၊ ငါလည်း မင်း
ဆီကဖုန်းကို မျှော်နေတာ’

‘အေး... တို့သင်္ဘောက မနေ့ကမှ ဂျပန်မှာ ကပ်ခွင့်ရတယ်။
ဒီနေ့မှ ငါတို့ကမ်းကပ်ခွင့် ရတယ်ကွာ၊ အခု မြို့ထဲရောက်ရောက်ခွင့်
မင်းဆီ လှမ်းဆက်လိုက်တာပဲ၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ငါတို့ပြောတာကြတဲ့
ထိခွဲအခြေအနေ’

‘အေး... ငါတော့ လုပ်ချလိုက်ပြီ’

‘ဘယ်လို လုပ်ချလိုက်သလဲ၊ ပြောပါဦးဟ’

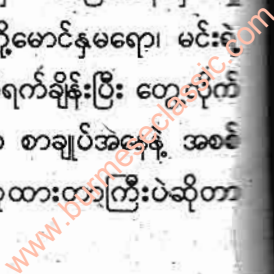
‘ပြောမယ်... ပြောမယ်... နဒီမေကတော့ ငါ့အိမ်ရောက်နေပြီ၊ ငါ့ညီမ မေထားနဲ့ပဲ အတူတူ တစ်ခန်းတည်း ထားလိုက်တာပါ။ သူ့ဘက်က ဘာမှ လာမကျင့်ရအောင်တော့ လက်ထပ်စာချုပ်ကို ခပ်တည်တည် လက်မှတ်ထိုးထားလိုက်ကြတာပေါ့၊ နောက်ထပ်ဘယ်သူမှ ဇာတ်လာမရှုပ်နိုင်အောင်လို့ ငါတို့ နှစ်ဦးသဘောတူလက်ထပ်ကြောင်း သတင်းစာမှာတော့ ကြော်ငြာထည့်လိုက်ရတယ်’

‘အိုကေ... ဒါက တမင် ‘ကျော်’အောင် ‘ညာ’တဲ့ကိစ္စပဲဟာ၊ ကောင်းတယ်၊ အဲဒီကိစ္စကို မင်းအိမ်က ဘိုးတော်ဘွားတော်တွေကရော ဘာပြောသေးလဲ’

‘ဘာမှ မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့လုံးဝမသိဘူးနော်၊ ငါတို့ တကယ်လက်ထပ်လိုက်ကြတယ်လို့ပဲ သိထားကြတယ်၊ အဖြစ်မှန်ကို ထုတ်ပြောရင် စစ်လား မေးလားနဲ့ ရှုပ်ကုန်မှာစိုးလို့ ငါတို့ တကယ်ပဲ ယူလိုက်ကြသလိုလို ဝိုက်ပေးထားရတာပေါ့’

‘ဟုတ်ပြီဟေ့... အဲဒါထက် အရေးကြီးတာ ထပ်မေးရဦးမယ်၊ ငါတို့ ဝိုင်းရေးနေကြတဲ့ ဇာတ်လမ်းမဟာကြီးကို မင်းကောင်မလေး ဆောင်းဦးခင်ကို ကြိုပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ ဆောင်းဦးက ဘာပြောသေးလဲ’

‘ဟင့်အင်း... ငါနဲ့ ဆောင်းဦးကြားမှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိပါဘူး၊ ဒီအရေးမှာလည်း ဝိုင်းကူပါတယ်၊ တို့မောင်နှမရော၊ မင်းနဲ့ နဒီမေရော၊ သုံးယောက်လုံး ဆောင်းဦးနဲ့ တစ်ရက်ချိန်းပြီး တွေ့လိုက်ကြ၊ ညှိလိုက်ကြတယ်၊ ငါတို့ပြတဲ့ စာချုပ်က စာချုပ်အနေနဲ့ အစစ်ဖြစ်ပေမယ့် အနှစ်သာရအားဖြင့် ‘အင်’ထုထားတာကြီးပဲဆိုတာ

ညီညီကလေးညာ

ဆောင်းဦးက သိပြီးသားကွ၊ နဒီမေနေ့ သူနဲ့လည်း ဆော်ဒါတွေဖြစ်သွား
ကြပါပြီ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့ကွာ’

‘ပြော...’

‘အခု... ငါတို့ ‘အင်’ ထု လွတ်လိုက်တဲ့ လက်ထပ်ပြီးစီးခြင်း
ကြော်ငြာကြီးက သတင်းစာမှာ ပါသွားတာ အတွင်းကိစ္စတွေကို မသိ
ကြတဲ့ သူတွေကတော့ ဆောင်းဦးကို သွားပြောကြ၊ ဆိုကြတာတွေတော့
ရှိမှာပေါ့၊ သူလည်း သူ့ဘက်ကသူ မီးစင်ကြည့်ကလိမ့်မယ်’

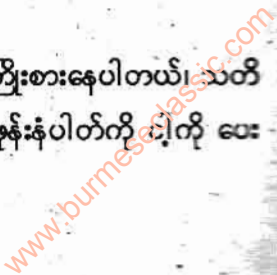
‘မင်းတို့ချင်းရော... တွေ့ကြရသေးသလား’

‘ဟင့်အင်း... မတွေ့ကြရသေးဘူး၊ ဒီရက်ကလေးတွေထဲမှာ
တော့ မတွေ့ဖြစ်ကြသေးဘူးကွာ၊ နည်းနည်း ဆင်ခြင်နေတာ ကောင်း
မလားဆိုပြီး ကိုယ်ရှိန်သတ်ထားရတယ်’

‘သိပ်အကြာပြီးလည်း အဆက်အသွယ် ပိတ်ပိတ်တုံးပြတ်
အောင် အေးမနေနဲ့ဦးကွ၊ တော်ကြာ ကွင်းဆက်တွေ ဟနေဦးမယ်’

‘မပူနဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ငါတို့ အင်ထုထည့်လိုက်တဲ့ လက်ထပ်
ပြီးစီးခြင်းသတင်းပါပြီးတဲ့နောက် သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဆောင်းဦးလက်
ထဲ ဟမ်းဖုန်းပြန်ပေးကိုင်လောက်တယ်၊ ဒါဆိုရင် ငါနဲ့သူဆက်သွယ်ဖို့
လွယ်သွားပြီလေကွာ၊ စိတ်ချ၊ တို့ချင်း အဆက်အသွယ် မပြတ်စေရ
ဘူး၊ မင်းသာ မြန်မာပြည်ကို အမြန်ဆုံး အစောဆုံး ပြန်လာနိုင်ခွင့်
ရအောင်ကြိုးစား၊ ငါ့မှာ မင်းကောင်းမှုကြောင့် ဒီမှာ ဗြဟ္မာကြီးဦးခေါင်း
ရွက်ထားသလို ဖြစ်နေတာ’

‘အေးပါ... စိတ်ချပါ၊ ငါလည်း ကြိုးစားနေပါတယ်၊ သတိ
ရတုန်း တောင်းထားဦးမယ်၊ ဆောင်းဦးရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ငါ့ကို ပေး
ထားပါဦး’

စည်သူက အလွတ်ရနေပြီဖြစ်သော ဆောင်းဦး၏ ဟမ်းဖုန်းနံပါတ်ကို ပြောပြလိုက်သည်။

‘ကဲ... မော်နီ၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့တော့ ပြောစရာကုန်ပြီ၊ ဒီလောက်ဆို ပြည့်စုံပြီ၊ မင်းရဲ့ဗြဟ္မာကြီးဦးခေါင်းနဲ့ ဆက်ပြောလိုက်ဦး၊ မေထားနဲ့ နှစ်ယောက်သား သူတို့ အဝတ်အစားတွေ မီးပူတိုက်နေကြလေရဲ့’

‘ဟာ... လုပ်ပါကွာ၊ အလွမ်းမသယ်ရတာကြာပြီကွ... ဟီးဟီး’

မော်နီက ဝမ်းသာအူမြူးသံကြီးနှင့် ပြော၏။ စည်သူက ပိတ်ဖောက်လိုက်သည်။

‘ဟေ့ကောင်... သိပ်ကဲမနေနဲ့၊ ဖုန်းဘီလ်တွေ နင်းကန်တက်နေလို့ ရသမျှ ဒေါ်လာလေး ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းနေဦးမယ်’

‘ကိုင်း... ဗြဟ္မာကြီးဦးခေါင်း၊ အဲလေ... မနဒီရေ၊ ဟောဒီမှာ မော်နီရဲ့ ဝေါ်ကီတော်ကီတဲ့ခင်ဗျာ’

စည်သူက တစ်ဖက်ခန်းကို လှမ်းအသံပြုလိုက်တော့ ‘ဟယ်ဟုတ်လား’ ဟု နဒီမေ ဝမ်းသာအားရ လှမ်းထွက်လာ၏။ မော်နီ၏ ရယ်လိုက်သံကို နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရပြီးနောက် ဖုန်းကို နဒီမေ၏ လက်သို့ ထိုးပေးလိုက်လေသည်။

*

အခန်း(၁၁)

‘တကယ်တော့ တို့မေတ္တာက မြစ်
ကိုအလျားလိုက်ကူးနေသလိုပါပဲ ဆောင်း
ဦးရယ်’

ဖေသစ်မောင်၏ လူနှင့်မလိုက်
သော ချွဲနွဲ့သည့်အသံကြောင့် ဆောင်းဦး
ခင် ပြုံးလိုက်မိတော့မလိုလို ဖြစ်သွား၏။

သော် မပြုံးမိအောင် သတိနှင့်ထိန်းလိုက်ရ၏။ တော်ကြာ ထိုအပြုံးကို
သွားလျှင် ဖေသစ်မောင် နေရင်းထိုင်ရင်း ‘ငါကွ’ဟု ဘဝင်လေ
သွားမည်ကို စိုးရိမ်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

လူက ပုကွကွ ဂင်တိုတိုနှင့် ဗိုက်ကရွဲသေးသည်။ ဝဖိုင့်သော
တိုယ် အတ္တဘောကြီးနှင့် မလိုက်ဘက်လောက်အောင်ပင် ပြော
သော စကားလုံး အနုအရွလေးတွေချည်း ဖြစ်၏။

‘မြစ်ကို အလျားလိုက် ကူးနေသလိုပဲဆိုတော့ မပြီးနိုင်၊ မစီး
လိုကြီးပေါ့နော်၊ ဘယ်မှာ ပန်းတိုင်ရောက်တော့မှာလဲ၊ မရေမရာ
ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့’

www.burmeseclassic.com

ဖေသစ်မောင်၏ မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့သွား၏။

ဆောင်းဦးခင်က တမင်တကာပင် ကပ်ဖဲ့လုပ်ပြီး ဖေသစ်မောင်၏ စကားတွေကို ခွတိုက်၍ ပြန်တွယ်ထည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘အာ... မဟုတ်ဘူးလေ ဆောင်းဦးရဲ့၊ ဆောင်းဦး အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုပုံက မမှိုက်သေးပါဘူး၊ တည့်တည့်ကြီးလွှဲနေတယ်’

‘ဘယ်လို လွှဲလို့လဲ၊ ဦးဖေသစ်မောင်ရဲ့’

ဆောင်းဦးခင်က ထပ်မေးတော့ ဖေသစ်မောင်က မျက်လုံးတွေကို စုံမှိတ်လိုက်ကာ ဟူးခနဲ လေပူတွေကိုမှုတ်ထုတ်ရင်း ခေါင်းထိ ဘယ်ညာ ခါယမ်း၏။

‘ပြောရင်းကပဲထပ်လွှဲပြန်ပြီ ဆောင်းဦးရယ်၊ ကိုကို ဦးဖေသစ်မောင်လို့ မခေါ်ပါနဲ့လို့ အကြိမ်ကြိမ်တောင်းပန်ခဲ့ပြီးပြီ၊ အသက်ကလေး ခုနစ်နှစ် ရှစ်နှစ်လောက်ကွာတာနဲ့ပဲ ဦးတပ်ပြီး ခေါ်စရာလား’

‘ခေါ်စရာပေါ့... ဦးလေး အရွယ်ပဲဟာ...’

ဖေသစ်မောင် ရင်ခံသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအကြောင်းထိ ဆက်မပြောတော့ဘဲ စောစောက စကားသို့ လမ်းစပြန်ပြောင်းသည်။

‘ကဲပါလေ... အခေါ်အဝေါ်က အရေးမကြီးလှပါဘူး စောစောတုန်းက အဓိပ္ပာယ် အယူအကောက်လွဲသွားခဲ့တဲ့ စကားကို ပြန်ရှင်းပြမယ်နော်၊ မြစ်ကို အလျားလိုက်ကူးနေတယ်ဆိုတာ အဆုံးအအောင် ရှည်လျားတယ်လို့ပြောချင်တာ၊ ဆောင်းဦးအပေါ်မှာ ထားမိတဲ့ တို့မေတ္တာတွေကလည်း အဲလိုပဲ အဆုံးမမြင်နိုင်ရလောက်အောင် ရှည်လျားတယ်လို့ ပြောချင်တာပါ’

‘ဧကံပါတော့ ဦးဖေသစ်မောင်ရယ်၊ ဆောင်းဦး ပြောခဲ့တာ ကြာလှပြီ’

‘ဘာလဲ ဆောင်းဦးမှာ ချစ်သူရှိပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားလား ဖေသစ်မောင်က ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

မေးမည့်သာမေး၏။ တကယ်ဆိုတော့ ဆောင်းဦး၏ နှလုံး
သားရာဇဝင်ကို ဖေသစ်မောင် အစအဆုံး သိပြီးသားပင် ဖြစ်၏။

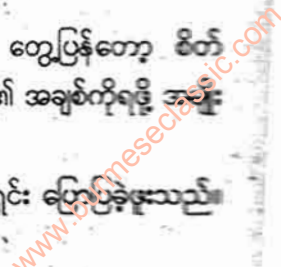
ဖေသစ်မောင်သည် ယခင်က ဆောင်းဦးခင်တို့နှင့် တစ်ရပ်
တည်းနေခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဆောင်းဦးခင် ဒုတိယနှစ် ကျောင်းသူဘဝ
တည်းက နောက်ပိုးသန်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ မိဘတွေက အရမ်းချမ်းသာ
ရန်ကုန်တွင် တစ်ခေတ်ဖြစ်လာသော ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း
အနိမ့်ထရိုက်တာကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။

ငွေကြေးချမ်းသာ ကြွယ်ဝကြသည့်အပြင် ဖေသစ်မောင်၏
အိမ်တွေက အလှူဒါန ရက်ရောသည်။ သဘောမနောကောင်းကြ
သည်။ မည်သူ့ကိုမဆို လှိုက်လှဲစွာ ကူညီတတ်ကြသည်မို့ ရပ်ကွက်
ထဲမှာ လူဝင်ဆံ့သော လူချစ်လူခင်များသော မိသားစုတစ်စုဖြစ်၏။
သူတို့ မိသားစုနှင့် မတည့်သော ရန်သူမရှိ ရင်းနှီးဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံ
သွားလာ ခင်မင်ကြသူတွေချည်းသာပင် ဖြစ်သည်။

ကိုဖေသစ်မောင်က ထိုမိသားစုဝင် သားကြီးဩရသဖြစ်၏။
တစ်နည်းအားဖြင့် သားဦးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် 'သားဦးအရူး' ဆို
သောစကားပုံက ဖေသစ်မောင်နှင့်ကျမှ တည့်တည့်မှန်သည်ဟု အရပ်
ထဲ ပြောစမှတ်ပြုကြလေသည်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝ၍ လူချစ်လူခင်များ
သာ မိသားစုမှ ပေါက်ဖွားကြီးပြင်းလာခဲ့သော်လည်း ဖေသစ်မောင်၏
တစ်ချိတစ်ချိ ထထဖောက်တတ်သော ခပ်ကြောင်ကြောင် အပြောအဆို
အမူအရာများကြောင့် ဂေါ်မစွံလူပျိုကြီးစာရင်းသို့ ဝင်ခဲ့ရသူ ဖြစ်တော့
သည်။

ထိုဖေသစ်မောင်က ဆောင်းဦးခင်ကို တွေ့ပြန်တော့ စိတ်
ဝင်စားပြန်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဆောင်းဦးခင်၏ အချစ်ကိုရဖို့ အခွင့်
အလမ်း အဖုံဖုံ ကြိုးစား၏။

စသည်မှာပင် ဆောင်းဦးခင်က ခပ်ရှင်းရှင်း ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။

သူမမှာ ချစ်သူရှိသည်ဟု ဒီစကားကို ဖေသစ်မောင် မယုံကြည်
ထို့ကြောင့် အသည်းအသန်လိုက်စုံစမ်းသည်။

လူငယ်တွေကိစ္စကို လူငယ်တွေကြားမှာ ဝင်အဖြေရှာလိုက်
တော့ ကြာကြာမစုံစမ်းလိုက်ရ။

‘အစ်ကိုကြီးကလည်းဗျာ၊ တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေပြီး ခုံးနေ
ရန်ကော၊ ဆောင်းဦးခင်က တရားသူကြီး ဦးဝဏ္ဏသား၊ စည်သူ
ဖြစ်နေတာ ကြာလှပြီဗျ၊ သူနဲ့ ကျောင်းသွားဖက် သူငယ်ချင်းမေထာ
က ကြားထဲက ‘ပျိုင်းနာ’ ဗျာ၊ ကျောင်းတက်တာတောင် သမီးယောက်
နှစ်ယောက်အတူတူ’

ဆောင်းဦးခင်တို့နှင့် ရွယ်တူ တန်းတူလူငယ်တွေက ပြောစစ်
‘ဟုတ်ရဲ့လားကွာ၊ သေချာရဲ့လား’

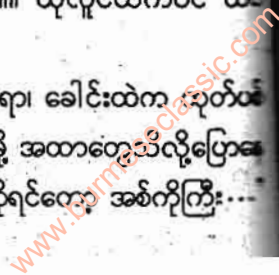
‘သေချာပါတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် ဆောင်းဦးခင်ကို ဘယ်
ကောင်ကမှတောင် မလိုက်တော့ဘူး၊ သူ့မှာ နံပါတ်ကြီးနဲ့ဗျာ၊ ဒီတော့
လက်ရှောင်လိုက်ကြပြီပေါ့’

‘ယာယီနံပါတ်ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလားကွာ’

‘အစ်ကိုကြီးက ထင်သကဲ့သို့၊ ကျွန်တော်တို့သိတာကတော့
ယာယီနံပါတ် မဟုတ်လောက်တော့ဘူး၊ ‘က.ည.န’ မှာ မှတ်ပုံတင်ပြီး
သားမှ ကိုယ်ပိုင်နံပါတ်အနက် ခင်ဗျာ၊ အနီတောင်မဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကို
ကြီးက ခုမှ တက္ကစီဝင်ဆွဲရင် ဖောင်းရှော့တွေဖြစ်ပြီး ဂိမ်းဘောဆိုလဲ
သွားလိမ့်မယ်’

ဖေသစ်မောင် တွန့်ခဲနေဖြစ်သွားရ၏။ ထိုလူငယ်ကပင် ထင်
ပြော၏။

‘အချိန်တွေ နှမြောစရာ အစ်ကိုကြီးရာ၊ ခေါင်းထဲက သုတ်ဖန်
လိုက်ပါ၊ ကျွန်တော်တို့က လူငယ်တွေချင်းမို့ အထာတွေသိလို့ပြောနေ
တာ၊ ဒီအထဲကမှ ဆက်လိမ့်ချင်သေးတယ်ဆိုရင်တော့ အစ်ကိုကြီး...’

‘ဟေလကွာ...’

‘ဟောဒီ စာအုပ်နာမည်ကိုသာ အလွတ်ကျတ်ပြီး ပုတီးပတ် ပြည့်အောင် သက်စေ့အဓိဋ္ဌာန် စိပ်ပေတော့...’

လူငယ်က သူ့ခါးကြားမှာ ထိုးထည့်လာသော စာအုပ်တစ် အုပ်ကို ထိုးပေးလိုက်၍ လှမ်းယူကာ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

‘ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်းဝေး’ ဟူ၏။

‘ထပ်သရီး... မင်းကွာ၊ ပြစ်ရာစာအုပ် ရှားရောသလား၊ ရော... မင်းစာအုပ်’

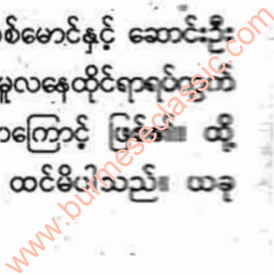
ဖေသစ်မောင် တော်တော်စိတ်ညစ်သွားသည်။

သို့သော် နောက်ပိုင်းမှာတော့ ထိုလူငယ်၏စကားသည် မှန် ဘန်ကြောင်း ဖေသစ်မောင် သိလာခဲ့ရသည်။ ဆောင်းဦးခင် တက် နောက်နေသော တက္ကသိုလ်၏ကင်တင်းများတွင် ဆောင်းဦးခင်နှင့် အတူတွဲထိုင်နေတတ်သော စည်သူ့ကို သူ့ကိုယ်တိုင် လေး ငါး ဆယ် ကြိမ် ထက်မနည်း မြင်မြင်လာရတော့ ထိုသတင်းကို ဖေသစ်မောင် အတည်ပြုရတော့သည်။ ဒါတောင် ဖေသစ်မောင်က ခြေတစ်လှမ်း ပြန်အဆုတ်မှာ လုပ်ချလိုက်လေသေး၏။

‘ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်... တို့ကတော့ ဆောင်းဦးကို အမြဲမျှော် ဘင့်နေမှပါ’ ဟု...

ဖီလင်ကြီး တစ်ခွဲသားဖြင့် အသည်းကွဲအိုက်တင်ဖမ်းကာ ‘ဆန်ပြုတ်’ လုပ်သွားသော သူ့ကိုကြည့်ကာ ဆောင်းဦးခင်တို့ သူငယ် ချင်းများ ဟား၍ ကျန်ခဲ့သည်ကို ဖေသစ်မောင် မသိ။

နောက်ပိုင်းကာလများတွင်တော့ ဖေသစ်မောင်နှင့် ဆောင်းဦး ခင်တို့ လုံးဝအဆက်ပြတ်သွားခဲ့၏။ ဦးဘဦးက မူလနေထိုင်ရာရပ်ကွက် မှာသည် အပြီးတိုင် နေရာရွှေ့ပြောင်းလိုက်လောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ ကြောင့် သင်း၏ရန်စွယ်က ဝေးသွားသည်ဟု ထင်မိပါသည်။ ထို

နောက်ပိုင်းကျမှ ကိုယ်တော်မြတ်ကတစ်ဖန် ပြန်ပေါ်လာပြန်၏။ မူလ
ကတည်းက ဦးဘဦးတို့နှင့် ဖေသစ်မောင်၏မိဘများက အဝင်အထွက်
အခက်အခဲရှိခဲ့ကြသဖြင့် ဖေသစ်မောင်အဖို့ ဆောင်းဦးခင်တို့အိမ်သို့
ဝင်ထွက်ရန်မှာ လွယ်ကူနေ၏။

‘ပြောလေ... ဆောင်းဦး၊ ဆောင်းဦးမှာ ချစ်သူရှိပါတယ်
ဆိုတဲ့ စကားကို ထပ်ပြောချင်တာလား’

ဖေသစ်မောင်က သူ့မေးခွန်းကိုပဲ မရအရ ပေးသည်။
ဆောင်းဦးခင်က ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်၏။

‘ဦးဖေသစ်မောင် သိရဲ့သားနဲ့ သိသိကြီး မေးနေတာပဲလေ’

‘အမှန်ပေါ့ ဆောင်းဦးရယ်၊ တို့သိတယ်၊ တစ်ချိန်တုန်းက
ဦးဝဏ္ဏရဲ့သား စည်သူဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ ဆောင်းဦးနဲ့ ငြိခဲ့ကြဖူးတယ်ဆို
တာလည်း သိတယ်၊ အခု အဲဒီ စည်သူက သစ္စာဖောက်ပြီး နောင်
ထပ်ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်သွားပြီ
ဆိုတာလည်း သိတယ်၊ ကိုယ့်အပေါ် တကယ်မချစ်လို့ စွန့်ခွာသွားတဲ့
သူမျိုးကို တမ်းတမနေပါနဲ့တော့ ဆောင်းဦးရယ်၊ စည်သူတခြားတစ်
ယောက်နဲ့ လက်ထပ်သွားပြီဆိုတာကို သတင်းစာမှာ ဖတ်ရပြီး
တည်းက တို့ ဆောင်းဦးဆီ အပြေးအလွှားလာခဲ့ချင်တာပါ’

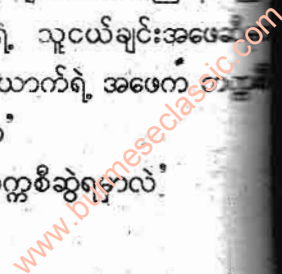
‘ပွဲလန်တုန်း ဖျာဝင်ခင်းမယ် ဆိုတဲ့သဘောပေါ့လေ’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ကော်ဇောခင်းဖို့ အဲလေ... တက္ကစီဆွဲဖို့၊ ဟာ
မဟုတ်သေးပါဘူး’

ဖေသစ်မောင် သူ့စကားတွေနှင့်သူ ချာလပတ်လည်နေသည်။

‘တက္ကစီဆွဲရင်တော့ ဆောင်းဦးရဲ့ သူငယ်ချင်းအဖေဆီ
လိုက်ပြောပေးမယ်လေ၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အဖေက တက္ကစီ
ကားအုံနာ၊ နှစ်စီး သုံးစီး ထောင်ထားတာ’

‘ထပ်သရီး...၊ ဘယ်ကလာ တက္ကစီဆွဲရမှာလဲ’

ညိုညိုကလေးညှာ

‘ဒါဖြင့် ဂါလီ ဆွဲမလားဟင်...’

‘ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့၊ ဂါလီဆွဲမယ့်အစားတော့ ဆိုက်ကားနင်း
ဘာမှ ဟုတ်ဦးမယ်၊ အဲ... ရှုပ်ကုန်ပြီ၊ ရှုပ်ကုန်ပြီ’

ဆောင်းဦးခင်၏ အဆက်မပြတ်သော ခွတိုက်စကားများ
ကြောင့် ဖေသစ်မောင်၏ စကားတွေက ကပေါက်တိ ကပေါက်ချာ
ဖြစ်ကုန်သည်။

‘တို့... အတည်ပြောနေတဲ့အချိန်မှာ မနောက်ပါနဲ့ ဆောင်းဦး
ချဲ့ တကယ်ပြောတာပါ။ စည်သူက သစ္စာဖောက်သွားပြီဆိုတာ သိ
ထိုက်တဲ့အချိန်မှာ တို့ ဆောင်းဦးခင်ကို အရမ်းကရုဏာသက်မိတယ်။
အထီးကျန်ဖြစ်နေမယ့် ဆောင်းဦးအနားမှာ ထာဝရသစ္စာရှိတဲ့ အဖော်
အဖြစ် ရပ်တည်ပေးချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် တို့ ဆောင်းဦးဆီ အရောက်
ပြန်ပြေးလာခဲ့တာပါ။ တို့မေတ္တာကတော့ ဟိုတုန်းကအဟိုင်း ဆောင်းဦး
အပေါ်မှာ မပြောင်းမလဲ ခိုင်မြဲနေတုန်းပါပဲ ဆောင်းဦး၊ အဲဒါတော့
သိကြည်လက်ခံပေးပါ’

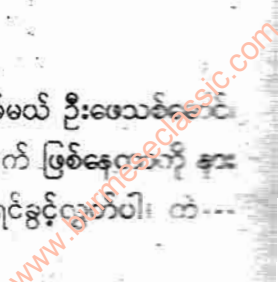
‘ကဲ... ဦးဖေသစ်မောင်၊ ဆောင်းဦးက ကိုယ့်အိမ်လာလည်
တဲ့ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းပဲ သမီးရယ်၊ စကားစမြည်လေး လက်ခံ
ပြောလိုက်ပါဦးဆိုတဲ့ မေ့မေ့စကားကြောင့် ဒီမှာ လက်ခံပြောနေရတာ၊
ဘာထယ်က အလုပ်တွေအားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအကြောင်းကိုပဲ ဆက်
ပြောနေဦးမယ်ဆိုရင် ဦးဖေသစ်မောင် ပြန်ပေတော့...’

‘အွန်...’

‘နောက်လည်း မလာခဲ့နဲ့တော့...’

‘ဒဲ့... ပါပဲလားကွယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ တည့်တည့်ပဲ ပြောရလိမ့်မယ် ဦးဖေသစ်မောင်
ဆောင်းဦး ဒီရက်တွေထဲမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေတာကို နား
မည်ပေးပါ၊ ဆောင်းဦးစကားတွေ ရိုင်းသွားရင်ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ထ...’

ဆောင်းဦး လုပ်စရာရှိသေးလို့ အိမ်ထဲပြန်ဝင်တော့မယ်’

‘အမြဲ ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ ဆောင်းဦးရယ်’

ဆောင်းဦးခင် ပြတ်ပြတ်သားသားပြောပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။
ခဏကြာတော့မှ အိမ်ရှေ့မှ မေ့မေ့ကို နှုတ်ဆက်စကားပြော
သည်။ ဖေသစ်မောင်၏ စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာ ပြန်မောင်
ထွက်သွားသည့် ကားသံကို ကြားရလေသည်။

‘ဒီသူငယ်က ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ သမီး၊ ကန်ထရိုက်
ကြီး ဦးဖိုးလူရဲ့သား မဟုတ်လား’

မေမေက မီးဖိုခန်းထဲ လှမ်းဝင်လာရင်း မေး၏။

‘ဘာတွေ လာပြောရမှာလဲ မေမေ၊ နောက်ပိုးစကားတွေ
လာပြောနေတာပေါ့၊ ဟိုးတည်းကတည်းက သမီးက စည်သူလက်ထပ်
သတင်းကို သတင်းစာမှာ တွေ့ပြီးလို့ စိတ်ရှူးပြန် ဖောက်လာတာ
နေမှာပေါ့’

ဒီတော့ မေမေက ဟက်ခနဲတစ်ချက်ရယ်လိုက်ကာ မှတ်ချက်
ချ၏။

‘ဪ... ဒါတော့ သူ့မှာလည်း အဲဒီသတင်းကြောင့် မျှော်
လင့်ချက်ပေါ်လာလို့ နေမှာပေါ့ သမီးရယ်၊ ယောက်ျားလေးဆိုတာက
ဒီလိုပဲ သမီး၊ သူတို့ မျှော်လင့်နိုင်စရာ အခွင့်အရေးပေါ်လာရင် ပြန်
ချဉ်းကပ်ကြမှာပဲ၊ ဒါကို သိထားပြီး မိန်းကလေးက ဦးနှောက်ကြီး
ကြီးနဲ့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ဖို့လိုတယ်၊ သမီး အရင်တစ်ခါ မှားပြီးပြီနော်
နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မမှားစေနဲ့တော့၊ ဒါပဲ မေမေ ပြောမယ်’

*

အခန်း(၁၂)

‘အဖြစ်က အဲသလိုကို အလုပ်တွေ ပြန်ရှုပ်လာတာ ကိုရေ၊ ဆောင်းဦးလည်း သူ့ကိုမြင်တော့ ရယ်ချင်သွားတယ်၊ သူ့ခြေလှမ်းတွေ ကို သိနေတာကိုး ကိုရဲ့’

‘မြဝါးရဲ့’၏ကော်ဖီဆောင်ကလေးတစ်ခုထဲမှာပင် ဖြစ်ပါ သည်။

‘အင်း... သူ့ဘက်ကတွက်တော့လည်း အပိုင်ပေါ့လေ၊ ကို လက်ထပ်ခြင်းသတင်းကို ဖတ်ပြီးပြီဆိုတော့ အန္တရာယ်တစ်ခုတော့ ရှင်းသွားပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာအားရနဲ့ ဆောင်းဦးကို ပြန်ချဉ်းကပ်တာ ဖြစ်မှာပါ’

‘ဘယ်ရမလဲ ကိုရော၊ မေမေ့ကိုတောင် အဲဒီလူက နောက်ဦး စကားတွေ လာပြောနေတာလို့ သတင်းပေးလိုက်သေးတယ်၊ ခမ်း... ခမ်း...’

ဆောင်းဦးခင်က သူ့စကားသူ ရယ်မောလိုက်ပြီး တော်ဖီထို တစ်ဝိုက်သောက်၏။

www.burmeseclassic.com

‘အခုကော... ဆောင်းဦးဘက်က အခြေအနေ ဘာတွေထူး သလဲ’

‘ထူးလာတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အရင်ကထက်စာရင် တော့ အိုကေပဲ၊ လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ပိုရလာတယ်၊ ကို့ လက်ထပ်သတင်း ပါလာတဲ့ နေ့ကဆို ဖေဖေက အတော်အူမြူးသွားတာ၊ သိလား၊ ကိုင်း... ဒီကောင် သစ္စာမရှိဘူးဆိုတာ သိပြီလား၊ ဘာညာနဲ့သြဝါဒ ကထာတွေ ပေးနေသေးကယ်’

‘သြ... သမက်လောင်းကြီးကို ဂုဏ်ပြု အမွန်းတင်နေတယ် ဆိုပါတော့’

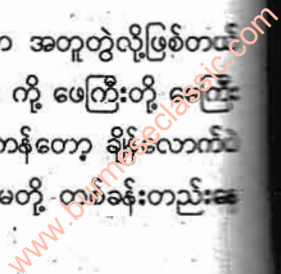
‘အမွန်းတင်လိုက်တာကတော့ စုံနေတာပဲ၊ ဆောင်းဦးလည်း ငြိမ်နားထောင်နေပေးရတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့အကြိုက်တွေ လိုက် ‘ထည့်’ ပေးရတာပေါ့၊ ဒီလို သစ္စာမရှိတဲ့သူနဲ့ စောစောစီးစီးသိပြီး လမ်းခွဲလိုက် ရတာက ကံကောင်းတယ်၊ ဘာညာကွဲကွဲပေါ့ ကိုရာ၊ ဖေဖေလည်း အရမ်းကျေနပ်သွားတယ်၊ သိလား’

‘အဲဒါပေါ့... သားသမီးယုံ စုံလုံးကန်းဆိုတာ’

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူရယ်လိုက်မိကြ၏။

‘မဆိုင်ပါဘူး ကိုရာ၊ ဖေဖေတို့ကို စော်ကားနေတာမှ မဟုတ် ဘဲ၊ မိဘတွေရဲ့ကျေးဇူးကိုသိတာ တစ်ကဏ္ဍ၊ ကိုယ့်ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ပဲ လက်တွဲသွားချင်တာက တစ်ကဏ္ဍလေ၊ ဒါနဲ့... ကို့ဘက်ကရော၊ အဆင်ပြေရဲ့လား’

‘ပြေပါတယ်... မေထားနဲ့ နဒီမေက အတူတွဲလို့ဖြစ်တယ် လေ၊ အိမ်အလုပ်တွေ အတူတူလုပ်ကြတာပေါ့၊ ကို့ ဖေကြီးတို့ ခြေကြီး တို့ဆိုတာ မနက်စောစောနဲ့ ညဦးပိုင်း ဘုရားကန်တော့ ချိန်လောက်ပဲ အပေါ်ထပ်ကို တက်ကြတာ၊ မေထားနဲ့ နဒီမေတို့ တစ်ခန်းတည်း

ညီညီကလေးညာ

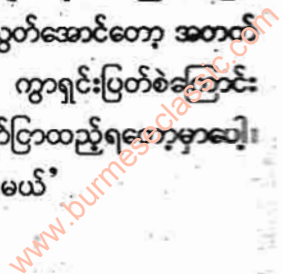
ကြ အိပ်ကြတာတောင် မသိဘူး ရှင်းရော၊ နဒီမေ့နဲ့ မော်နီနဲ့လည်း အဆက်အသွယ်မပြတ်ပါဘူး၊ ကိုတို့က ဒီကောင်ပြန်ရောက်လာဖို့ အချိန်ကို ဟန်မပျက် ဆက်ထိန်းထားပြီး စောင့်ကြရုံပဲရှိတယ်၊ ဒါလည်း နောက်နှစ်လလောက်ပဲလိုတော့တာပါ၊ ဒီကောင်ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ တိုယ်နဲ့ နဒီမေတို့က တရားဝင်ပြန်ကွာရှင်းကြောင်း လက်မှတ်ထိုးကြရုံပဲ၊ အဲဒီအချိန်ကျ ကိုလည်း လွတ်လပ်ရေးရသွားပြီပေါ့’

‘လွတ်လပ်ရေး ရသွားပြီဆိုပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ အများ အမြင်အရတော့ ကိုက တစ်ခုလပ် တစ်မယားကွာ ဖြစ်သွားပြီ တို့ရဲ့ ဆောင်းဦးကတော့ အရမ်းစွန့်စားရမှာ’

စည်သူက ဆောင်းဦးခင်၏ လက်ဖဝါးကလေးတွေကို ဆုပ် ဖိုင်လိုက်၏။ ဒါသည်ပင် ချစ်သူအတွက် နွေးထွေးသော အားပေးမှု တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

‘ကိုသိပါတယ် ဆောင်းဦးရယ်၊ အဲဒီ စွန့်စားပေးတဲ့ ကျေးဇူး တို့ ကိုတစ်သက်တာ ချစ်ခြင်းနဲ့ ပေးဆပ်မှာပါ၊ ဘယ်သူနားလည် ထည် မလည်လည် ဆောင်းဦးနားလည်နေရင်ကို ကျေနပ်ပြီ၊ နဒီမေ့ရဲ့ ဒီတော့ တောင်းဆိုချက်ကြောင့် လုပ်မပေးရင် မဖြစ်လို့ သတင်းစာမှာ ထက်ထပ်ကြော်ငြာ ထည့်ပေးလိုက်ရတာက မထင်မှတ်ဘဲ ဝင်လာတဲ့ အခက်အခဲတစ်ခု ဖြစ်သွားတယ်၊ အချင်းချင်းကြားမှာတင် တိုးတိုး ထျတ်ကျိတ်နဲ့ ပြီးသွားရမယ့်ကိစ္စက နည်းနည်းလူသိသွားတာပေါ့...’

‘ဒီတော့ အဲဒီအချက်က ထောက်ပြချင်စရာ အမည်းစက်ဖြစ် သွားခဲ့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မပူပါနဲ့၊ အများပြောလွတ်အောင်တော့ အတတ် နှိုင်းဆုံး လုပ်ကြရမှာပေါ့၊ ကိုနဲ့ နဒီမေတို့ ကွာရှင်းပြတ်စဲကြောင်း ဆိုလည်း ခုလိုပဲ အများသိအောင် ပြန်ကြော်ငြာထည့်ရတော့မှာပေါ့၊ သူတွေ ကောင်းကောင်း မျက်စိလည်ကြဦးမယ်’

‘မတတ်နိုင်ဘူး ကိုရာ၊ ဒီကြားထဲမှာ အဆက်အသွယ်မပြတ် ကြဖို့ပဲလိုတယ်၊ ဆောင်းဦးလည်း ဣန္ဒြေနဲ့ငြိမ်နေမယ်၊ ဖေဖေတို့က လွတ်လပ်ခွင့်၊ သွားခွင့်ပေးလာပြီဆိုပေမယ့် အတတ်နိုင်ဆုံး အပြင် မထွက်ဘူး၊ တစ်ပတ်တစ်ရက်လောက်ပဲ ခဏထွက်တယ်ဆိုရုံလောက် ပဲ ထွက်မယ်၊ အဲဒါကလည်း တခြားကို မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမြေဝါးရုံကိုပဲ လာမယ့်ဆန်းဒေးကျရင် ကို ဒီကပဲ စောင့်’

‘အိုကေ... ဆောင်းဦး၊ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ကိုနဲ့ ဆောင်းဦး ဒီမှာဆုံကြမယ်၊ ဒီနေရာလေးက ကိုတို့အတွက် အေးချမ်းလုံခြုံပါတယ်၊ အကြောင်းထူးပေါ်လာရင်တော့ ကိုဟမ်းဖုန်းကို လှမ်းဆက်ပေါ့’

စည်သူနှင့် ဆောင်းဦးခင်တို့ တိုင်ပင်ပြောဆိုပြီးနောက် လမ်း ခွဲလိုက်ကြလေသည်။

*

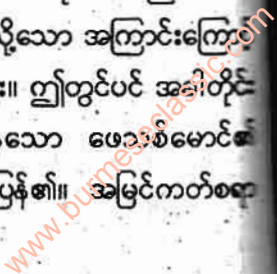
သည်။ ဧည့်သည်တွေ မနည်းပါလား၊ အားလုံးပင် ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ ဖေသစ်မောင်ကလည်း ဆိုဖာခုံတစ်ခုတွင် ပြုံးပြုံးကြီးထိုင်လျက် ရှိသည်။ အခြားဘက်မှာတော့ အသက်ကြီးကြီး စုံတွဲနှစ်တွဲ။ ဒီအထဲက တစ်တွဲကတော့ ဖေသစ်မောင်၏ မိဘများဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိနေသည်။ တစ်ရပ်တည်း နေခဲ့ကြဖူးသူတွေဆိုတော့ ဒီမျက်နှာတွေကို သိနေသည်။

‘ဆောင်းဦးခင်တို့ကတော့ ကြာလေချောလေပဲဟေ့၊ တို့ အရင်ထဲမှာ နေသွားတုန်းကထက်တောင် ပိုချောလာသေးတယ်၊ အောင်မယ်လေးဟဲ့၊ ကြည့်နေလိုက်တာ၊ ပြောင်းသွားတာမှ ၂ နှစ် ၃ နှစ်လောက် ရှိသေး မေ့သွားပြီလား သမီးရဲ့၊ ဒေါ်ဇာဇာလေ’

နံဘေးမှ စုံတွဲထဲက မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ရင်းနှီးသော လေသံဖြင့်ပြောလေသည်။ ဪ... ဒေါ်ဇာဇာ မှတ်မိပါပြီ၊ အရင်ထဲက ရှိသမျှ အာဝါဟ ဝိဝါဟဟူသော ကိစ္စဟူသမျှမှာ မပါလျှင် မဖြစ်၊ ကိုယ့်စရိတ် ကိုယ်စားကာ လိုက်ပါလှုပ်ရှားတတ်သည်။ မြားနတ်မောင် အကျိုးဆောင် ဝါသနာရှင်ကြီးဖြစ်သည်။ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပွဲ၊ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲဟူသမျှ တက်ကြွစွာ ပါဝင်ဆင်နွှဲလေ့ရှိသည့် အဒေါ်ကြီး။

မြတ်စွာဘုရား...

ဒေါ်ဇာဇာအကြောင်း သေသေချာချာ တွေးလိုက်မိတော့ ဆောင်းဦးခင်ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲခနဲသွားကာ ဘုရားတလိုက်မိသည်။ ခက်ခက်ချေပြီကော။ အနီ ဒေါ်ဇာဇာသည် မည်သို့သော အကြောင်းကြောင့် ဤအခန်းဆောင်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေချေသနည်း။ ဤတွင်ပင် အဒေါ်တိုင် မြင်နေကျပုံစံထက် ပို၍ ထူးကဲစွာပြုံးနေသော ဖေသစ်မောင်၏ စပ်ဖြီးဖြီးမျက်နှာကြီးကို ထပ်ကြည့်လိုက်မိပြန်၏။ အမြင်ကတ်စရာ

အိမ်ထောင်ရေး

ဆောင်းလိုက်လေဟု စိတ်ထဲက မေတ္တာပို့နေဆဲမှာပင် ဖေသစ်မောင်
ပြုံးသထက် ပြုံးပြလိုက်ချေသေး၏။

‘ဪ... မှတ်မိပြီ၊ မှတ်မိပြီ၊ မမြင်တာ ကြာလို့ ဒေါ်ဇာဇာ
ဦးက ပိုဝိုလှနေတာကို ဒေါ်ဇာဇာရဲ့’

‘အို... အဟုတ်ပဲလား၊ ဆောင်းဦးတို့ကတော့လေ တွေ့တာနဲ့
ဘန်းခနဲ စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောတတ်ရန်ကော၊ ဟဲ... ဟဲ...
ဟဲ...’

ဒေါ်ဇာဇာက အတော် ကျေနပ် ဘဝင်ဟပ်သွားသော လေသံ
ဖြင့် ပြန်ပြောရင်း ရယ်လိုက်သေးသည်။ ဖေသစ်မောင်၏မိဘတွေက
ဆောင်းဦးခင်၏မျက်နှာကိုပဲ တစ်စုံစီမုံ ကြည့်နေကြကာ ပြုံးနေ
ကြလေသည်။ အင်း... ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ကားရဲ့ အမည်ကတော့
‘ပြုံးနေရင် သတိထား’ ဆိုပဲ။

‘ကဲ... အဲဒီမှာ ဖေဖေတို့နဲ့ပြောကြပါဦးနော်၊ သမီး လုပ်စရာ
ထိခွဲလေးတွေ မပြတ်သေးလို့’

‘သွားပါ သွားပါ တူမကြီး၊ ဒီက စကားတွေလည်း ပြော
သင့်သလောက် ပြောပြီးကြပါပြီကွယ်’

ဆောင်းဦးခင်စကားကို အမြန်ဖြတ်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်
လာခဲ့သည်။ သူမ၏ရင်သည် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လျက် ရှိ၏။

စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုသိနေသလိုလို ရှိသည်။

အောက်ထပ်ညှော်ခန်းထဲမှ လူတွေသည် သူမအတွက်တော့
ထာခြင်းကောင်း မဟုတ်နိုင်။

*

www.burmeseclassic.com

မေမေက ပြုံးသည်။

‘ဟုတ်တယ်... သူ့ပဲ ရှေ့က ဦးဆောင်ပြောတာပဲ။ သမီးက ခုတ်မိနေတာကိုး’

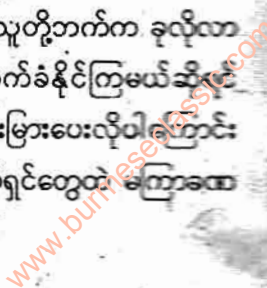
‘မှတ်မိတာပေါ့။ အရင်ရပ်ကွက်မှာနေတုန်းက မင်္ဂလာဆောင် နှစ်ခု၊ သုံးခုမှာ ဝိုင်းကူပေးခဲ့ဖူးတော့ အဲဒီ ဒေါ်ဇာဇာမပါတဲ့ မင်္ဂလာ ဆောင်ကို မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် မြင်ဖူး။ သိဖူးနေပြီ။ မှတ်မိနေတာ။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့နေ့မှာ ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ကိုယ့်အိမ်ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ တော့ ယောင်လို့မှမတွေးခဲ့မိဖူးဘူး။ ခုမှ ပြန်တွေးကြည့်မိတော့ သမီး ယော်ချင်စိတ်ပေါက်လာတယ်။ ဒုက္ခပါပဲ’

‘အောင်မယ်... အဲဒီဒေါ်ဇာဇာက ဒီလို စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း နားဖောက်စကားပြောခဲ့တဲ့ ဝါစဉ်ကတော့ မနည်းလောက်ဘူး သမီးရေ။ သူက ဦးဆောင်ပြောသွားလိုက်တာမှ ညက်နေတာပဲ။ ကာယကံရှင် ဒီဘေ့တောင်မှာ သူ့လောက် ခွင်ကျကျ ပြောတတ်ကြမယ် မထင် ဘူး’

‘လုပ်စမ်းပါဦး မေမေ၊ ဘယ်လိုတွေများ အာဝါးပေးသွား သလဲ ဆိုတာ’

မေမေက ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ရှင်းပြလေသည်။

‘ဪ... အခုလာရတဲ့ ကိစ္စကတော့ သားရေး၊ သမီးရေး ဘာပေါ့ပေါ့ကွယ်။ ဒီက ကန်ထရိုက်တာကြီး ဦးဖိုးလူတို့ရဲ့သား ဖေသစ် ဆောင်က သမီးကို မေတ္တာရှိနေတဲ့အတွက် လိုက်လံပြောဆိုပြီး နား အောက်တောင်းရမ်းပေးဖို့ ပြောလာတဲ့အတွက် သူတို့ဘက်က ခုလိုလာ အသိပေးရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဒီဘက်က လက်ခံနိုင်ကြမယ်ဆိုလျှင် ဒီသားဖေသားပီပီ တောင်းရမ်းလက်ထပ် ထိမ်းမြားပေးလိုပါကြောင်း ဆိုတာမျိုးတွေပေါ့။ သမီးလည်း ဗီဒီယိုတွေ ရုပ်ရှင်တွေထဲ မကြာခဏ

မြင်ဖူးကြည့်ဖူးနေတာပဲဟာ၊ အဲဒီအတိုင်းပဲပေါ့၊ အဆန်းတကြယ် မဟုတ်ပါဘူး။’

‘မေမေကသာ အဆန်းတကြယ် မဟုတ်တာ၊ သမီးအဖို့တော့ ဒီကိစ္စဟာ ဆန်းနေတယ် မေမေ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး’

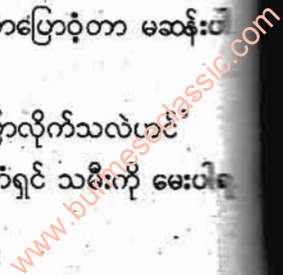
‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ မေမေရဲ့၊ အဲဒီ ဖေသစ်မောင်ဆိုတဲ့လူဟာ သမီးက သူ့ကို ချစ်ပါတယ်၊ ကြိုက်ပါတယ်လို့ ပြောထားမိတဲ့သူ လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ့အပြင် လုံးဝ စိတ်မဝင်စားပါဘူးလို့တောင် ငြင်းထားတဲ့လူ...၊ ဒီကြားထဲကနေ သူ့မိဘတွေကို လိုက်တောင်းပေး ဖို့ပြောဝံ့တာများ အံ့ဩစရာ မကောင်းဘူးလား၊ တော်တော် မျက်နှာ ပြောင်တဲ့လူပဲ’

မေမေက မဲ့ကာရွံ့ကာ ပြောနေသော ဆောင်းဦးခင်ကို ကြည့် ကာ ရယ်မောလိုက်၏။

‘သမီးရယ်၊ တချို့လည်း လူငယ်ချင်း ချစ်ကြကြိုက်ကြတာ မဟုတ်ပေမယ့် ဒီလိုပဲ သက်ဆိုင်ရာမိဘတွေက လိုက်လံတောင်း ရမ်းပေးရာက နှစ်ဘက်မိဘသဘောတူညီချက်ရပြီး အိမ်ထောင်ပြုဖြစ် သွားတာတွေလည်း ရှိတာပါပဲ၊ ဒီသူငယ်လည်း ဒီလိုပဲပေါ့၊ သူ့ဟာသူ မစွမ်းနိုင်တော့လို့ မိဘတွေကို အပူကပ်တာပဲ နေမှာပါ၊ မိဘတွေ အနေနဲ့ကလည်း ‘ငါ့သားပူဆာ မနေသာ’ ဆိုသလို လိုက်လာခဲ့ကြ ဟန် တူပါလို့၊ အဲဒီ ဦးဖိုးလူတို့က မူလတန်းတန်းကလည်း သမီးအဖွဲ့ က အဆက်အဆံ အခင်အမင်ရှိတော့ သူတို့လာပြောဝံ့တာ မဆန်းပါ ဘူး’

‘အဲဒီတော့ မေမေတို့က ဘာပြန်ပြောလိုက်သလဲဟင်’

‘ရှင်းရှင်းလေးပါ သမီးရယ်၊ ကာယကံရှင် သမီးကို မေးပါရ

ဆဦး၊ သမီးကို ပြောကြည့် မေးကြည့်ပြီးမှ အကြောင်းပြန်ပါရစေလို့ ပြောလိုက်ရတာပေါ့ကွယ်”

‘အလကား အရစ်ရှည်လို့ မေမေရယ်၊ သမီးကို မေးစရာ၊ ပြောစရာမှ မလိုတဲ့ကိစ္စပဲ၊ မေမေလည်း သိပြီးသားပဲဟာ၊ သမီးက တော့ လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူးနော် မေမေ၊ ပြောထားလိုက်လေရဲ့’

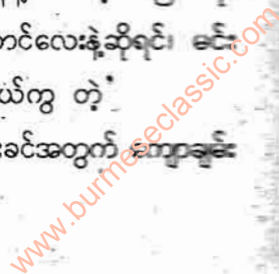
‘ဘာလဲ... သမီးက သမီးကောင်လေးကို သံယောဇဉ်မပြတ် လို့လား’

‘မဆိုင်ဘူး မေမေ၊ စည်သူနဲ့ကဏ္ဍက ပြီးသွားပြီ၊ သူလည်း သူ့လက်တွဲဖော်ကို သူ့ဟာသူ ရွေးချယ်သွားပြီ၊ သမီးနဲ့ ဘာမှ မပတ် သတ်တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ မပတ်သက်တော့တာက မပတ်သက် တာတခြား၊ အဲဒီဖေသစ်မောင်ဆိုတဲ့လူကို မကြိုက်နိုင်တာက တခြား ပဲ၊ နောက်တစ်ခါလာရင် အပြတ်ပြောလွှတ်လိုက် မေမေရာ၊ မေမေ ပြောချင်ရင် ဖေဖေကို အပြောခိုင်းလိုက်၊ ရှင့်သမီးကတော့ နိုးပဲ ပြီး’

ဒီတော့ မေမေက မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်သည်။

‘အင်း... သမီးကသာ ပြောနေ၊ သမီးဖေဖေက ဦးဖိုးလူတို့ ပြန်သွားတော့ ဘယ်လို မှတ်ချက်ချတယ်ထင်သလဲ၊ ဟိုကောင် ဝတ္ထု နဲ့စာရင် ဦးဖိုးလူတို့နဲ့ ခမည်းခမက်တော်ရတာမှ ဂုဏ်ရှိ၊ ငွေရှိနဲ့ တင့်တယ်ဦးမယ်တဲ့၊ သူတို့က ငွေကြေးအနေနဲ့ကတော့ ပြောစရာ ဆိုအောင် ချမ်းသာကြတဲ့သူတွေလေ၊ ဒီကောင်လေးနဲ့ဆိုရင်၊ ငင်း သမီး နောင်ရေး တစ်သက်တာ စိတ်အေးရမယ်ကွ တဲ့’

ဖေဖေသဘောထားကတော့ ဆောင်းဦးခင်အတွက် ဘာမှာချမ်း သရာပင် ဖြစ်တော့၏။

‘ဟာ... အရေးထဲ သူက ဝင်သဘောတူနေသေးသလား မေမေရာ’

‘သူက သမီးရဲ့နောင်ရေး အရှည်ကြီး မျှော်တွေးပြီး သဘော တူချင်ပုံပဲ။ ဦးဖိုးလူတို့က အနေအစားရိုးတယ်လေ။ ရိုးရိုးသားသား အလုပ်ကြိုးစားပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝလာကြတဲ့ သူတွေ။ အဲဒီပုံစံမျိုးကို သမီးအဖေက ကြိုက်တယ်။ သမီးသာ ခေါင်းညိတ်ရင် သူက လက်ခံ မှာပဲ’

‘အမလေး... မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ မေမေရယ်။ ဖေဖေကို မေမေ ပဲ ကြည့်ပြောထားပါနော်။ သမီးကတော့ လုံးဝ လက်မခံနိုင်တော့ဘူး လို့’

ဆောင်းဦးခင်က ကလေးငယ်တစ်ယောက်အလား ဒေါ်ရွှေ ခင်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းတိုးဝင်ကာ ချွဲလိုက်သည်။ ဒေါ်ရွှေခင်က သမီးကို ထွေးဖက်ထားလိုက်ရင်း နှစ်သိမ့်လေသည်။

‘သမီး... သဘောဆန္ဒမပါဘဲနဲ့တော့ သမီးအဖေက ဇွတ် တရွတ် အတင်းအကျပ် တိုက်တွန်းပြီး ခေါင်းညိတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်။ မပူပါနဲ့။ မေမေလည်း သမီးဘက်က ရှိနေမှာပါ’

*

အခန်း(၁၅)

‘အောင်မလေး... တော်ပါသေးရဲ့၊ ယောက္ခထီးကြီးက
ဘန်လန်တွေ လုပ်နေပေမယ့် ယောက္ခမကြီးကတော့ တိုတို့ဘက်မှာ
နို့နေသေးလို့၊ နောက်များမှ ကျေးဇူးကြီးပေ ချစ်မေမေဆိုပြီး ထိုင်
ဘန်တော့ရဦးမယ်’

စည်သူ၏စကားကြောင့် ဆောင်းဦးခင် မျက်စောင်းနုနုလေး
ဆိုး၏။ နဒီမေကတော့ နှုတ်ခမ်းလေးကို လက်ဝါးအုပ်ကာ တခစ်ခစ်
နယ်သည်။

ယနေ့သည် တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သည်။ ချိန်းထားသည့်အတိုင်း
ခြဝါးရုံကော်ဖီရှော့သို့ စည်သူထွက်အလာတွင် နဒီမေကိုပါ အတူခေါ်
လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နဒီမေလည်း အပြင်မထွက်ရသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ
ဖြစ်၍တစ်ကြောင်း၊ ဆောင်းဦးခင်နှင့်လည်း တွေ့ဆုံစေချင်သည်က
တစ်ကြောင်းကြောင့် ခေါ်လာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

‘ဒါဆိုရင် အဲဒီကိစ္စကြောင့်တော့ လောလောဆယ်မှာ ပြဿနာ
ဆင်ယင်နိုင်စရာ မရှိလောက်ပါဘူးနော် ဆောင်းဦး’

www.burmeseclassic.com

နဒီမေက မေးသည်။ ဆောင်းဦးခင်က ခေါင်းညိတ်၍...

‘အင်း... ဒီလိုပဲ မျှော်လင့်ရတာပဲ နဒီရေ၊ မေမေကိုတော့ ဆောင်းဦးက အပြတ်ပြောထားတာပါ။ သူတို့ဟာ သူတို့ လူကြီးစုံရာ နဲ့ လာပြောတာကိုတော့ ယဉ်ကျေးမှုအရ အပြစ်မပြောချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမီးကတော့ လက်မခံနိုင်ဘူးလို့လေ’

‘ဟုတ်ပါ၊ ဆောင်းဦးရယ်၊ ဒီလူကလည်း မရောင်းချင်ပါဘူး ဆိုမှ ချိန်သာချိန်ဆိုသလိုကြီး ထင်ရာ စွတ်လုပ်ချင်တာကိုး၊ ဇွဲတော့ အကောင်းသား၊ ဒီလူ ဆောင်းဦးကို ဟိုးအရင် ငါးနှစ်ကတည်းက ကြံစည်နေတာ’

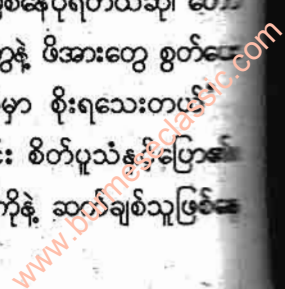
‘အောင်မယ်... သူက အခုမှ အကြံအစည်အားတွေတောင် တိုးမြှင့်လာလိုက်သေးတယ် ကိုရဲ့၊ သူတင်မကတော့ပဲ သူ့မိဘအသိုင်း အဝိုင်းတွေကိုပါ စစ်ကူခေါ်လာပြီ၊ အဲဒါ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး ကိုနဲ့ နဒီတို့ လက်ထပ်သတင်းကိုဖတ်ပြီး အဟုတ်မှတ်နေလို့၊ အဲဒီ အချက်က သူ့မှာ တွန်းအားကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်နေတာလေ၊ တကယ် ရယ်ရတဲ့လူ’

ဆောင်းဦးခင်စကားကြောင့် စည်သူရော နဒီမေပါ လိုက်ရယ် မိကြပြန်သည်။

‘အင်း... ကိုတော့ မျက်ခုံးခပ်လှုပ်လှုပ်ပဲ ဆောင်းဦးရေ ဆောင်းဦးပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ယောက္ခမကြီးက ဟုတ်တုတ်တုတ်ရှိမေ မယ့် ယောက္ခမကြီးကတော့ သဘောကျတတ် ဖြစ်နေပုံရတယ်ဆို၊ တော်ကြာ တစ်ဖက်က အမျိုးမျိုးသောအာမခံချက်တွေနဲ့ ဖိအားတွေ စွတ်ပေး လာလို့ စိတ်ကူးပေါက်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်မှာ စိုးရသေးတယ်’

စည်သူက အနာဂတ်ကို ကြိုတွေးရင်း စိတ်ပူသံနဲ့ ပြော၏

‘အဲဒီအတွက်တော့ မပူနဲ့ကိုရေ... ကိုနဲ့ ဆက်ချစ်သူဖြစ်မေ’

ကြသေးတယ်လို့ သိရင်တော့ ဖေဖေက ဖေသစ်မောင်တို့ဘက်က စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းချက်ကို လက်ခံမှာ သေချာတယ်၊ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ ကို့အဖေ ဦးဝဏ္ဏကို ခွတိုက်ချင်တာနဲ့ကို ဇွတ်လုပ်မှာ သေချာတယ်'

'အမြင်ကတ်တဲ့ပုဒ်မနဲ့ တွယ်ထည့်မှာပေါ့လေ'

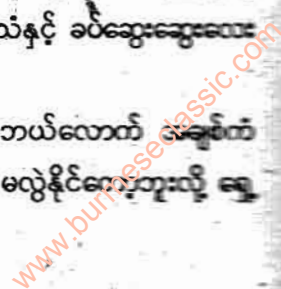
နဒီမေက ခပ်ပြုံးပြုံးဝင်မှတ်ချက်ချသည်။ ဆောင်းဦးခင် ခေါင်းညိတ်၏။

'အသေအချာပဲ... ဒါပေမဲ့၊ ကိုနဲ့ နဒီတို့ လက်ထပ်သတင်း လေးကို သူကိုယ်တိုင် ဖတ်ထားပြီးသားဆိုတော့ ကိုနဲ့ပတ်သက်လို့က သူစိတ်ထဲမှာ ရှင်းနေတယ်လေ၊ ကိုနဲ့တော့ ဘာမှ ဇာတ်လမ်းဆက် စရာ မရှိတော့ဘူးလို့ စိတ်ချယုံကြည်ထားတာဆိုတော့ ပြဿနာ မရှိ တော့ဘူး၊ အဲဒီ သတင်းစကားက ပြန်ဝင် ကယ်မထားတဲ့ သဘောကို ဆိုက်နေတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ နဒီတို့ ရှေ့ရေးကရော၊ ကိုမော်နီနဲ့ တိုင်ပင်ဖြစ် တယ် မဟုတ်လား'

'နဒီတို့ကတော့ ရှင်းတယ်လေ၊ လွဲစရာ အကြောင်းမရှိတော့ ဘူး၊ သူပြန်လာတာနဲ့ လက်ထပ်ကြရုံပဲ၊ နဒီက ဒီမှာ မေထားတို့ အရိပ်အောက်ရောက်နေပြီဆိုတော့ သူလုံးဝ စိတ်အေးသွားပြီ၊ သူလည်း အမြန်ဆုံးပြန်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာပဲ၊ နောက်ထပ် စောင့်ရလှ တစ်လ ကျော်ကျော်လောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်'

နဒီမေက ပြန်ရှင်းပြလိုက်တော့ ဆောင်းဦးခင်က စည်သူကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ တမ်းတ လွမ်းမောသံနှင့် ခပ်ဆွေးဆွေးသေး ပြောလေသည်။

'ကြည့်စမ်း ကိုရယ်၊ နဒီတို့များ ဘယ်လောက် အချစ်ကံ ထောင်းသလဲ၊ ကိုမော်နီနဲ့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မလွဲနိုင်တော့ဘူးလို့ ချေ

ရေးစိတ်ချနေရပြီ။ ဆောင်းဦးတို့ကျမှပဲ အဖုအထစ်တွေ များလိုက်တာ နော်'

'ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဆောင်းဦးရဲ့၊ အခုကိစ္စက ဆောင်းဦးတို့ စုံတွဲနှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ စာနာ နားလည်ကူညီမှုကြောင့် ဖြစ်လာ တာပါ။ တော်တန်ရုံ စိတ်ထားမျိုးနဲ့ လူတိုင်း ဝင်မကူညီနိုင်တဲ့ အကူအညီမျိုးကို ဆောင်းဦးတို့က ပေးခဲ့ကြတာပါ။ စိတ်ချ၊ ကိုယ့် စေတနာ ကိုယ့်ထံပြန်တယ်တဲ့။ အဲဒီ စေတနာတွေ အကျိုးပြန်ပေးမှာပါ။ နဒီ လုံးဝ အာမခံတယ်။ ဆောင်းဦးနဲ့ ကိုစည်သူနဲ့ လွဲကို မလွဲစေရဘူး။ ပေါင်းကို မောင်းကြရစေမယ်။ ဆောင်းဦးတို့ ပေါင်းရဖို့အတွက်လည်း နဒီတို့ အစွမ်းကုန် ပြန်ကူညီမယ်'

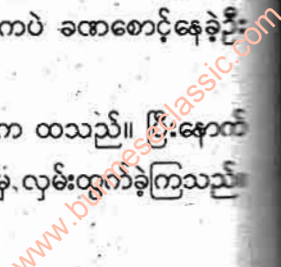
နဒီမေက ပြန်နှစ်သိမ့်အားပေးလိုက်သည်။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နဒီ၊ ဆောင်းဦးလည်း ဒီလိုပဲ ယုံကြည် ထားပါတယ်။ ကဲ... ကိုရေ ဆောင်းဦး ပြန်မယ်။ အပြင်ထွက်ခွင့် ကလေး ပေးထားတယ်ဆိုပေမယ့် သိပ်ကြာလို့မဖြစ်ဘူး။ ရပြီးသား အခွင့်အရေး အလွဲသုံးစားလုပ်တယ် မဖြစ်ရအောင် ပြန်ဆင်ခြင်ရဦး မယ်။ နောက် တနင်္ဂနွေကျမှ ထပ်တွေ့ကြမယ်။ ဒီအချိန် ဒီနေရာပဲ နော်'

ဆောင်းဦးခင်က လက်ပတ်နာရီကလေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်းပြော သည်။

'အင်း... ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ လာ... ဆောင်းဦး၊ ကို လမ်းမအထိ ပြန်လိုက်ပို့မယ်။ နဒီက ဒီအထဲကပဲ ခဏစောင့်နေခဲ့ဦး နော်'

စည်သူက နဒီမေ့ကို ပြောရင်းနေရာက ထသည်။ ပြီးနောက် ဆောင်းဦးခင်နှင့်တွဲကာ ကော်ဖီတံခန်းကလေးမှ လှမ်းထွက်ခဲ့ကြသည်။

အင်းဦးခင်ကို တက္ကစီ ငှားပေးလိုက်ရမည် ဖြစ်သည်။

ချစ်သူနှင့်အတူရှိနေသောအချိန်သည် မိုးမမြင်လေမမြင် ဖြစ်သောအချိန်ဟု ဆိုကြ၏။ ထိုစကားသည် အခြားချစ်သူများအဖို့ မှန်မည် မသိ။ စည်သူနှင့် ဆောင်းဦးခင်တို့အတွက်တော့ ကွက်တီရုံခံက လိုတောင်လိုနေသေးသည်ဟု ဆိုရမလိုပင် ရှိတော့သည်။

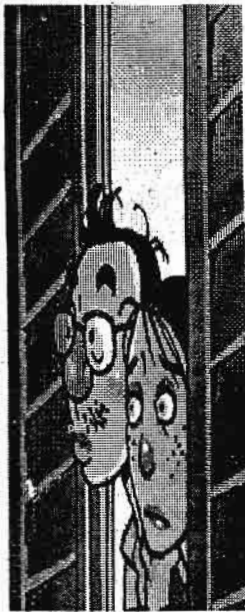
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့သည် မိုးမမြင်လေမမြင်မျှသာမဟုတ်။

သူတို့ဖြတ်လျှောက်သွားကြသော အုတ်စီလမ်းကလေးနံဘေးကော်ဖိတ်တစ်တစ်၏ စားပွဲနောက်မှနေ၍ သူတို့စုံတွဲကို ပါးစပ်ကောင်းသားဖြင့် အံ့အားတသင့်လိုက်ကြည့်နေသော သူတစ်ယောက်လည်း သူတို့ မမြင်မိကြ။ လက်ချင်းတွဲ၍ ရယ်ရယ်မောမောပင် ဘေးပြောရင်း ဆက်လျှောက်သွားကြ၏။

ထိုသူကား အခြားသူမဟုတ်...။

မြားနတ်မောင်က စိတ်ဖောက်ပြန်၍ ချောက်ချကာ ထိုနေ့အချိန်ကျမှ ထိုနေရာ ထိုဆိုင်သို့ အရောက်ပို့လွှတ်လိုက်သည့်အလား ဆိုင်ဆိုင်စွာ ရောက်ရှိနေသော ဖေသစ်မောင်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

*

အခန်း(၁၆)

‘ဘာ... ဘာ... ဘာပြောတယ် ကွ’
 ဦးဘဦး၏အသံက အတော်ကျယ်သွား
 သည်။ တော်သေး၏။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်းရှိသော
 အချိန်တွင်မှ တယ်လီဖုန်းကဝင်လာ၍ နိမ့်ဆိုလျှင် အနီးမှာ ဒေါ်ရွှေခင်
 ရှိနေပါက ဦးဘဦး၏ အလန့်တကြားအသံကြောင့် ဒေါ်ရွှေခင်ပင်
 လိပ်ပြာလွင့်သွားနိုင်လောက်သည်။

‘ဟာ... မဖြစ်နိုင်တာပဲကွ’

ဦးဘဦး ပြန်အော်ပြန်သည်။ ဖုန်းထဲက ပြန်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ခဲ့တာ အန်ကယ်
 ကျွန်တော်လည်း လုံးဝ မျှော်လင့်မထားတော့ မြင်မြင်ချင်း ဟုတ်မှ
 ဟုတ်ရဲ့လားလို့တောင် ထင်မိတယ်၊ ကိုယ့်မျက်စိတောင် ကိုယ်မယုံဘူး
 ဒါပေမဲ့ သေချာတယ် အန်ကယ်၊ မိန်းကလေးက ဆောင်းဦးမှဆောင်းဦး
 ခင်ဗျာ၊ ဟိုကောင်ကလည်း စည်သူမှစည်သူ ခင်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ပိုသေချာ
 အောင်ဆိုပြီး သူတို့ ထိုင်နေကျ ကော်ဖီတဲန့်ပါတ် ၅ လို့ အမြဲတာဝန်ယူ

စားပွဲထိုးတဲ့ စားပွဲထိုးကလေးကို မုန့်ဖိုးများများပေးပြီး မေးကြည့်လိုက်
တော့ အဲဒီစုံတွဲက တစ်ပတ်တစ်ခါ လာနေကျဗျတဲ့...

‘ဟာ... ဟုတ်ရဲ့လားကွာ’

‘ခက်ပါ အန်ကယ်ရယ်၊ နေ့ရက် နာရီတောင် အတိအကျ
စမ်းလို့ ရသေးတယ်’

‘ပြော... ပြောစမ်းကွာ’

ဦးဘဦး အတော်စိတ်လောကြီးနေသည်။ ဖုန်းနားထောင်ရင်း
ဒေါသတွေ တလိပ်လိပ်ထနေသည်။

‘တနင်္ဂနွေနေ့၊ နေ့လယ်ပိုင်း ၁ နာရီနဲ့ ၂ နာရီကြားဆိုရင်၊
သူတို့ရောက်ပြီတဲ့၊ ဘယ်လောက်သေချာသလဲဆိုရင် အဲဒီတနင်္ဂနွေနေ့
နေ့ခင်း ၁ နာရီနဲ့ ၂ နာရီကြားအချိန် ၁ နာရီကို ကြိုတင်ဝယ်ထား
သတဲ့၊ ဆိုလိုတာက အဲဒီအချိန်မှာ တခြားသူတွေဝင်လာရင် ဒီနေရာ
ကော်ဖီတဲ နံပါတ် ၅ က နေရာမအားဘူး၊ တခြားနေရာတွေသွားထိုင်
ကြပစေဆိုတဲ့ သဘောပေါ့၊ နေရာအတွက် ကြိုတင်ငွေပေးထားပြီး
ကြိုဝယ်ထားတဲ့ စုံတွဲခင်ဗျတဲ့လေ၊ မပိုင်ဘူးလား’

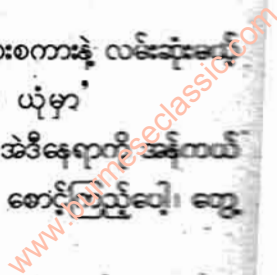
‘ပိုင်တာပေါ့... အဲလေ၊ ဟေ့ကောင်... မင်းပြောစရာရှိတာ
ပဲပြော၊ ငါ့ကို ဖြတ်ဖြတ်မမေးနဲ့၊ ငါ ဒေါပွနေတယ်’

ဦးဘဦး ဖုန်းထဲကနေ ဖိဟောက်သည်။

‘မဗ္ဗပါနဲ့ဦး အန်ကယ်... အခု ကျွန်တော်က သူတို့တွေ့ကြ
မယ့် နေရာရယ်၊ အချိန်ရယ်၊ နေ့ရက်ရယ် အတိအကျ သတင်းပေး
လိုက်ပြီ’

‘မင်းပြောတိုင်း ငါ မယုံနိုင်ဘူး၊ သူများစကားနဲ့ လမ်းဆုံးခရိုင်
ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ ငါက ကိုယ်တိုင်မြင်ရမှ ယုံမှာ’

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ လာမယ့်တနင်္ဂနွေကျရင် အဲဒီနေရာကို အန်ကယ်
က ရှေ့ကနေဖောပြီး ရောက်အောင်သွားနှင့်ပြီး စောင့်ကြည့်ပေါ့၊ တွေ့

ပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့မှယုံ၊ ဒါပေမဲ့ မြင်တာနဲ့ဒေါပွပြီး ဆိုင်ထဲမှာ သွားဝုန်းဒိုင်းကြဲတော့ မလုပ်နဲ့နော်၊ အဲလိုသွားလုပ်ရင် ပိုဆိုးသွားတယ် မယ်၊ ကိုယ်သိထားရရင် ပြီးပြီပေါ့၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ရှေ့က ကိစ္စကို အန်ကယ် အမြန်ဆုံး စီစဉ်ပေးမှဖြစ်တော့မယ် ဆိုတာကိုလည်း အန်ကယ်စိတ်ထဲမှာပဲထားပါ အန်ကယ်၊ နို့မို့ရင် အန်ကယ်သမီးက ကျွန်တော့်ကိုပဲ ဒေါသထွက်မှာ၊ ဒါပဲနော်... အန်ကယ်'

'အေးကွာ.... မင်း ဒီလို သတင်းပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

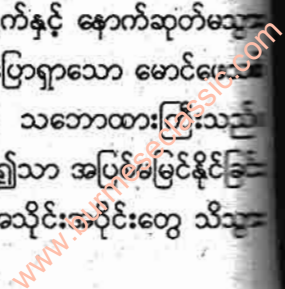
'ဆိုကေနော်... အန်ကယ်လည်း လာမယ့် တနင်္ဂနွေကို ဆက်ဆက် သွားကြည့်လိုက်ပါ၊ မရမ်းကုန်း ရှစ်မိုင်က မြဝါးရုံကော်ဖီရွာ အချိန်က နေ့ခင်း ၁ နာရီနဲ့ ၂ နာရီကြား ပြည်လမ်းဘက်က ဝင်ရင်...

ဆိုင်သို့သွားရန် အတိအကျ လမ်းညွှန်ပြောပြပြီးနောက် တစ်ဖက်က တယ်လီဖုန်းချသွားသည်။ ဦးဘဦးလည်း ဖုန်းကို ဝှပ်ဆဲ ပြန်ဆောင့်ချလိုက်၏။

ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက် ရှက်ဖို့ကောင်းသနည်း။

ဒီသမီး ဒီမျှ မိုက်လုံးကြီးမည်ဟု ထင်မထားမိ။ သူ့ကောင်လေးကဖြင့် အိမ်ထောင်ကျတာ ရပ်သိရွာသိ၊ လက်ထပ်သတင်းထိ သတင်းစာမှာ ပါပြီးပြီ၊ ဒါကို သိပါလျက်နှင့် ယခုထိ အဆက်အသွယ် မပြတ်ကြသေးဆိုတာကတော့ မိန်းကလေး သိက္ခာကျရုံသာမက ဇီဝတွေပါ ခေါင်းဖော်ဝံ့စရာမရှိသော အဖြစ်ဆိုးပင်။

ဒီအဖြစ်တွေကို ကြိုတင်သိရပါလျက်နှင့် နောက်ဆုတ်မသွားဘဲ မင်္ဂလာကိစ္စ အမြန်စီစဉ်ပေးပါရန်သာ ပြောရှာသော မောင်မောင်မောင်ဆိုသော သူငယ်သည် တော်တော် သဘောထားကြီးသည်။ သမီးကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်လွန်းသူဖြစ်နေ၍သာ အပြစ်မမြင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်မည်။ ထိုသူငယ်၏ အခြားသော မိဘအသိုင်းအဝိုင်းတွေ သိသွား

ကြလျှင်တောင် သူတို့ပြောထားမိသည့် ကြောင်းလမ်းစကားကို အဖြန့် ဖျက်သိမ်းပါသည်ဟု ဆိုလာနိုင်ဖွယ်ရှိသည်။ ခုတော့ ဟိုသူငယ်က သူ့ဘက်က အသိုင်းအဝိုင်းလည်း မသိစေရအောင် ဖုံးဖိပေးထားပုံပင် ရသည်ဟု တွေးမိရ၏။

ကြည့်... ဟိုကောင် ဝဏ္ဏသားက ထင်တာထက် ဆိုးပါ တလား! နဒီမေဆိုသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လူသိရှင်ကြား ထူပြီးပြီ၊ သင်းကိုယူမိသည့်အတွက် နဒီမေဆိုသည့် ကလေးမမှာ မိဘများ၏စွန့်လွှတ်ကြောင်း ကြော်ငြာခံခဲ့ရပြီးပြီ၊ ဒီကြားထဲက နဂို ရည်းစားဟောင်းဖြစ်သော ကောင်မလေးနှင့် ဆက်တွဲနေသေးသည် ဆိုတော့ မလွန်လွန်းဘူးလား၊ အေးလေ... ဝဏ္ဏသားပါဆိုမှတော့ ဘယ်မှာလာ ကောင်းနိုင်တော့မှာလဲ၊ ဟုတ်များ ဟုတ်နေလို့ကတော့ ဒီကောင်တွေ သားအဖကို ကောင်းကောင်းနှိပ်ကွပ်ပစ်ရမည်။

ဦးဘဦးသည် ဒေါတပွပွအတွေးများနှင့် နပန်းလုံးရင်း ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး မောက်ကြွလာသည့်အထိ အသက်ရှူသံတွေ ဖြန့် ဆန်နေသည်။ ဦးဝဏ္ဏ၏သား စည်သူကို အမှုန်ကြိတ်ပစ်လိုက်ချင် သလောက် တစ်ဖက်ကလည်း သဘောထားကြီးပေးသည့် ဖေသစ် ခောင်ကို အမှတ်ပြည့်ပေးနေမိ၏။

‘တောက်... နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ၊ လာမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့ကျရင် ငါကိုယ်တိုင် အပိုင်ချောင်းဖမ်းမယ်၊ အဲ... ကိုယ့်သမီးကိစ္စကိုယ်ချောင်း ကြည့်ရမယ်ဆိုတာကြီးကို လူကြားမကောင်းပါဘူးကွာ... ထို့’

ဦးဘဦးသည် သူ့အတွေးနှင့်သူ ပြန်အော်ဂလီဆန်ကာ သူ့ဟာ သူ ပြန်ရှက်လိုက်မိလေ၏။

*

အခန်း(၁၇)

‘သမီး... ဆောင်းဦးရေ’

‘ရှင်... မေမေ...’

‘အဝတ်အစားလဲနေတာလား သမီး’

‘ဟုတ်တယ်... မေမေ’

‘အေး...အေး... အဝတ်အစားလဲပြီးရင်

အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့ဦးနော်၊ သမီးဖေဖေ စောင့်နေတယ်’

‘ဘာလုပ်ဖို့လဲ မေမေ’

‘ပြောစရာ ရှိလို့တဲ့...’

မေမေအသံက ခြောက်တိခြောက်ကပ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဆောင်းဦးထင်သည်။ စောစောကပင် သူမအပြင်မှ ပြန်ရောက်လာသော က ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်စကားပြောနေခဲ့ကြတာ တွေ့ခဲ့သေး၏။ ဒီတုန်းက ဘာမှ မပြောဘဲ ခုမှ ဖေဖေက ဘာတစ် ဖောက်လာပါလိမ့်ဟုတွေးကာ အဝတ်အစားလဲပြီးသည်နှင့် ဆောင်းဦး ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့၏။

‘လာဟေ့... သမီး၊ သမီးကို စကားပြောစရာရှိလို့’

ညီညီကလေးညွှာ

ဖေဖေက သံပြတ်နှင့်ခေါ်သည်။ ဆောင်းဦးခင်လှမ်းကြည့်
ထိုက်သည်။

ဦးဘဦး၏ မျက်နှာထားက သာမန်မဟုတ်။ သာမန်ထက်
ပိုတည်ငြိမ်အေးစက်နေသည်။

‘ပြောပါ ဖေဖေ’

‘တစ်ခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စပါပဲ’
ဆောင်းဦးခင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

‘မောင်ဖေသစ်မောင်ရဲ့ မိဘတွေဖြစ်တဲ့ ဦးဖိုးလှူတို့က သူတို့
သားနဲ့ လာကြောင်းလမ်း တောင်းရမ်းကြတဲ့ကိစ္စကို သမီး သိတယ်
နော်’

‘သိပါတယ် ဖေဖေ၊ ဒါပေမဲ့ သမီးလက်မခံပါရစေနဲ့လို့
ပြော ထားပြီးပြီပဲ၊ မေမေက ပြန်မပြောပြရသေးဘူးလား’

ဆောင်းဦးခင်က တစ်ဆက်တည်း ဒေါ်ရွှေခင်ကို လှည့်မေး
သည်။ ဒေါ်ရွှေခင်က ခပ်အေးအေးပြန်ဖြေသည်။

‘ပြောပြပြီးသားပါ သမီးရယ်’

‘ဒါဆို ပြီးပြီပဲ ဖေဖေ’

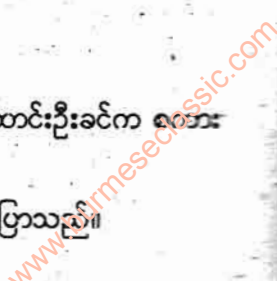
‘အင်း...သမီးကပြီးပြီဆိုပေမယ့် ဖေဖေက မပြီးသေးဘူးလေ’
‘ဟင်...’

‘ဟုတ်တယ်လေ... အစကတော့ ငါ့သမီးရဲ့ရှေ့ရေး၊ အိမ်
ထောင်ရေးကိစ္စမှာ ဖေဖေ ဘာမှဝင်မစွက်ဖက်ဘူး၊ သမီးသဘော
အတိုင်းပဲ ရှိပစေလို့ အောက်မေ့ခဲ့တာပဲ’

‘ဒါဖြင့်...’

ဦးဘဦး လက်ဝါးကာပြလိုက်သဖြင့် ဆောင်းဦးခင်က စကား
တစ်ဝက်တစ်ပြတ်နှင့် ရပ်သွားရသည်။

ဦးဘဦးက အေးစက်စက်ဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

‘အခုတော့ အဲဒီ သဘောထားကို ပြင်လိုက်တယ်။ သမီးအိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စကို ဖေဖေတို့ စိတ်သဘောကျပဲ စီစဉ်ပေးလိုက်တော့ မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါလည်း သမီးတစ်သက်တာလုံး ချမ်းချမ်းသာသာ အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ နေထိုင်သွားနိုင်မယ့် အစီအစဉ်ကိုပဲ ရွေးချယ်ရလိမ့်မယ်’

‘ဘာလဲ... ဖေဖေက သမီးကို ကိုဖေသစ်မောင်တို့ဘက်က ကြောင်းလမ်းလာတဲ့အတိုင်း လက်ခံစီစဉ်ပေးဖို့လား...’

‘ဟုတ်တယ်... ဖေဖေဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီပြီ။ သမီးကို မောင်ဖေသစ်မောင်နဲ့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပေးဖို့ပဲ’

‘သမီးမှ သူ့ကို မချစ်ဘဲ’

‘ဟုတ်ပြီ... ဒါဆို သမီးချစ်တဲ့သူကကော၊ ဟိုကောင်ဝတ္ထုသားက မိန်းမတောင်ယူသွားပြီလေ’

ဦးဘဦးက ထိုအကွက်ကိုအပိုင်ကောက်၏။ ဆောင်းဦးခင်က ရုန်းထွက်၏။

‘သူ့ဟာသူမိန်းမယူတာနဲ့ပဲ သမီးကလည်း ယောက်ျားကောက်ယူရမှာလား ဖေဖေ၊ ဘာဆိုလို့လဲ’

‘ဆိုင်တယ် သမီး... သူက မိန်းမယူထားပြီးသား ဖြစ်နေတဲ့ အတွက်ကြောင့်ကိုပဲ သမီးကလည်း လင်ယောက်ျားတစ်ယောက် အဖြေယူကို ယူမှဖြစ်တော့မယ်’

‘ဟာ... ဖေဖေအစီအစဉ်ကြီးက မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒီလို အရွဲ့တိုက်တော့ သမီးပဲ နစ်နာတာပေါ့’

‘အေး... ဒါပေမဲ့၊ ဒီအတိုင်းနေတာက ခုလို အရွဲ့တိုက်တာထက်တောင် ပိုနစ်နာနေသေးတယ်။ ငါ့သမီးက အပျို၊ ဟိုကောင်က မိန်းမလက်ရှိနဲ့လေ’

‘မဆိုင်လိုက်တာ ဖေဖေရယ်’

ဦးဘဦး ပြုံးလိုက်သည်။

‘သမီး... ဖေဖေက အခုကိစ္စမှာ တိုင်ပင်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချပြနေတာ၊ ဘာလို့ ဒီလို ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ် ထင်သလဲ၊ ကဲ... သမီးကို ဖေဖေမေးမယ်၊ သမီး ဒီနေ့ ဘယ်က ပြန်ခဲ့သလဲ’

‘မြို့ထဲကို သွားတာလေ၊ မြို့ထဲက ပြန်ခဲ့တာပေါ့’

ဦးဘဦး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ပြုံးလေသည်။ ပြီးနောက် ဆောင်းဦးခင်နှင့် ဒေါ်ရွှေခင်တို့ မျက်နှာတွေကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်လိုက်သေးသည်။

‘ကဲ... မရွှေခင်ကလည်း နားထောင်ကွာ၊ အခု ဖေဖေက သမီးဘယ်က ပြန်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ပြောပြမယ်၊ မရမ်းကုန်းရှစ်ခိုင်မှာ ရှိတဲ့ မြဝါးရုံကော်ဖီရှော့က ပြန်ခဲ့တာလေ’

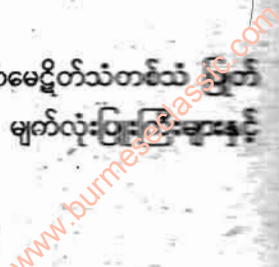
‘ရှင်...’

ဆောင်းဦးခင်ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ခုန်သွားသည်။

‘အဲဒီဆိုင်လေးက မဆိုးဘူး၊ တော်တော်ကျယ်ကျယ်လွင် လွင်နဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လည်းရှိတယ်၊ ဆိုင်ခန်းကျယ်ကြီးထဲက စားပွဲတွေမှာ မထိုင်ချင်ရင်လည်း သီးသန့်ထိုင်စကားပြောလို့ရတဲ့ ကော်ဖီတစ်ဝိုင်းစာ တစ်ဝိုင်းစာ တစ်စားပွဲပဲ ချထားပေးတဲ့ ကော်ဖီတဲကလေးတွေလည်း ရှိတယ်၊ အခု သမီးက အဲဒီဆိုင်ဝင်းထဲက ကော်ဖီတဲနံပါတ် ၅ ထဲ ပြန်လာခဲ့တာလေ၊ အတူတွဲထိုင်နေတဲ့ အဖော်ကလည်း တစ်ယောက်တည်းပဲ၊ အဲဒါက မယားလက်ရှိနဲ့ သမီးရဲ့ရည်းစားဟောင်း ညော်သူ’

‘ဟင်...’

ဒေါ်ရွှေခင်ထံမှ အံ့အားတသင့် အာမေဇိုတ်သံတစ်သံ ညွတ်ကျလာသည်။ ပြီးတော့ ဆောင်းဦးခင်ကို မျက်လုံးပြူးပြူးမော့နှင့် ကြည့်၏။

အခြေအနေအထားကြည့်ကမယုံကြည်နိုင်ခြင်းနှင့် အံ့သြတုန်လှုပ်

ခြင်းတို့ ရောထွေးနေသည်။

ဆောင်းဦးခင်လည်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

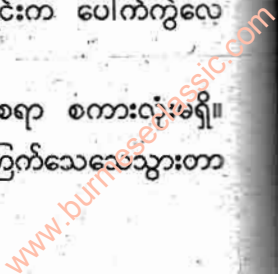
ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိလောက်အောင် စကားလုံးတွေ ဆွဲအရှားပါးသွားသည်။ စိတ်ထဲကတော့ 'သွားပြီ အတိအကျပဲ' ဟု နားလည်လိုက်သည်။

'ဒီကနေ့ အဲဒီဆိုင်ကို ဖေဖေက အစောကြီးကတည်းက ကြို ရောက်တယ်၊ သမီးတို့က ၁ နာရီနဲ့ ၂ နာရီကြားကို အပိုင်ဝယ်ထား ကြတာဆိုတော့ ဖေဖေက ဝီရိယကလေးစိုက်ပြီး ၁၂ ခွဲလောက် ကတည်းက ကြိုရောက်အောင်သွားနှင့်ရတာပေါ့၊ အဲဒါက တစ်ခါ တလေ တွေ့မိကြလို့ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းသဘောမျိုးနဲ့ ထိုင်စကား ပြောမိကြတာပါလို့ ပြောမှာစိုးလို့ အဲဒီစကားကို ကြိုပိတ်ထားတာ။ သမီးနဲ့ သမီးကောင်လေး အဲဒီမှာ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း နေ့ခင်း ၁ နာရီ နဲ့ ၂ နာရီကြား အမြဲတွေ့ကြတယ်၊ ကဲ... ဘာပြောဦးမလဲ'

'မိုက်လိုက်တာ သမီးရယ်၊ ကိုယ်က အပျို၊ ဟိုက မယား လက်ရှိနဲ့ သမီးတို့ ရည်းစားဖြစ်ခဲ့ကြဖူးတယ်ဆိုတာကို သိထားတဲ့ သူတွေကများ သမီးတို့ကို တွေ့မြင်သွားရင် ဘယ်လောက် သိက္ခာကျ လိုက်မလဲ၊ ဘယ်လောက် လက်ညှိုးထိုးကဲ့ရဲ့ ခံရမလဲ၊ ဟိုကောင်လေး ကလည်း အံ့ပါရဲ့တော်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မိန်းမရပြီးသားတောင်မှ ငါ့သမီးကို ဆက်ကြံသေးတယ်၊ ခွေး... ဟိရစ္ဆာန်'

ဒေါ်ရွှေခင်ကပါ အံ့အားတသင့်ပြောရင်းက ပေါက်ကွဲလေ သည်။

ဆောင်းဦးခင်မှာတော့ ပြန်လည်ချေပစရာ စကားလုံးမရှိ။ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း၊ နာကြင်ကြေကွဲခြင်းတို့ဖြင့် ကြက်သေသေသွားတာ လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

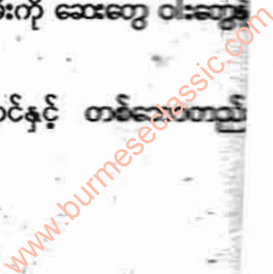
‘မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ သူနဲ့နဒီက တကယ်လက်ထပ်ထားကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ နဒီမေဟာ သူ့မိန်းမ မဟုတ်ပါဘူး’ ဟူသော အငြင်းစကားတွေ ရင်ထဲမှ ပလုံစီထနေသော်လည်း နှုတ်ဖျားကတော့ မည်သည့်အသံမျှ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မပြုနိုင်။

‘ဖေဖေ အဲဒါကို လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကတည်းက သိခဲ့တယ်၊ ဖေဖေကိုယ်တိုင် မမြင်ရ၊ မတွေ့ရသေးလို့ အတည်မပြုခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် အခု တနင်္ဂနွေနေ့ကို ရောက်တဲ့အထိစောင့်တယ်၊ ကိုယ်တိုင်စောင့်ကြည့်တယ်၊ ကိုယ်တိုင်မြင်တယ်၊ ဒီလိုသာ ဆက်တွဲနေရင်တော့ ငါ့သမီးဘဝ ရေတိမ်နှစ်ရတော့မှာပဲ၊ ဒါကြောင့် သမီးကို မောင်ဖေသစ်မောင်နဲ့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ပေးဖို့ ဖေဖေဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ၊ သမီးနဲ့ သမီးအကောင်ကို ဒီနည်းနဲ့ ဖြတ်တောက်တာထက် ပိုကောင်းတဲ့ နည်းလမ်းမရှိတော့ဘူး မရွှေခင်၊ မင်းရော ဘယ်လို သဘောရသလဲ’

ဦးဘဦးက သူ့စကားအဆုံးတွင် ဒေါ်ရွှေခင်ကို လှည့်မေးလိုက်သည်။

‘အို... ဘာမေးနေစရာ လိုသေးလို့လဲတော်၊ ဒီလိုသာဆိုရင်တော့ အမြန်ဆုံးသာ ပေးစားပစ်လိုက်တာပဲ ကောင်းတယ်၊ သိသိကြီးနဲ့ လွှတ်ထားပေးရင် ကိုယ်ကျိုးနည်းရချည်ရဲ့၊ ဒီကိစ္စကို ကျုပ်လည်း သဘောတူတယ်၊ အခု တော်ပြောလို့ အဲဒီစကားတွေ ကြားရတာတောင် ကျုပ်နားတွေရှက်လှပြီ၊ သမီးရယ်... နင့်အကောင်က ဘာကောင်မို့ ဒီလောက်စွဲလမ်းနေရတာလဲ၊ ငါ့သမီးကို ဆေးတွေ ဝါးဆွဲနဲ့ များ လုပ်ကြံထားရောသလား’

ဒေါ်ရွှေခင်ကလည်း လင်တော်မောင်နှင့် တစ်ညပတ်တည်း ပင် ဖြစ်တော့သည်။

‘ကဲ... သမီး... သမီးအမေရဲ့ သဘောထားကိုလည်း သမီး ကြားရပြီနော်၊ ဒီတော့ ဖေဖေကတော့ အပြတ်ပြောမယ်၊ အခု ဖေဖေ ခြာခဲ့တာတွေဟာ သမီးကို တိုင်ပင်နေခြင်း မဟုတ်ဘူး၊ သမီးရဲ့ သဘောထားကို တောင်းခံနေခြင်းလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေတို့ ဆက် လုပ်မယ့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချပြလိုက်ခြင်းပဲ၊ သမီး နောက်နေ့ကစပြီး အပြင်ထွက်ဖို့ မစဉ်းစားပါနဲ့တော့၊ အရေးတကြီး ထွက်စရာကိစ္စပေါ် လာခဲ့ရင်လည်း သမီးအမေပါ သမီးနဲ့ အတူတူလိုက်လိမ့်မယ်၊ ဟုတ်ပြီ လား... ကဲ... သွားနိုင်ပြီ သမီး’

ဆောင်းဦးခင် အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့တော့ ခြေ လှမ်းတွေ မှားချင်နေသည်။ လူက ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေသည်။ ဝမ်း နည်းကြေကွဲခြင်းက ရင်ထဲမှာ လှိုက်တက်လာသည်။

အိမ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်ပြီး အတွင်းမှပြန်ပိတ်၍ လော့ချ လိုက်သည်။

ပြီးနောက် အိပ်ရာပေါ်သို့ အလျားမှောက်၍ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပစ်ချလိုက်မိသည်။

ခေါင်းအုံးစွပ်ပေါ်မှာ ဒီဇိုင်းဖော်ထားသော ပန်းပွင့်ကလေးတွေ ရေစိုသွားသည်။ ရေစိုသွားသဖြင့် လန်းဆန်းမလာပါ။ နွမ်းသထက် နွမ်းသွားပေလိမ့်မည်။

ပန်းပွင့်ကလေးတွေ စိုသွားသည်မှာ ဆောင်းဦးခင်၏ မျက် ရည်ပူများသာ ဖြစ်ကြသောကြောင့်တည်း။

*

အခန်း(၁၈)

‘တိ... တိ... တိ...’

ညကြီးမင်းကြီး နာရီပြန်တစ်ချက် ထိုးလုလုကျမှ ဝင်လာ
သာ ဖုန်းခေါ်သံကြောင့် နဒီမေ ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးသွားသည်။ တိတ်
ဆိတ်နေသော အိပ်ခန်းအတွင်းမှာ ဟမ်းဖုန်း၏အသံက အတော်ကျယ်
လောင်လေသည်။ နဒီမေသာ နိုးသည်မဟုတ်။ တစ်ဖက်ခုတင်မှာ
အိပ်နေသော မေထားလည်း နိုး၏။

နှစ်ယောက်စလုံးပင် ကိုယ့်အိပ်ရာပေါ် ကိုယ်ထထိုင်ခိုကြ
သည်။

‘တိ... တိ... တိ...’

ဖုန်းက ထပ်ခေါ်ဆဲ။

မေထားက ဖုန်းကို လှမ်းကြည့်ကာ သက်ပြင်းချရင်း ခေါင်း
ခါလိုက်သည်။ ဝါးခနဲ တစ်ချက်သမ်းကာ ကောက်ချသံချစ်။

www.burmeseclassic.com

‘အဲဒါတော့ လွန်လွန်းပြီကွယ်၊ အဲဒီမှာ နေ့ဖြစ်ချင်ဖြစ်မေမယ့် မြန်မာပြည်မှာ ညသန်းခေါင်ရောက်တော့မယ်၊ အိပ်ရေးပျက်တယ်၊ အဲလောက် ကဲမနေနဲ့၊ တွေ့ချင်ရင် မြန်မြန်ပြန်လာဖို့သင်္ကြံစားလိုက်ဟာ နဒီ’

နဒီမေ၏လူ ကိုမော်နီက လှမ်းဆက်သည်ဟု ထင်သဖြင့် မေထားက ‘နောက်’ လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မော်နီနှင့် အဆက်အသွယ် မပြတ်စေရန် စည်သူက သူ၏လက်ကိုင်ဖုန်းကို နဒီမေလက်သို့ အငြိအပိုင် လွှဲပြောင်းပေးထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘အေး... ငါလည်း အဲလိုပဲရန်တွေ့မလို့ဟ မေထားရ၊ တကတည်း၊ သူ အားအားယားယားရှိတိုင်း ဆက်နေတာပဲ၊ နေ... နေ... အခုကို ရန်တွေ့ပစ်လိုက်ဦးမယ်၊ ဟိ... ဟိ...’

နဒီမေက ဖုန်းကို ဖွင့်လိုက်သည်။

‘ဟဲလို... နဒီမေပါ... အဲဒီဘက်က...’

‘ဟင်... နဒီလား... ဆောင်းဦးပြောနေတာ’

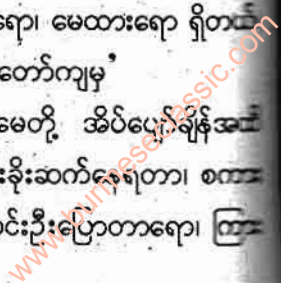
‘ဟယ်တော့...’

နဒီမေ အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဆောင်းဦးခင် ဆက်လာလို့ မည်ဟု သူမ လုံးဝ တွေးမထားမိခဲ့ပါ။

‘မေထား... ဆောင်းဦးရယ်ဟ’ ဟု လှမ်းပြောလိုက်တော့ မေထားလည်း မျက်လုံးပြူးသွားကာ ဒီဘက်ခုတင်သို့ ကူးလာ၏။

‘ပြော... ပြော... ဆောင်းဦး၊ နဒီရော၊ မေထားရော ရှိတယ် ဘာတွေ အရေးကြီးလို့လဲ၊ ညကြီးအချိန်မတော်ကျမှ’

‘အချိန်မတော်ဆို ဖေဖေတို့ မေမေတို့ အိပ်ပျော်ချိန်အထိ စောင့်နေရတာ နဒီရ၊ အခု သူတို့အိပ်မှ ဖုန်းခိုးဆက်နေရတာ၊ စကားပောင် ကျယ်ကျယ်မပြောဝံ့ဘူး၊ အခု ဆောင်းဦးပြောတာရော၊ ကြား

သိညီကလေးညာ

ရေလား၊ ဖုန်းကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ထားပြီး တိုးတိုးလေး ပြောနေရတာ

‘ရတယ်... ဆောင်းဦး၊ ကြားရတယ်၊ အဲဒီအသံလောက်နဲ့

ပြောလို့ရတယ်၊ ဆောင်းဦးရဲ့ ဟမ်းဖုန်းကရော’

‘မရှိတော့ဘူးလေ၊ အိမ်က ဆောင်းဦးကို ဟမ်းဖုန်းပေးမကိုင်
တော့ဘူး၊ ပြန်သိမ်းသွားပြီ၊ ရှေ့လျှောက်ပြီး ဆောင်းဦးဆီကို ဆက်
သွယ်လို့ မရတော့ဘူး၊ ဆောင်းဦးကပဲ အခုလို ညဉ့်နက်နက်ကျမှ
အလစ်ခိုးဆက်ရင် ဆက်ဖို့ပဲရှိတယ်’

‘ဟင်... ဘာ... ဘာတွေဖြစ်ကြလို့လဲ ဆောင်းဦး’

နဒီမေက အလန့်တကြားမေးသည်။ နဒီမေ၏ အလန့်တကြား
မေးသံကြောင့် မေထားလည်း မျက်လုံးပြူးသွားကာ အိပ်ချင်မူးတူး
အငွေ့တွေ ပျောက်သွားရ၏။

‘မပြောချင်ပါဘူး နဒီရယ်၊ ဒါနဲ့... ဟိုတစ်ယောက်ကရော’

‘ဟင်... ဘယ်တစ်ယောက်လဲ’

‘ဟာ... နဒီကလည်း အဲရေးထဲကြောင်နေပြန်ပြီ၊ ကို့ကို
မေးတာ’

‘အယ်... ဟုတ်သားပဲ၊ သူ့အခန်းမှာ သူ အိပ်နေရောပေါ့၊
ဘာအသံမှ မကြားရတော့ဘူး၊ အိပ်နေပြီထင်တယ်၊ ရတယ်လေ၊
မေထားကို သွားနှိုးခိုင်းလိုက်မယ်’

‘နေ... နေပါစေတော့... နဒီ၊ အိပ်ပျော်နေပြီဆိုရင် မနှိုးပါ
နဲ့တော့၊ နဒီတို့ကိုပဲ ပြောပြမယ်၊ မနက်ကျမှ သူ့ကို ပြန်ပြောပြလိုက်’

‘အင်း... အင်း... ဟုတ်ပြီ၊ ပြော... ဆောင်းဦး’

နဒီမေ အသေအချာအာရုံစိုက်၍ နားထောင်လိုက်သည်။

‘ဒီလို နဒီရေ... ဘယ်မေတ္တာတုံးကများ အခွန်နဲ့ မလိုက်
တယ် မသိဘူး၊ ဆောင်းဦးနဲ့ကိုနဲ့ မြဝါးရုံမှာ တနင်္ဂနွေနေ့ရိုင်း တွေ
ကြတယ် ဆိုတာကို အိမ်က သိသွားပြီ’

‘ဟယ်...’

‘ဆောင်းဦးဖေဖေကိုယ်တိုင် လာချောင်းတာ၊ ဆောင်းဦးကို အပိုင်ပြောတာ၊ ဆောင်းဦး ဘယ်လိုမှ ငြင်းထွက်လို့မရဘူး၊ သူက ကိုယ်တိုင်မြင်တာကိုး’

‘အဲ... အဲဒီတော့...’

‘အဲဒီတော့... အိမ်မှာ ပွက်လောရိုက်ကုန်တာပေါ့၊ မေမေ သိသွားတော့ ပိုဆိုးရော’

‘ဟယ်... ဒုက္ခပဲ’

‘ဒုက္ခမှ အကြီးစားပဲ နဒီရေ၊ ဒါနဲ့ ဆောင်းဦးဆီက ဟမ်းဖုန်းလည်း ပြန်သိမ်းသွားပြီ၊ အိမ်ကကြိုးဖုန်းလည်း မလွယ်ဘူး၊ ကြိုးဖုန်းနှစ်လုံးကို ဂျှိုင်းထားတာဆိုတော့ တစ်လုံးပြောသမျှကို ကျန်တဲ့တစ်လုံးက ထိုင်နားထောင်နေလို့ရတယ်၊ ဒီတော့ အဲဒီဖုန်းလည်းသုံးလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ မေမေက ဆောင်းဦးဖုန်းဆက်တာ မြင်တာနဲ့ ကျန်တဲ့ တစ်လုံးကောက်နားထောင်နေမှာ’

‘ဒါဆို... ရှေ့တစ်ပတ် တနင်္ဂနွေ ဆောင်းဦး ထွက်လာလို့ မရတော့ဘူးပေါ့’

‘ဘယ်ရတော့မှာလဲ... အိမ်ထဲက အပြင်ထွက်ခွင့် ပါမယ် ပိတ်သွားပြီ၊ အဲဒါ ကို့ကို ပြောလိုက်ဦး၊ တကယ်လို့ ကိစ္စတစ်ခုခုရှိလို့ အပြင်ထွက်ရင်လည်း ဆောင်းဦးအခြေအနေကို စောင့်ဖို့ မေမေ့ အပြင်ထွက်ခွင့်ပြုမယ်တဲ့’

‘သေရောပေါ့... ဆောင်းဦးရယ်၊ ဘာမှ လုပ်မရတော့ဘူး’

‘အဲဒါထက် ပိုဆိုးတာ ရှိသေးတယ်၊ ကိုနဲ့ အဆက်အသွယ် နေတာကို သိသွားကြတော့ အပြတ်ဖြတ်မယ်ဆိုပြီး ဆောင်းဦးကို ကိုဖေသစ်မောင်နဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ သူတို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပြီ’

www.burmeseclassic.com

ညီညီကလေးညာ

‘အဲဒါမှ တကယ့်ရှေ့ဝင်တာပဲ’

‘ကိုဖေသစ်မောင်တို့ဘက်က ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံကြမယ်တဲ့၊ သူတို့ လူကြီးတွေချင်း နောက်တစ်ကြိမ်တော့ စကားထပ်ပြောကြလိမ့်မယ်၊ တခြားပြောမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံကြောင်း သဘောတူကြောင်းပဲပြောမှာ၊ ဖေဖေက အဖြန့်ဆုံး ခင်လာပွဲစီစဉ်မယ်လို့ ကြိမ်းနေတာ’

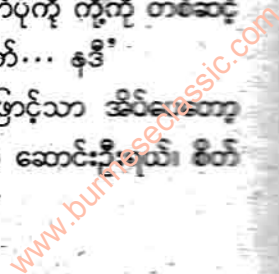
‘ဒါဖြင့် နောက်ထပ်အချိန် ဘယ်လောက်အတွင်း အဲဒီကိစ္စ ဖြစ်လာမယ် ထင်သလဲဟင်...’

‘ဆောင်းဦးလည်း မပြောတတ်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ ကြာကြာအချိန်ဆွဲနေလိမ့်မယ် မထင်ဘူး၊ တစ်လ နှစ်လအတွင်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ တစ်လအတွင်းလည်း ဖြစ်လာနိုင်တာပဲ’

‘အင်း... ခုမှပဲ အရေးတော်ပုံက စတော့တာကိုး၊ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့ ဆောင်းဦး၊ ဣန္ဒြေမပျက်ဘဲ နေပေတော့၊ နဒီတို့အားလုံး ပြန် ခိုင်းကူမယ်၊ ကိုမော်နီလည်း ဒီတစ်လလောက်အတွင်းပဲ ပြန်ရောက်လာမှာပါ၊ ဆောင်းဦးဘက်က အခြေအနေတွေထူးရင် ထူးတာနဲ့ ဒီည သို့ပဲ သန်းခေါင်လောက်ကျမှ အလစ်ထဆက်ပေတော့၊ ဟမ်းဖုန်းက နဒီဆီမှာ အမြဲရှိတယ်၊ ကိုမော်နီနဲ့ အဆက်အသွယ်မပြတ်အောင်ဆိုပြီး ညှိညှိသူက နဒီလက်ကို ထိုးအပ်ထားတော့တာ’

‘ကောင်းပြီ... နဒီ၊ ဆောင်းဦးဘက်ကလည်း တတ်နိုင်သမျှ အချိန်ဆွဲထားမှာပါ၊ အခြေအနေထူးရင် ခုလိုပဲ ညနက်မှဆက်မယ်၊ ဒါပဲနော်... မနက်ကျမှ ပေါ်လာတဲ့အရေးတော်ပုံကို ကိုကို တစ်ဆင့် ပြောပြလိုက်ဦး... ဘိုင့်... ဘိုင့်... ဝှတ်နိုက်... နဒီ’

‘ဝှတ်နိုက်... ဆောင်းဦး၊ ဖြောင့်ဖြောင့်သာ အိပ်နေတော့ နဒီတို့ ဝိုင်းကူဖို့ အချိန်တွေ ရနေပါသေးတယ် ဆောင်းဦးရယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့နော်’

ဆောင်းဦးခင်ဘက်မှ ဖုန်းချသွားတော့ နဒီမေလည်း လက်
ကိုင်ဖုန်းကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

‘ကဲ... ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ အလုံးစုံကို ပြောပေတော့ နဒီ’
မေထားက သိချင်စေကြီးသည့် လေသံဖြင့် ဝင်ပြောသည်။
သူလည်း နဒီမေ ဖုန်းပြောပြီးချိန်ကို ထိုင်စောင့်နေခဲ့ရခြင်းပင်။

‘ဖြစ်ပုံက ဒီလို မေထားရေ’
နဒီမေက ဆောင်းဦးခင်နှင့် ပြောဖြစ်ခဲ့သမျှတွေကို ဇာတ်
ကြောင်းပြန်ပြလိုက်သည်။ မေထားက မျက်ခုံးပင့်လိုက်၊ မျက်မှောင်
ကျွတ်လိုက်၊ ဟယ်ခနဲ၊ ဟင်ခနဲ အသံပြုလိုက်ဖြင့် နားထောင်၏။
နဒီမေ၏ စကားဆုံးတော့မှ မှတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်ရာ နဒီမေထံ
ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားရလေသည်။

‘အင်း... အခုကြားရသမျှအတိုင်းသာဆိုရင်တော့ ခုချိန်ထေ
ပဲဆိုရင် ကိုကြီးတော့ အိပ်မက်တစ်ခုခုတော့ မက်နေလောက်ပြီ၊ တခြား
အိပ်မက်မျိုးတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မက်ခြင်းမက်ရင် - ခေါင်းဆင်နင်း
ရတဲ့ အိပ်မက်မျိုးပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ် နဒီရေ’

*

အခန်း(၁၉)

ဦးဘဦးကား ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးလျှင် ထိုဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ဝင် အကောင်အထည်ဖော်လေ့ရှိ၏။ အထူးသဖြင့် သမီးဖြစ်သူ ဆောင်း ဦးခင်၏ကိစ္စတွင် ပို၍ပင် မြန်မြန်ဆန်ဆန် အကောင်အထည် ဖော်လေ သည်။

ဆောင်းဦးခင်အား အိမ်ပြင်မထွက်ရ ရာသေပေးပြီးသည့် နောက် လေးငါးရက်ခန့်မှာပင် ဖေသစ်မောင် သူ၏ကားလေးဖြင့် နောက်ရိလာလေသည်။

‘ဟော... မောင်ဖေသစ်မောင်၊ လာကွာ... တို့အပြင်ဘက် ဝန်းခြံထဲမှာပဲ စကားပြောကြရအောင်’

ဦးဘဦးက ဆီးကြိုလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့... အန်ကယ်’

ဖေသစ်မောင်က ရိုကျိုးစွာပင် ဦးဘဦးနောက်မှ လျှောက် ထိတ်လာခဲ့သည်။

ဦးဘဦးက အရှေ့ဘက် ခြံဝင်းထဲရှိ ပိတောက်ပင်ရိပ်တွင် ချခင်းထားသော စားပွဲပိုင်းကလေးဆီသို့ ခေါ်သွား၏။ စားပွဲပိုင်းက လေးနှင့်အတူ နောက်မိကုလားထိုင်သုံးလုံး ချခင်းထား၏။

‘အဲဒီဘက်မှာ ထိုင်ကွာ၊ ဘာသောက်မလဲ၊ အအေးလား... အပူလား’

‘နေပါစေ... အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည် အခုပဲ သောက်လာခဲ့ပါတယ်၊ မလိုတော့ပါဘူး’

ဖေသစ်မောင်က ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ပြန်ဖြေ၏။ နှစ်ယောက်သား ကျကျနနထိုင်မိကြပြီးသည်နှင့် ဖေသစ်မောင်က သူ သိလိုသည့် စကားတို့ကို စတင်တော့သည်။

‘ဘယ်လိုလဲ အန်ကယ်... ဟိုတစ်ရက်တုန်းက ကျွန်တော် ပြောခဲ့တဲ့ကိစ္စက မှန်တယ်မဟုတ်လား’

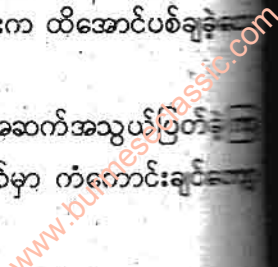
ဦးဘဦးက မျက်နှာပူပူနှင့်ပင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘မှန်တယ်’မောင်ဖေသစ်မောင်၊ ဒီအတွက် မင်းကို အန်ကယ် အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အဲဒီတနင်္ဂနွေကပဲ အန်ကယ် ကိုယ် တိုင် မင်းလမ်းညွှန်တဲ့အတိုင်း သွားစောင့်ကြည့်ခဲ့တယ်၊ တောက် ဟိုကောင် ဝဏ္ဏရဲ့သားနဲ့ စကားပြောနေကြတာကိုတွေ့ရတာပဲ၊ တော့ သုမီးကို ပြောင်ဖွင့်ပြောပြီး အချိန်မီတားလိုက်ပြီးပါပြီ မောင် သစ်မောင်’

ဖေသစ်မောင်မျက်နှာ ပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်သွားသည်။

သူလိုချင်သော ပစ်မှတ်ကို ဦးဘဦးက ထိအောင်ပစ်ချခဲ့ ပြီ။

‘ကျွန်တော်လည်း သူတို့ချင်း အဆက်အသွယ်ပြတ်ခဲ့ လောက်ပြီ ထင်နေတာ အန်ကယ်၊ တစ်ရက်မှာ ကံကောင်းချင်တာ

ညီညီကလေးညွှာ

ကျွန်တော်လည်း မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ခေါ်လို့ အဲဒီဆိုင်ကလေးကို ရောက်သွားမှပဲ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ခဲ့ရတာ၊ ဒါကြောင့် အန်ကယ်ကို ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားတာပဲ။ ဘယ်နှယ် အန်ကယ်ရယ် တစ်ချိန် တုန်းက ပတ်သက်ခဲ့တာက တစ်ပိုင်းပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ တော့ ဟိုကောင် စည်သူအနေနဲ့ နောက်ဆုတ်သင့်ပြီပေါ့။ မိန်းကလေးရဲ့ ဝုဏ်သိက္ခာကို ငဲ့ကွက်သင့်တာပေါ့’

‘ဒါပေါ့ မောင်ဖေသစ်မောင်ရဲ့၊ မင်း အခုလို အချိန်မီ ထိန်း သိမ်းနိုင်အောင် သတင်းပေးတာ ကျေးဇူးတင်တယ်ကွယ်’

‘ဟဲ...ဟဲ... စေတနာတွေပါ အန်ကယ်၊ စေတနာတွေပါ’
ဖေသစ်မောင်က လေလည်သံကြားသည့် ခွေးအိုကြီးမြူး သလို အူမြူးသွားပြီး မဏ္ဍပ်တိုင် တက်လိုက်လေသည်။ အခွင့်အခါ ချီးတုန်း ယောက္ခမလောင်းကြီးကို အပြတ်ဖားထားမှဟု ကျိတ်၍ ဆွေးလိုက်သေး၏။

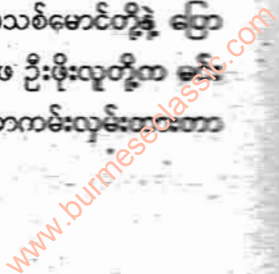
‘အေးကွယ်... သမီးကလည်း ဟိုကောင်ရဲ့ လှည့်ကွက်တွေ မှာ မျောပါနေပုံရတယ်၊ ခုတော့ သူတို့ကိစ္စရှင်းသွားပါပြီ၊ အန်ကယ်လဲ သည်း အပြတ်ဖြတ်နိုင်လိုက်တယ်’

‘ဟာ... ဖြတ်သင့်တာပေါ့ အန်ကယ်၊ ဖြတ်သင့်တာပေါ့ဗျာ’

‘အေး... ဖြတ်သင့်တာ ဖြတ်ပြီးပြီဆိုတော့ ဆက်သင့်တာ သည်း ပြန်ဆက်ရမှာပေါ့ကွာ’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဘယ်လို ဆက်မှာလဲ ခင်ဗျာ’

‘ဆက်ရမယ့် အပိုင်းကတော့ မောင်ဖေသစ်မောင်တို့နဲ့ ပြော သားမိတဲ့အပိုင်းပဲ ရှိတော့တာပေါ့ကွာ၊ မင်းအဖေ ဦးဖိုးလူတို့က မင်း နဲ့ အန်ကယ်သမီးနဲ့ လက်ထပ်ပေးပါရစေလို့ လာကမ်းလှမ်းတာ တွေကလေး မဟုတ်လား’

‘ဟာ... ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်၊ ကျွန်တော့်မိဘများကလည်း အန်ကယ်တို့ဘက်က အဖြေကို စောင့်မျှော်နေတာပဲ ခင်ဗျ’

‘တကယ်လို့ အန်ကယ်တို့ဘက်က ကျေနပ်လက်ခံမယ်ဆိုရင် မောင်ဖေသစ်မောင်တို့ဘက်က ဘယ်လို ဆက်စီစဉ်ကြမလဲ’

‘ဟာ... အတိုင်းထက်လွန်ပေါ့ အန်ကယ်ရယ်၊ နှစ်ဖက်မိဘတွေ ညှိနှိုင်းပြီး မင်္ဂလာ ရက်ကောင်းရက်မြတ် ရွေးကြရုံရှိတာပေါ့၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ စိတ်ချပါ အန်ကယ်၊ အခုချိန်ထိလည်း ဆောင်းဦးခင်ပေါ်မှာ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာရယ်လို့ မမြင်မိပါဘူး၊ ဒူးနေရာဒူး တော်နေရာတော် မနေဘဲ အန်ကယ်သမီးကို ဆက်လှည့်စားဖို့ ကြိုးစားတဲ့ ဟိုကောင်စည်သူကိုသာ ဒေါပွမိပါတယ်၊ တောက်... သူတို့ကိုတွေ့တဲ့နေ့က ကျွန်တော် ဝန်းဒိုင်းကြပစ်လိုက်ချင်တာအန်ကယ်ရယ်၊ ကိုယ်နဲ့ကလည်း သဘောတူမှန်း မတူမှန်း မသိရသေးဆိုတော့ အတော်စိတ်ထိန်းပြီး ဆင်ခြင်နေလိုက်ရတယ်’

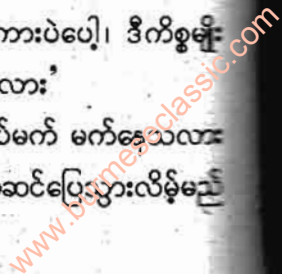
ဦးဘဦး အတော်သဘောကျသွားသည်။

‘ယုံပါတယ်... မောင်ဖေသစ်မောင်၊ မင်းဟာ သမီးကို တကယ်မေတ္တာရှိတဲ့ သူငယ်တစ်ယောက်လို့ အန်ကယ် ယုံပါတယ်၊ ကဲ... ဒါဖြင့် အန်ကယ်တို့ စကားဖြတ်ကြရအောင်၊ မင်းရဲ့မိဘတွေကို အန်ကယ်က မင်္ဂလာကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ လက်ခံဆွေးနွေးလိုတဲ့အကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်ပါတော့ကွာ’

‘ဟာ... တကယ်နော် အန်ကယ်’

‘အန်ကယ်က လူကြီးပဲကွာ လူကြီးစကားပဲပေါ့၊ ဒီကိစ္စမျိုးကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် နောက်ပြောင် ပြောပါ့မလား’

ဖေသစ်မောင်တို့သည် သူ့ကိုယ်သူ အိပ်မက် မက်နေသလားဟု အောက်မေ့မိ၏။ ဤမျှ မြန်မြန်ဆန်ဆန် အဆင်ပြေသွားလိမ့်မည်

ညီညီကလေးညာ

ဟု ယောင်လို့မျှ မမျှော်လင့်ရဲခဲ့။ ယခု ဆောင်းဦးခင်ကို သူ ဝိုင်ဆိုင် ခွင့် ရပေတော့မည်။ ထိုအတွေးဖြင့်ပင် မြေကြီးပေါ် ဒူးနှင့်ထိုးလိုက်ချင် စိတ်ပေါက်နေ၏။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးစားခဲ့သည့်တိုင် ရေးရေးမျှ အရာမထင်ခဲ့သော ကိစ္စကြီးသည် ယခု ဘွားခနဲ အကောင်အထည် ပေါ်လာပေတော့မည်။ ကံကြမ္မာသည် သူ့ဘက်သို့ ချိန်ခွင်လျှာ မဲတင်း ပေးခဲ့ပြီတကား။

‘ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်မိဘတွေကို ပြန်ပြောလိုက်တော့မယ်နော်၊ ဟို... အန်ကယ့်သမီး ဆောင်းဦးခင်ကရော ဒီ... ဒီကိစ္စကို’

‘အဲဒါက မင်းကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး မောင်ဖေသစ်မောင်၊ အန်ကယ့်သမီးကို အန်ကယ်ပဲ နားချစည်းရုံးမယ် ဒါပဲ၊ မင်းက မင်း ကိစ္စကိုသာ မင်းဆက်လုပ်’

‘ဟုတ်ကဲ့... အန်ကယ်၊ ဒါဆိုရင်လည်း ကျွန်တော့်ကို ပြန် ခွင့်ပြုပါဦး အန်ကယ်’

ဦးဘဦး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဖေသစ်မောင်က ယောက္ခမ လောင်းကြီးကို ခါးညွတ်၍ အရိုအသေပြုလိုက်ပြီးနောက် ကားဆီကို ပြန်လှည့်လျှောက်လာရင်း စိတ်ထဲမှာ အောင်မြင်စွာ နှစ်လုံးတည်းသော စကားလုံးတို့ကို ကျူးရင့်လိုက်လေသည်။

‘ငါကွ...’ ဟူလို။

*

အခန်း(၂၀)

‘စိတ်မပျက်ပါနဲ့ ကိုစည်သူ၊ ဆောင်းဦးက အပိုင်ပြောထားတာပါ။ အခြေအနေထူးတာနဲ့ သူ ညဉ့်နက်နက်မှာ ဖုန်းခိုးဆက်ပြီး အကြောင်းကြားမယ် ပြောထားတာပဲ။ ခုထိ ဘာမှ မဆက်သွယ်လာသေးတာဟာ ဘာမှ မထူးခြားသေးလို့ပဲ အောက်မေ့ပါ’

နဒီမေက အားပေးသည်။

‘ဟုတ်သားပဲ။ ကိုကြီးက အလကား စိတ်ဒုက္ခခံနေတယ်။ စိတ်ချ၊ ဆောင်းဦးက ကိုကြီးမှ ကိုကြီးပဲ။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအကြောင်းကို ကိုယ်သိပြီးသား’

မေထားကလည်း သူမအစ်ကိုကို စိတ်သက်သာရာ သက်သာစေကြောင်း ဝင်ဖျောင်းဖျစ်၏။

စည်သူကတော့ နဒီမေ ပြောပြပြီးကတည်းက သက်ငြင်းတချချနှင့် ရှိ၏။ ဒီလိုနှင့် အချိန်က တစ်ပတ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ပြီးခဲ့သော တနင်္ဂနွေနေ့တုန်းကလည်း ဆောင်းဦးခင်ဘက်က အခြေအနေတစ်မျိုး

www.burmeseclassic.com

ဘစ်ဖုံပြောင်းကာ လာများလာခဲ့လေမလားဟူသော မျှော်လင့်ချက်နှင့်
ဆွေဆုံကြ မြဝါးရုံကော်ဖီရှော့သို့ ရောက်သေး၏။ အချိန်တွေသာလွန်
သွားသည်။ မြဝါးရုံသို့ ဆောင်းဦးခင် ပေါ်မလာ။

ဆောင်းဦးခင် လာလိုလာငြားဖြင့် သွားထိုင်စောင့်ရင်း ဒေါပွ
၍သာ ပြန်ခဲ့ရတော့သည်။

ဒေါပွရတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်။

‘အေးကွာ၊ ခုထိ ပေါ်မလာရင်တော့ လာမယ် မသင်တော့
ပါဘူးကွာ’

စည်သူတို့နှင့် ရင်းနှီးနေပြီပင်ဖြစ်သော စားပွဲထိုးကလေးက
မေးသဖြင့် စိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့် ဖြေရ၏။

အချိန်က နေ့ခင်း ၂ နာရီ ထိုးလှပြီ။

‘ဟူးတစ်ပတ်တုန်းက လူတစ်ယောက် အစ်ကိုတို့ စုံတွဲ
အကြောင်းကို ကျွန်တော်ဆီ စုံစမ်းတယ် အစ်ကို’

‘ဟေ... ဘယ်လို စုံစမ်းတာလဲကွ’

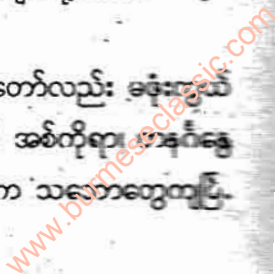
‘အစ်ကိုတို့က ဒီကို လာနေကျ တွေနေကျတဲ့လား’

‘ဒီတော့ မင်းက ဘာပြန်ပြောလိုက်သလဲ’

‘ကျွန်တော်က မသိဘူးလို့ ပြန်ဖြေလိုက်တာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့
ဒီလူက ပါးတယ်၊ မှန်တဲ့အတိုင်းပြောပါကွ၊ အဲဒီအထဲက ထွက်သွား
တဲ့ကောင်က ငါ့သူငယ်ချင်းပါ၊ ဒီကောင် သူ့ကောင်မလေးနဲ့ ငါတို့
မသိအောင် ခြေပုန်းခုတ်နေလေသလားလို့ သိချင်လို့မေးတာပါတဲ့’

‘အဲဒီတော့...’

‘အစ်ကို သူငယ်ချင်းဆိုမှတော့ ကျွန်တော်လည်း ခန်းဌာန်
တော့ဘဲ မှန်တဲ့အတိုင်းပဲ ဖြေပေးလိုက်တာပေါ့ အစ်ကိုဗျာ၊ ဟန်နီ
နေ့တိုင်း အစ်ကိုတို့ ဆုံတဲ့အကြောင်းလေ၊ သူက သလာတွေကျင့်-

ဒီကောင်တော့ တွေ့မှ ပြန်ပြောပြီး ဘီယာတိုက်ခိုင်းရဦးမယ်လို့ ကြံ
နေသေးတယ်။ လူပုံစံကတော့ ပုကွကွ ဂင်တိုတိုပဲ အစ်ကိုရ'

'ဘယ်ကောင်များ ဖြစ်နိုင်မလဲ' ဟု စည်သူ ဦးနှောက်
နေစဉ်မှာပင် 'ပုကွကွ ဂင်တိုတို' ဆိုသော စကားကြောင့် ပုံပန်းမတူ
လှသော ဖေသစ်မောင်၏ရုပ်ပုံလွှာက မျက်စိထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာ
၏။

'ဒီကောင်က မျက်လုံးပြူးပြူးကွာ၊ ထူးခြားတာက ဆံပင်
အလယ်တည့်တည့်က ခွဲထားတာကွာ၊ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပြီ အစ်ကို'

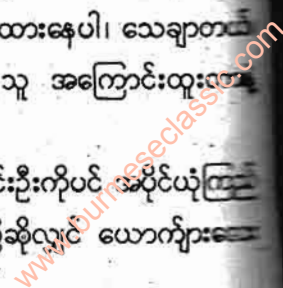
'သိပြီကွ... ဒီကောင် ဖေသစ်မောင်ဆိုတဲ့ ခွေးကောင်ပဲ'

စားပွဲထိုးကောင်လေးကတော့ သူငယ်ချင်းမို့ ရင်းနှီးစွာ 'ခွေး
ကောင်' ဟု ဆဲခြင်းဟု ထင်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် စည်သူကတော့
တကယ်ဒေါပွလာ၍ အတည်ဆဲမိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆောင်းဦး၏ ဖေ
ဦးဘဦးကို သတင်းပေးသူမှာ ထိုဖေသစ်မောင်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်
တစ်စုံစီမ့်တွေးမိလာလေ ဒေါပွလာလေ ဖြစ်သည်။

'မင်းတို့က ကာယကံရှင်မှ မဟုတ်ဘဲဟာ၊ ဒီတော့ အေးအေး
ဆေးဆေးရှိမှာပေါ့ ငါတော့ စိတ်ပူလာပြီ၊ ယောက္ခထီးကြီးက အလို
ကမှ မကြည်ခဲ့တဲ့သူဆိုတော့ ဒီကိစ္စကို အားချင်းစီစဉ်မှာပဲ'

'ကဲပါ... ကိုစည်သူရယ်၊ ဆောင်းဦးတစ်ယောက်လုံး ကို
ဘက်မှာ ပါနေတဲ့နောက် စိတ်အေးအေးသာ ထားနေပါ၊ သေချာတယ်
ဆောင်းဦးဟာ နဒီတို့ ဘက်တော်သားပဲ၊ သူ အကြောင်းထူးထူး
ဖုန်းဆက်မှာပဲ'

နဒီမေကတော့ ကာယကံရှင် ဆောင်းဦးကိုပင် အပိုင်ယုံကြည်
ထားသည်။ ဒီလို ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲရောက်ပြီဆိုလျှင် ယောက်ျား

ဦးညိုကလေးညှာ

အက ထူထူပူပူ ဖြစ်တတ်သလောက် မိန်းကလေးတွေက ပို၍ဉာဏ်
သွားတတ်ပြီး လတ်တစ်လုံးခြားကလေးနှင့် မျက်လှည့်ပြလိုက်သလို
ခြေရှင်းနိုင်လေ့ရှိကြောင်း ရှင်းပြသည်။

စည်သူ သက်ပြင်းချ၍ နေရလေတော့သည်။

ဒီလိုဖြင့် ရက်သတ္တပတ် ကုန်ဆုံးသွားပြီး၊ တစ်ညမှာ ဆောင်း
ဦးခင်ထံမှ ဖုန်းဝင်လာသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ညဉ့်တစ်နာရီလောက်မှ
ဝင်လာခြင်း။ ဒီလို ညအချိန်မတော်ကျမှ ဖုန်းဝင်လာခြင်းကပင်
ဆောင်းဦးခင်အဖို့ ယခုအချိန်ထိ စောင့်အကြည့်ခံနေရဆဲဖြစ်ကြောင်း
ပြောဘဲ 'သိနိုင်၏။ ဦးဘဦးတို့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သည့်
အချိန်ထိတိုင်စောင့်ပြီးမှ ဖုန်းခေါ်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း အလိုအလျောက်
လည်စေနိုင်သည်။

'ပြော... ဆောင်းဦး... နဒီပါ'

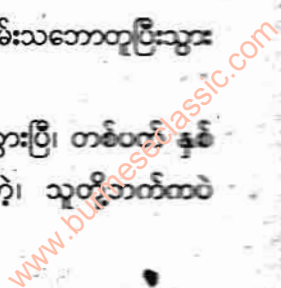
'ဆောရီးနော်... နဒီ၊ အိပ်ရေးပျက်နေပြီလားကွာ'

'ရတယ် ဆောင်းဦး... နဒီ နားလည်တယ်၊ နဒီလိုလည်း
ဆောင်းဦးဆီက ဖုန်းကိုပဲ မျှော်နေကြတာပဲ၊ ဆောင်းဦးခင်၏ အသံက
အင်း၏စကားပြောခွက်ကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်၍ တိုးတိုးနိမ့်ချ ပြောနေရ
တာ အသံမျိုးဖြစ်သည်။

'မနေ့ကပဲ ကိုဖေသစ်မောင်တို့ဘက်က လူကြီးတွေ လာကြ
တယ်၊ ဖေဖေတို့က သူ့ဘက်က ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံသဘော
ထုကြောင်း ပြောလိုက်ကြပြီ'

'အခု... လူကြီးတွေချင်းက ကြောင်းလမ်းသဘောတူပြီးသွား
ပြန်ဆိုပါတော့'

'ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအဆင့်ကတော့ ပြီးသွားပြီ၊ တစ်ပတ် နှစ်
ပတ်အတွင်းလောက်ပဲ မင်္ဂလာပွဲကို လုပ်မယ်တဲ့၊ သူတို့ဘက်ကပဲ

ဗေဒင်မေးပြီး နေ့ကောင်းနေ့ရက်ကိုသာ ရွေးပါ့မယ်တဲ့၊ ဘယ်ဟိုတယ်
မှာ လုပ်မယ်ဆိုတာလည်း တစ်ခါတည်းမေးမယ်ထင်ပါရဲ့၊ အခုဆို
တော့ အကြောင်းမပြန်ရသေးဘူးပေါ့’

ဆောင်းဦး၏ လေသံက အနည်းငယ် စိုးရိမ်စိတ်နှောနေသော
အသံမျိုးဖြစ်သည်။ နဒီမေ ပင့်သက်ချလိုက်သည်။

‘စိတ်မပူပါနဲ့ ဆောင်းဦး၊ ဣန္ဒြေမပျက်သာ သူတို့အကြိုက်
ပုံစံအတိုင်း နေပေးလိုက်ပါ၊ ဒီလိုသိထားရပြီးတဲ့နောက် နဒီတို့ဘက်က
လည်း ဦးနှောက်စားထားကြရမှာပေါ့၊ ကိုစည်သူ့ကို သွားနှိုးပေးမယ်
လေ၊ စကားပြောဦးမလား’

‘ဟင့်အင်း... မပြောတော့ဘူး၊ နှိုးမနေပါနဲ့၊ မနက်ကျမှပဲ
ပြောလိုက်တော့၊ အခုတော့ ဒီလောက်ပဲ၊ နောက်ရက်တွေကျမှ ထူးရင်
ထူးသလို ထပ်ဆက်တော့မယ်၊ ဖုန်းကို နဒီအနားမှာ အမြဲထားနော်
ဆောင်းဦး ဒီလိုပဲ ညဉ့်နက်မှ ဆက်နိုင်မှာ’

‘စိတ်ချ ဆောင်းဦး၊ နဒီခေါင်းအုံးဘေးမှာ ထားအိပ်တာ
ခုလို ဆက်သွယ်လို့ရနေသေးသမျှ နဒီတို့မှာ ပြင်ဆင်ချိန်ရနေတာပဲ
ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့တော့နော် ဆောင်းဦး’

‘ကဲ... ရပြီ၊ နဒီ... ဒီညတော့ ဒီလောက်ပဲ၊ နဒီ ပြန်အိပ်
တော့’

ဆောင်းဦးခင် ဖုန်းချသွားသည်။

နဒီမေလည်း ဖုန်းနှင့်အတူ သက်ပြင်းပါ ရောချရမလို ဖြစ်
သွားခဲ့လေသည်။

*

အခန်း (၂၁)

သည်ရက်များအတွင်းမှာ စည်သူ နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်နေသည်။ ဆောင်းဦးခင်တို့အခြေအနေက မင်္ဂလာနေ့ရက်ကို စောင့်နေကြရုံဆိုတော့ အတော်ခရီးပေါက်နေပြီဟု ဆိုနိုင်သည်။

သို့သော် ထိုရက်များအတွင်းမှာပင် စည်သူတို့ဘက်က အားဟက်စရာ စစ်ကူပေးမည့်သူ ပေါ်လာသည်။ အခြားမဟုတ်။ မော်နီ ပြန်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

မော်နီ ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် စကားပြောဆိုရန် လွတ်လပ်လွယ်ကူသော မြဝါးရုံ ကော်ဖီရှော့သို့ပဲ ချိန်းလိုက်ကြသည်။

‘အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ် သူငယ်ချင်း၊ တို့နှစ်ယောက် အနာဂတ်လမ်းဖြောင့်ဖို့ မင်းတို့မောင်နှမရဲ့ ပံ့ပိုးမှုက အဓိကပဲ’

မော်နီက စည်သူလက်ကိုဆွဲကိုင်ထားရင်း လှိုက်လှဲစွာ ပြော၏။ မေထားရော၊ စည်သူပါ ခုမှ သက်ပြင်းချနိုင်ကြသည်။ နဒီခေကတော့ ပြုံးလို့...။

‘အဲဒါကထားလိုက်တော့ ကျေးဇူးရှင်၊ နင့်ဗြဟ္မာ့ဩဇာနည်းခေါင်းက ငါ ဆက်ရွက်ထားရဦးမှာလား၊ ဘယ်လို ဆက်စဉ်ကြလေ’

စည်သူက မောလိုက်တော့ မော်နီက ခွီးခနဲ ရယ်သည်။

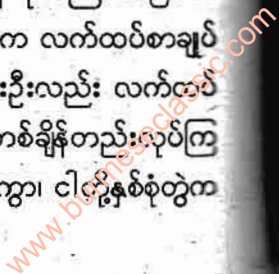
‘နေစမ်းပါဦးကွာ၊ ရွက်လက်စနဲ့ ဆက်ရွက်ထားလိုက်စမ်းပါဦး၊ လောလောဆယ်မှာ မင်းကိစ္စက ပိုအရေးကြီးနေတာ၊ မင်းကိစ္စကို ငါ တစ်လှည့်ပြန်ကူမယ်၊ မင်း အေးအေးဆေးဆေးသာနေ၊ ဆောင်းဦးကို မင်းလက်ထဲအရောက် ငါ အပ်မယ်’

‘အောင်မယ်၊ အပြောကတော့ ရွှေမန်းပဲ၊ ဒီမှာ အခြေအနေက လက်မတင်ကလေးပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ဟိုဘက်က မင်္ဂလာရက်တောင် ရွေးနေကြပြီတဲ့ကွ၊ ဒီရက်တွေထဲမှာ အမြန်ဆုံး ဖုန်းဆက်လာမှ ဖြစ်မယ်၊ တောက်... ဆောင်းဦးကလည်းကွာ၊ အေးတိအေးစက်နဲ့ ခုထိ ဘာမှ မရေရာသေးဘူး’

စည်သူက အားမလိုအားမရနှင့် ညည်းသည်။ သူ စိတ်လောနေသည်က အသိသာကြီး ဖြစ်၏။ နဒီမေက စည်သူတို့အခြေအနေတွေအားလုံးကို ပြောပြထားပြီးဖြစ်၍ မော်နီက အကြောင်းစုံကို သိထားပြီး ဖြစ်သည်။

‘ဟေ့ကောင် မော်နီ၊ ငါနဲ့ နဒီမေက ဘာလုပ်ကြရမလဲ၊ ကွာရှင်းကြောင်း လက်မှတ်ထိုးထားကြရင် ကောင်းမလား’

‘မလုပ်ကြနဲ့ဦးကွ၊ အဲဒါမှ လူကြီးတွေသိသွားရင် အကုန်ပွထကုန်မယ်၊ ဘာဖြစ်ကြတာတုန်း ဘာညာနဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေရှုပ်ကုန်မယ်၊ ဆောင်းဦးပါ ငါတို့နဲ့အတူရှိနေပြီဆိုတဲ့အချိန်ကျမှ အဲဒီကိစ္စတွေလုပ်ရမှာ၊ မပူနဲ့ကွာ၊ ဆောင်းဦးခင်ကို ငါက တစ်လှည့်ပြန်ခိုးပေးမယ်၊ ငါခိုးပေးပြီး တဲ့အချိန်အထိ မင်းနဲ့ နဒီက ဣန္ဒြေမပျက်သာနေလိုက်ကြ၊ အဖြစ်က ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ပဲ၊ မင်းနဲ့နဒီ ကွာရှင်းပြီးတာနဲ့ ငါနဲ့နဒီက လက်ထပ်စာချုပ် သစ်တစ်ခုမှာ လက်မှတ်ထိုးရမယ်၊ မင်းနဲ့ဆောင်းဦးလည်း လက်ထပ်စာချုပ်တစ်ခု ထပ်လုပ်ကြရမှာပဲ၊ အဲဒါတွေက တစ်ချိန်တည်းလုပ်ကြရမှာ၊ ဟေး... ဟေး... ဘဝမှာ အမှတ်တရပေါ့ကွာ၊ ငါတို့နှစ်စုံတွဲက

တစ်နေ့တည်း တစ်ရက်တည်း တစ်ရုံးတည်းမှာ လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ် ဆိုတာ အမှတ်တရ ဖြစ်သွားပြီပေါ့’

‘အေး... ကောင်းကြရောကွာ၊ မင်းနဲ့ငါ အဖြစ်မျိုးကတော့ ကမ္ဘာရှားပဲ၊ ကိုယ့်မိန်းမ သူခိုးပေး၊ သူ့မိန်းမ ကိုယ်ခိုးပေးနဲ့ လူကြီးတွေ မျက်စိနောက်၊ ကြားရသူအပေါင်း မအူမလည်ဖြစ်နဲ့ ပြောစမှတ်ကြီး တွင်ကျန်ရစ်တော့မှာ သေချာတယ်’

‘ဪ... မင်းကလည်း၊ ဂုဏ်ယူစမ်းပါ သူငယ်ချင်းရာ’

‘ခွီးတဲ့မှ... လူကြီးတွေက ကောင်းကောင်းလိုခွဲဆဲမှာကိုတော့ ထည့်မတွက်ဘဲကိုး’

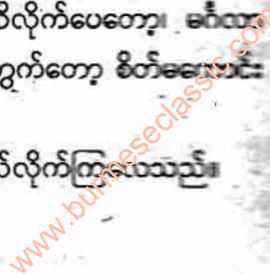
‘ဆဲချင် ဆဲကြပါစေကွာ၊ နောက်ပိုင်း မြေးတွေရလာတော့ လည်း အဲဒီ ‘ဆဲ’ တဲ့လူကြီးတွေကပဲ ‘ကဲ’ ကြဦးမှာပါ၊ ကဲ... နဒီရေ... နဒီက ဆောင်းဦးဆီက ဆက်သွယ်လာမယ့်ဖုန်းကိုပဲ စောင့်တော့၊ အဲဒီဖုန်းဝင်လာတာနဲ့ မော်နီဆိုတဲ့ ကယ်တင်ရှင်သိကြားမင်းကြီး ပြန် ရောက်လာပြီး သိကြားမင်းရှင်းမှလင်းမယ့်ကိစ္စဆိုတော့ ကိုယ်ပဲ ဝင်ရ တော့မှာပဲ’

နဒီက ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်၏။ ယခုထိ ငိုငင်တွေတွေဖြစ်နေသေး သော စည်သူကိုကြည့်ကာ မော်နီက အားပေးလိုက်လေသည်။

‘ဟေ့ကောင်... ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် နေစမ်းပါကွ၊ စိတ်ပူနေစမ်း ပါနဲ့၊ ဒီတစ်ခါ ငါ့အလှည့်၊ ငါဖြစ်အောင် ဆောင်းဦးခင်ကို ဆောင် ကျဉ်းခဲ့မယ်၊ တစ်စုံတစ်ခုထူးလာပြီဆိုတာနဲ့ ဆောင်းဦးခင်ဟာ လိုချင် စိတ်ချရသော အရပ်မှာ ရောက်နေပြီလို့ သိလိုက်ပေတော့၊ ခင်လား ယူဖို့ချောင်းနေတဲ့ ဖေသစ်မောင်ဆိုတဲ့လူအတွက်တော့ စိတ်ပေးလင်း ဘူးပေါ့ကွာ’

မော်နီစကားကြောင့် အားလုံး ရယ်လိုက်ကြလေသည်။

*

အခန်း(၂၂)

‘ဟဲလို’

‘ဆောင်းဦးလား၊ ပြော၊ နဒီတို့လည်း ဆောင်းဦးဆီက ဖုန်းပဲ ညတိုင်းမျှော်နေတာ’

‘အင်း... နဒီတို့လည်း အိပ်ရေးတွေ ပျက်ကြလှရော ပေါ့’

‘အဲဒါ ထားလိုက်စမ်းပါ၊ အခု အခြေအနေက’

‘ဒီလကုန်ထဲကို သူတို့ ရက်သတ်မှတ်တယ်’

‘ဟင်... လကုန်ဖို့က တစ်ပတ်လောက်ပဲ လိုတော့တာလေ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ဆောင်းဦးကို ဘယ်မှပေး မဝင်ဘူး၊ ဒါနဲ့ ဆောင်းဦးလည်း ဟန်မပျက်ဘဲ နေလိုက်တယ်’

‘ကောင်းတယ် ဆောင်းဦး၊ ဒီဘက်မှာ ကိုမော်နီလည်း ပြန် ရောက်နေပြီ’

‘ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာတယ် နဒီ၊ ဒါဆို နဒီတို့က ရှေ့ရေး အိုကေသွားပြီပဲ၊ ကိုနဲ့ နဒီရော ကွာရှင်းလက်မှတ်တွေ ပြန်ထိုးပေး လိုက်ကြပြီးပြီလား’

ညိုညိုစာလေးညာ

‘ဟင့်အင်း... မထိုးရသေးဘူး၊ တမင်တကာပဲ ပိုနေမြဲကျား
နေမြဲ ဆက်နေကြဦး၊ ဆောင်းဦးပါရောက်လာမှ ကွာရှင်းတာရော၊
လက်ထပ်တာရော တစ်ပြိုင်နက်တည်း လုပ်ကြရအောင်လို့ ကိုမော်နီ
က ပြောတယ်၊ သူလည်း ဆောင်းဦးဆီက ဆက်သွယ်လာချိန်ကို
စောင့်နေတာ၊ ဆောင်းဦးကို သူ တစ်လှည့် ပြန်ခိုးပေးမယ်တဲ့’

ဆောင်းဦးခင်၏ရယ်သံ ထွက်လာသည်။

‘အင်း... ခုမှ အရပ်ကူပါ လူဝိုင်းပါ ဖြစ်နေပြီ’

‘အိုး... နဒီတို့တုန်းကလည်း ဆောင်းဦးတို့ ဝိုင်းခဲ့ကြတာပဲ၊
ကဲ... ပြောပါဦး၊ တခြား ဘာအခွင့်အရေးများ ရသေးလဲ’

‘အဲဒါပြောမလို့ ဆက်တာပဲ၊ ကိုမော်နီရောက်လာပြီဆိုတော့
ကွက်တိပေါ့’

‘ဘယ်လို ကွက်တိတာလဲ’

‘အိမ်မှာ ရေပိုက်တွေပျက်နေတယ်၊ အဲဒါတွေပြင်ဖို့ ရေပိုက်
ဆက်သမားတွေကို မနက်ဖြန် မနက် ၁၀ နာရီလောက် လာပြင်ပေးဖို့
ဖေဖေ ဖုန်းဆက်ခေါ်ထားတယ်၊ အဲဒါ အခွင့်အရေးပဲ’

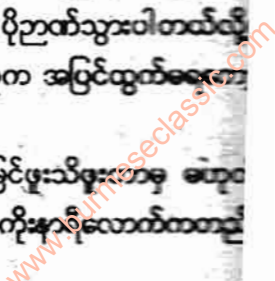
‘ဟင်... ဘယ်လိုအခွင့်အရေးလဲ’

‘ဟာ... နဒီကလည်း... ကိုမော်နီကို ရှောင်တခင် ဘာ
ပြောင်းပေးလိုက်ပေါ့၊ ရေပိုက်ပြင်သမားအဖြစ်လေ၊ ဆောင်းဦး ရယ်နီ
လုပ်ထားမယ်၊ ကားပါ အဆင်သင့် ပါလာပစေ’

နဒီခေါင်းထဲ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒါကြောင့် ပြောထား
အရေးအကြောင်းထဲဆို မိန်းကလေးတွေက ပိုဉာဏ်သွားပါတယ်လို့

‘အိုကေ... ဆောင်းဦး၊ အထဲကလူက အပြင်ထွက်စေတာ
အပြင်ကလူက အထဲကိုဝင်ရုံပေါ့’

‘အဲဒါပဲ၊ ကိုမော်နီကို ဖေဖေတို့ မြင်ဖူးသိဖူးတာမှ မဟုတ်
ဘဲ၊ တကယ့်ရေပိုက်ပြင်သမားတွေမလာခင် ကိုနာရီလောက်ကတည်း

က အရောက်လာခဲ့လိုက်ပစေ၊ ကျန်တာ ဆောင်းဦးတို့ ကြည့်လုပ်သွား
မယ်၊ အရေးကြီးတာက မနက်ဖြန်တစ်နေ့လုံး ‘ကို’ အိမ်မှာပဲ မြနေ
ပစေ၊ ဘယ်ကိုမှမထွက်စေနဲ့’

‘ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုစည်သူကို အကြိုမလွှတ်ရဘူး
လား’

‘အကြိုလွှတ်ရင် ပိုရှုပ်ကုန်လိမ့်မယ်၊ ဆောင်းဦးအိမ်က ပျောက်
သွားပြီဆိုရင် ဖေဖေကတို့ အိမ်အထိ ဒေါပွပြီး လိုက်ရှာချင် ရှာမှာ၊
အဲဒီတော့ ‘ကို’ တစ်နေ့ကုန် အိမ်မြနေတာ အကောင်းဆုံး၊ မိုးလင်းက
မိုးချုပ် ဘယ်မှ မထွက်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ပြီးပြီ၊ ဒီကိစ္စကို မော်နီကို ဆက်ဆက်
ပြောလိုက်နော် နဒီ၊ ဒါဟာ နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးပဲ’

‘စိတ်ချစမ်းပါ...၊ အခု ညတွင်းချင်းပဲ ကိုမော်နီကို လှမ်း
ဆက်လိုက်မယ်၊ သူ့ကိုလည်း မှာထားပြီးသား၊ ညညကျ ကုလားသေ
ကုလားမော စိတ်လွတ်လက်လွတ် အိမ်မနေနဲ့၊ ဟမ်းဖုန်းကို ခေါင်းအုံး
ဘေးမှာထားပြီး စက်ဖွင့်ထား၊ အားပြည့်ပြည့်ထည့်ထား၊ သတိကလေး
နဲ့ အိပ်လို့’

ဆောင်းဦးခင် ရယ်ပြန်သည်။

‘မနက်ကျရင် ‘ကို’ကို ပြောလိုက်ဦးနော်... နဒီ’

‘အင်းပါ... စိတ်ချ၊ ဒါပဲနော် ဆောင်းဦး’

‘အိုကေ... ဝှတ်နိုက် နဒီ’

‘ဝှတ်နိုက်... ဆောင်းဦး၊ အိပ်မက်ကောင်းလေးတွေ ကြိုမက်
ပေတော့’

ဆောင်းဦးခင် ဖုန်းချသွားသည်နှင့် နဒီက ဖုန်းနံပါတ်အချို့
ကို ထပ်နှိပ်သည်။ မော်နီ၏ ဟမ်းဖုန်းနံပါတ်များပင် ဖြစ်လေသည်။

*

အခန်း(၂၃)

မနက် ကိုးနာရီပဲ ရှိသေးသည်။

ခြံဝတံခါးဆီမှ နှိပ်လိုက်သော လူခေါ်ဘဲလ်သံက တိုက်အထဲမှ ဆူညံသွားသည်။

ဦးဘဦး တိုက်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

တိုက်ရှေ့ပန်းခြံထဲမှာ ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းနေခဲ့သော ဆောင်းဦးခင်က ခြံတံခါးကို သွားဖွင့်ပေးနေတာ မြင်ရ၏။

လျှာထိုး ကက်ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် ခြံမှာ စကားပြောနေကြသေး၏။

ခဏကြာမှ ဆောင်းဦးခင်က ရှေ့က ထိုလူငယ်က နောက်က တိုက်ဆီသို့ လျှောက်လာကြသည်။ လူငယ်က လက်ဆွဲပိန်အိတ်တစ်လုံးကို ဆွဲလာသည်။ အိတ်ထဲမှ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်လာသော ရေပိုက်ပြင်ကိရိယာတွေကို မြင်ရ၏။

‘ဟေ့... မင်းတို့ နှစ်ယောက် လာမယ်ဆို’

‘ဟုတ်ကဲ့... ခင်ဗျာ၊ ဆရာက နောက်က လိုက်လာလိမ့်မယ်၊ ၁၀ နာရီထက် နောက်မကျစေရပါဘူးတဲ့၊ အခု ညွှန်တော့ကို ကြိုတင်လွှတ်လိုက်တာ ခင်ဗျာ’

www.burmeseclassic.com

ဦးဘဦး နာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ကိုးနာရီပဲ ရှိသေးသည်။ ဒီကောင်တွေ ဝိရိယကောင်းသားပဲဟု ကျေနပ်သွားသည်။

‘ဦး ကျွန်တော့်ကို ပျက်နေတဲ့ပိုက်တွေ ပြပေတော့၊ ဆရာမလာခင်ကတည်းက ကျွန်တော် ပြင်သင့် တာပြင်၊ ဖြုတ်သင့်တာဖြုတ်လုပ်ထားရမယ်’

‘ပိုက်တွေကတော့ ရေချိုးခန်းပိုက်တွေရော၊ မိလ္လာပိုက်တွေပါ ပြင်ရမယ် ထင်တာပဲ’

သူတို့ စကားပြောနေစဉ်မှာပင် ဆောင်းဦးခင်က ဘုရားပန်းလဲ၊ သောက်တော်ရေနှင့် ဆွမ်းတော်ကပ်ဖို့ အလုပ်များနေသည့်ပုံ။

‘ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို ပျက်နေတဲ့ နေရာတွေ တစ်ချက်လိုက်ပြပါဦးလေ’

‘အေးကွာ... လာ ရေချိုးခန်းကို အရင်သွားမယ်’

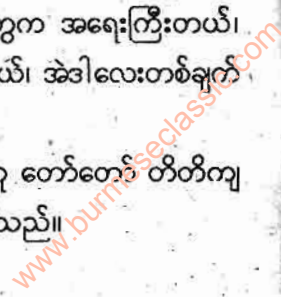
ဦးဘဦးက ပိုက်ပြင်သမားကို ရေချိုးခန်းသို့ဦးဆောင်၍ ခေါ်သွားသည်။ မကောင်းသည့်နေရာတွေကို တစ်ခုချင်းထောက်ပြကာ ရှင်းပြ၏။ ပိုက်သမားများက စေ့စေ့စပ်စပ် တစ်ခုချင်း ပြန်ပြန်မေး၏။

‘လျှာရှည်တယ် မထင်နဲ့နော် ဦးလေး၊ ပျက်တဲ့နေရာတွေကို သေသေချာချာသိမှ တစ်ခါတည်း ကောင်းကောင်း ပြင်ပေးနိုင်ခဲ့မှာ’

‘အေးပါကွာ... ဒါမှလည်း သေချာမှာပေါ့’

‘စိတ်ချ ဦးလေး... ဒီတစ်ခါ ပြင်ပေးပြီးရင် နောက် ၄-၅ နှစ် ကြည့်စရာမလိုအောင် ကျကျနနလုပ်ပေးခဲ့မယ်၊ ကဲ... မိလ္လာပိုက်တွေ ခဏပြပါဦး၊ မိလ္လာကန်က ပိုက်ဆက်တွေက အရေးကြီးတယ်၊ အနံ့အသက်လုံအောင် သေသေချာချာ လုပ်မှရမယ်၊ အဲဒါလေးတစ်ချက် လိုက်ပြပေးပြီးရင် ပြီးပါပြီ’

‘မဆိုးဘူး ဒီသူငယ်၊ သူ့အလုပ်ကို သူ တော်တော် တိတိကျကျ ရှိမယ့်ပုံပဲ’ဟု ဦးဘဦး သဘောကျသွားသည်။

‘မိလ္လာကန်က တိုက်နောက်ဖေးဘက်မှာ ထုတ်ထားတာကွ၊
ဒီဒီကိုပဲ သွားကြည့်ရမယ်၊ တိုက်နောက်ဖေးဘက် သွားကြစို့’

‘ဦးဘဦးက ရှေ့က ဦးဆောင်ကာ တိုက်နောက်ဖေးဘက်သို့
ထွက်ခဲ့ကြချိန်တွင် ဆောင်းဦးခင်က တိုက်ရှေ့ဘက်သို့ ထွက်လာ၏။
ခြံတံခါးဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ကာ အမြန်ဖွင့်၍ ထွက်လိုက်
သည်။ သူမတွင် မည်သည့်ကြီးကြီးမားမား အထုပ်အပိုးမျှမပါ။ ကျော
ပိုးအိတ် ပြားပြားကလေးထဲမှာ အဝတ်အပိုနှစ်စုံ၊ မှတ်ပုံတင်၊ ပိုက်ဆံ
အိတ်၊ ဒီဗျာသာ ပါသည်။’

‘ခြံတံခါးမှထွက်၍ လမ်းအတိုင်း ညာဘက်သို့ ဆက်လျှောက်
သည်။ ကိုမော်နီ ပြောပြထားသော ကားနံပါတ်နှင့် ကားကလေးက
ဆောင်းဦးခင် ကားအနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် နောက်ဘက်တံခါးက
ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာသည်။ စွေခနဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ဝူးခနဲ မောင်း
ထွက်သည်။ ကားမောင်းသည့်လူငယ်က ဆောင်းဦးခင်အားပြောသည်။’

‘ကျွန်တော်တို့ ရှေ့လမ်းချိုးက စောင့်ရုံပဲ အစ်မ၊ ကိုမော်နီ
အခြေအနေကြည့်ပြီး အမြန်လိုက်လာလိမ့်မယ်’

‘လိုက်လာရမယ့် နေရာကို ချိန်းပြီးသား မဟုတ်လား’

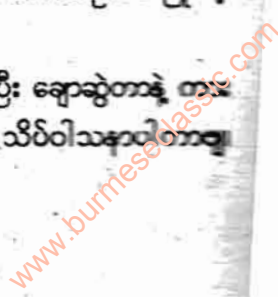
‘ဒါပေါ့... ချိန်းထားတဲ့နေရာမှာ လက်ဖက်ရည်မှာသောက်ကြ
ရင်း စောင့်ကြရုံပဲ’

‘ဒါနဲ့ ရှင်က ဘယ်သူလဲ’

ထိုအခါ လူငယ်၏အဖြေစကားကြောင့် ဆောင်းဦးခင် ပြုံးနေ
စေ ဖြစ်သွားရလေသည်။

‘ကိုမော်နီသူငယ်ချင်းပါ၊ သူလာပြောပြီး ချောဆွဲတာနဲ့ ကား
လိုက်မောင်းပေးတာလေ၊ ဒါမျိုးဆို ကူညီဖို့ သိပ်ဝါသနာပါတာဗျ
ဟီး... ဟီး...’

*

အခန်း(၂၄)

နေ့ခင်း ၁၂ နာရီ။

အိမ်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီးထိုးဆိုက်လာသံကြောင့် 'ဘယ်သူများ ပါလိမ့်' ဟု တွေးနေဆဲမှာပင် အိမ်ရှေ့မှ အော်ခေါ်သံထွက်လာသည်။

'ဗျို... ကိုဝဏ္ဏ... ကိုဝဏ္ဏ'

ဦးဝဏ္ဏခေါင်းထောင်သွားသည်။ ဒီအရပ်ထဲမှာတော့ သူ့ကို အများက ဦးဝဏ္ဏဟု 'ဦး'တပ်၍သာ တလေးတစား ခေါ်ကြသူတွေ ချည်း ရှိသည်။ ရွယ်တူတန်းတူလို ကိုဝဏ္ဏဟု 'ကို'တပ်ခေါ်မည့်သူ မရှိ၊ ခုတော့ ကိုဝဏ္ဏတဲ့၊ လေသံက ခပ်မာမာပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် စိတ်ထဲမှာ အံ့အားတသင့်ဖြင့် လှမ်းထွက်ခဲ့ရာ အိမ်ရှေ့ကကားအနီးမှာရပ်နေသူကို တွေ့လိုက်ရတော့ ပါးစပ်အဟောင်း သား ဖြစ်သွားသည်။ ဦးဘဦး ဖြစ်နေ၏။ ဦးဘဦး၏နောက်တွင် အခြား လူကြီးနှစ်ယောက် သုံးယောက်လည်း ပါသေးသည်။ ထိုနှစ် ယောက် သုံးယောက်ကတော့ သူတို့ရပ်ကွက်မှ ရပ်ကွက်လူကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။ ဦးဝဏ္ဏနှင့် သိကျွမ်းကြသူများလည်း ဖြစ်ကြ၏။

ဦးဘဦးကလေးညွှာ

‘ဪ... ဘယ်သူများလဲလို့၊ ကိုဘဦးတို့၊ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေလဲ ပါရဲ့၊ လာကြပါ၊ အထဲကို ကြွကြပါ၊ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေသည်း ပါတယ်ဆိုတော့ ဧကန္တ အလှူလာခံကြတာနဲ့ တူတယ်’

‘ဦးဝဏ္ဏကလည်းဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကို မြင်တာနဲ့၊ အလှူလာခံတယ်ချည်း ထင်နေတော့တာပဲ’

ရပ်ကွက်လူကြီးတစ်ယောက်က ရှုံ့မဲ့စွာသော မျက်နှာထားဖြင့် မအိမလည်ကြီး ပြော၏။

‘ခင်ဗျားကလည်းဗျာ၊ မိန်းမတိုင်းသာ ကလေးအမေ မဟုတ်သော်လည်း ကလေးအမေ မှတ်သမ္မတော့ မိန်းမများဖြစ်သည်ဆိုသလို ဆို၊ အလှူခံတိုင်းသည် ရပ်ကွက်လူကြီးမဟုတ်သော်လည်း၊ ရပ်ကွက်လူကြီး မှန်သမ္မကတော့ အလှူခံကြသည်ပဲ မဟုတ်လားဗျာ၊ ရပ်ရေးစာရေး၊ သာရေး၊ နာရေးအတွက် မရိုးရအောင် ကောက်ခံနေကြရတာ မဟုတ်လား၊ မိန်းမရေ... အခန်းထဲက ငါ့ငိုက်ဆံအိတ်လေး ယူခဲ့ဟေ့’

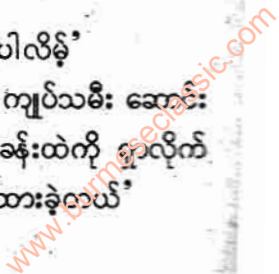
ဦးဝဏ္ဏက သူ့စိတ်ထဲရှိ ရမ်းတုတ်သည်။ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ ချက်နှာကြီးတွေ ရှုံ့မဲ့သွားကြ၏။ ဧည့်ခန်းထဲရောက်၍ ထိုင်မိကြတော့မှ လူကြီးတစ်ယောက်က ပြောသည်။

‘ဒီတစ်ခါကတော့ အလှူခံလာတာ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ဟောဒီက ဦးဘဦးက ခေါ်လို့ လိုက်လာကြရတာပါ၊ ဦးဘဦးက ဦးဝဏ္ဏနဲ့ ကောင်းပြောစရာရှိလို့တဲ့’

ဦးဝဏ္ဏနှင့် ဦးဘဦးတို့ မျက်လုံးချင်း အကြည့်ချင်း ဆုံသွားကြသည်။

‘ပြောပါဗျာ... ပြောပါ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလိမ့်’

‘ဒီနေ့မနက် ကိုးနာရီသာသာလောက်မှာ ကျုပ်သမီး ဆောင်းဦးခင် ကျုပ်နေအိမ်က ပျောက်သွားတယ်၊ သူ့အခန်းထဲကို ရှာလိုက်တော့ သူ့ချစ်သူနောက် လိုက်သွားပြီလို့ စာရေးထားခဲ့တယ်’

‘ဒါဆို ကောင်းတာပေါ့’

‘ဘာပြောတယ်ဗျ’

‘စာရေးထားခဲ့တော့ မိဘတွေသိရတာပေါ့ဗျ၊ အခြောက်တိုက်ကြီး ပျောက်သွားတာနဲ့ စာရင် သူ့ချစ်သူနောက် လိုက်သွားတာပဲလို့ သိရတဲ့အတွက် မိဘတွေပျာယာမခတ်တော့ဘူးပေါ့၊ ကဲ... ထားပါတော့၊ အဲဒီကိစ္စအတွက် ကျုပ်က ဘာလုပ်ပေးရမှာတုံး’

‘ကျုပ်သမီးက ခင်ဗျားသားနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတယ်ဗျ၊ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စမှာ ခင်ဗျားသားကို မသင်္ကာဘူး၊ ခင်ဗျားသားကိုခေါ်ပေးပါ၊ ကျုပ် ဒီလူကြီးတွေရှေ့မှာပဲ မေးစရာရှိတာ မေးမယ်’

ဦးဘဦးက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြော၏။

‘ရော်... ဘုန်းကြီးအမှု ရွာလာပတ်နေပါရောလား၊ ဟေ့... မသဲညာ၊ မင်းရော... မင်းသားသမီးတွေရော၊ အကုန်လုံးထွက်ခဲ့ကြဦးဟေ့၊ အိမ်ရှိလူကုန် လူကုန်ခေါ်လာခဲ့’

ဦးဝဏ္ဏ နောက်ဖေးခန်းဘက်သို့ လှမ်းအော်သည်။

ဒေါသဲညာနှင့်အတူ သမီးဖြစ်သူ မေထားပါ၊ လိုက်ထွက်လာသည်။

‘ကိုကြီးတို့ကို သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်နော်’

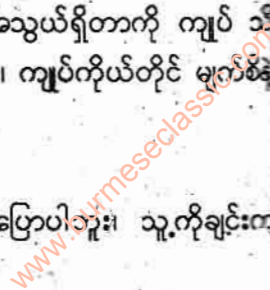
မေထားက ဧည့်ခန်းထဲမှ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွား၏။

‘ကျုပ်သားကို မသင်္ကာဘူးဆိုရအောင် ကျုပ်သားကဖြင့် ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး အိမ်မှာ ရှိနေတာပါဗျာ၊ ဘယ်မှတောင် မထွက်ဘူး’

‘ဒါပေမဲ့... သူတို့ချင်း အဆက်အသွယ်ရှိတာကို ကျုပ် သိတယ်ဗျ၊ တခြားသူ ပြောစကားမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်တာ’

ဦးဘဦးက အပိုင်ပြောသည်။

‘ဟုတ်ပြီလေ၊ မမြင်ဖူးရဘူး မပြောပါဘူး၊ သူ့ကိုချင်းက

ညီညီကလေးညွှာ

ဟိုတုန်းကလည်း သူငယ်ချင်းတွေပဲဗျာ၊ သွားရင်းလာရင်း တွေမိကြ
လို့ စကားပြောကာ၊ နှုတ်ဆက်ကြတာမျိုးလည်း ရှိကောင်းရှိမပေါ့၊
ဒါပေမဲ့၊ ဒီကနေ့ ခင်ဗျားသမီးပျောက်သွားတာနဲ့ ကျုပ်သားနဲ့ကတော့
ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ရှိတယ်... ဒီကောင် တစ်နေ့လုံး
တစ်မနက်လုံး အိမ်မှာရှိနေတယ်၊ လာပါလိမ့်မဗျာ၊ ကြိုက်ရာသာမေး

ထိုစဉ်မှာပင် အပေါ်ထပ်မှ စည်သူနှင့် နဒီမေတို့ အတူတွဲ၍
ဆင်းလာကြသည်။ စုံတွဲလိုက်ဆင်းလာသည်ကို မြင်းရသည်နှင့်ပင်
ဦးဘဦး အတော်အားလျော့သွားသည်။ ဦးဝဏ္ဏက ပြောသည်။

‘ဟော... လာပါပြီဗျာ၊ ဒီမှာ ကျုပ်သား၊ ဒါက ကျုပ်ချွေးမ၊
လင်းမယားနှစ်ယောက်လုံး စုံစုံညီညီရှိပါ... မေးဗျာ၊ နှစ်ယောက်
စလုံးကို မေးစမ်း၊ ကျုပ်ချွေးမကို မေးချင်မေးလိုက်ဦး’

ဦးဝဏ္ဏက ဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ဦးဘဦး အိုးတိုးအမ်းတမ်းကြီး
ဖြစ်သွားသည်။ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေလည်း ထိုင်စောင့်ကြည့်နေကြ
သည်ဆိုတော့ မမေး၍မဖြစ်။

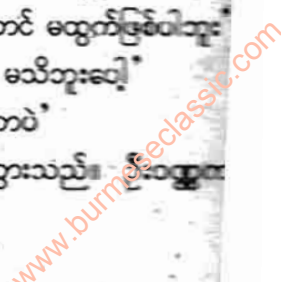
‘ဒီမှာ မောင်စည်သူ... မင်းနဲ့ ဆောင်းဦးနဲ့ အဆက်အသွယ်
ရှိနေတာကို ငါ သိတယ်၊ အခု ငါ့သမီး အိမ်ကပျောက်သွားတယ်၊
သူ့ချစ်သူနောက် လိုက်သွားတယ်လို့ စာရေးထားခဲ့တယ်၊ အဲဒီကိစ္စနဲ့
ပတ်သက်လို့ မင်းကို မသင်္ကာလို့ မင်းအိမ်အထိ လိုက်လာတာပဲ’

‘ဟာ... ကျွန်တော်ဘာမှမသိဘူး ဦးလေး၊ ခက်တာပဲ၊ ဟို
တစ်လောက လမ်းမှာ တွေ့မိကြတုန်းကမှ တစ်ခါလား နှုတ်ဆက်ဖူးပါ
တယ်ဗျာ၊ ဒီမှာ ဦးမြင်တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်က ကျွန်တော်နဲ့အဲဒီ
ကျွန်တော် အတူရှိနေတာပါ၊ ဒီနေ့ဆို ဘယ်မှတောင် မထွက်ဖြစ်ပါဘူး’

‘ဒါ... ဒါဆိုရင်... မင်း တကယ် မသိဘူးလျှော့’

‘အခု... ဦးလေး လာပြောမှ သိရတာပဲ’

ဦးဘဦး ဇေဝေဝေါဖြင့် ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ ဦးဝဏ္ဏက
ထပ်ပြော၏။

‘ခင်ဗျား...မသင်္ကာသေးဘူးဆိုရင် ရပ်ကွက်လူကြီးတွေပါတာ ပဲဗျာ ကျုပ်အိမ်တစ်အိမ်လုံး မြေလှန်ရှာသွား၊ ကျုပ်လည်း ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒီလူငယ်တွေရဲ့ကိစ္စမှာ သူတို့နဲ့အတူရောပြီး ခင်ဗျားတို့ကို လိမ်နေဖို့ မလိုဘူး၊ ခင်ဗျားသဘောရှိ ရှာပြီးမှပြန်’

ဦးဝဏ္ဏ၏ မျက်နှာထားနှင့်စကားတို့ကပင် ထိုကိစ္စမှာ ဦးဝဏ္ဏ မည်သို့မျှ မပါဝင် မသက်ဆိုင်သည့်အပြင် လုံးဝမသိကြောင်း ထင်ရှား နေသည်ကို ဦးဘဦး အကဲခတ်မိလိုက်သည်။

‘ကဲဗျာ... အဲလိုဆိုလည်း ပြီးရော၊ ကျုပ်တို့ပြန်မယ်’
ဦးဘဦးနှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ သူတို့ကားနှင့်သူတို့ ပြန်သွား ကြ၏။ ဦးဝဏ္ဏက စည်သူ့ကို လှမ်းမေး၏။

‘ဟေ့ကောင်... မင်းကောင်မလေး၊ အဲ... အဲ... ဟို... ကောင်မလေးက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွ’

နဒီမေရီနေသဖြင့် ပြန်သတိရသွားပြီး စကားကို အမြန်ပြင်၍ မေးသည်။

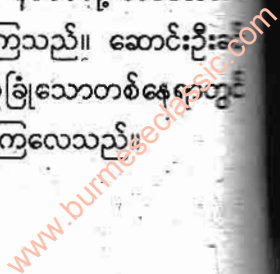
‘ကျွန်တော်လည်း ဘယ်သိမလဲ ဖေကြီးရ၊ ဒုက္ခပါပဲ... ဖေကြီးကပါ မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေပြန်ပါပြီ’

‘မဆိုင်ပါဘူးကွာ၊ မင်းများ ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းနဲ့ ကောင်မလေး ရှိလောက်တဲ့နေရာ မှန်းဆနိုင်လောက်မလားလို့ မေးကြည့်မိတာပဲ’

‘မသိပါဘူး... ဖေကြီးရ’

စကားကို ဖြတ်ပစ်ခဲ့ပြီး အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ အပေါ်ထပ်ရောက်တော့မှ စည်သူနှင့် နဒီမေတို့ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ရယ်လိုက်ကြသည်။ ဆောင်းဦးခေတ် သည် မော်နီ၏အစီအစဉ်ဖြင့် အေးချမ်းလုံခြုံသောတစ်နေရာတွင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း သူတို့ သိလိုက်ကြလေသည်။

*

အခန်း(၂၅)

‘ဟေ့ကောင်... မင်း... မင်း...’

မြို့နယ် တရားသူကြီးဦးခင်မောင်သည် စည်သူ၏ တောင်းဆို
စကားအဆုံး၌ မျက်လုံးပြူးသွားကာ အလန်တကြား ထအော်လိုက်
သည်။ သို့သော် မည်သည့် စကားသံမျှ ဆက်ထွက်လောနိုင်ဘဲ
‘ဟေ့ကောင်... မင်း... မင်း...’ဆိုတာနှင့်ပဲ ရပ်သွား၏။

ပြီးနောက် သူ့စားပွဲရှေ့က ထိုင်ခုံတွေမှာ ထိုင်နေကြသော
ညည်းသူတို့ စုံတွဲကို အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ် အကြည့်မျိုးဖြင့် စူးစမ်း၍ကြည့်
လေသည်။ သူတို့ ပြောလာသောစကားနှင့် သူတို့ မျက်နှာထားတွေနှင့်
တတော့ လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်ပင်။ လင်မယားကွာရှင်းပြတ်ခဲကြည့်
သူ ကာယကံ လင်ရော၊ မယားရော မျက်နှာတွေက ခွေးတက်လျက်
ဓာတ် ချိုပြုံးကြည်ရွှင်နေကြလေကုန်၏။ ဒါမျိုးတစ်ခါမှ ဦးခင်မောင်
မကြုံဖူးခဲ့။

‘တကယ်ပြောနေတာ အန်ကယ်ရ၊ ကျွန်တော်တို့အယောက်
ထွာရှင်းဖို့ လာခဲ့တာပါ။’

www.burmeseclassic.com

စည်သူက ထပ်ပြောသည်။

‘မဟုတ်တာကွာ...’

‘စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်ကြလို့လား’

‘တိုက်ဆိုင်လွန်းလို့ ကွာရှင်းကြမှာ’

‘ဟေ...’

‘သူလည်း ကွာချင်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ကွာချင်တယ် အဲသလို တိုက်ဆိုင်နေတာ’

‘တာ... ငါ လုပ်မပေးရဲပါဘူး၊ ဆရာကြီးသိသွားရင် ငါ့ထံထောင်းလိမ့်မယ်’

‘မထောင်းစေရပါဘူး အန်ကယ်ရဲ့၊ သမီးတို့ဆန္ဒအရ ကွာတာပဲဟာ၊ ကွာပေးပါနော်’

‘အံ့မယ်... ညည်းက...’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

‘နေပါဦး... မင်းတို့က လက်ထပ်မယ် ဆိုတုန်းကလည်း ဇွတ်ပဲ၊ အခုယူပြီး ဘာမှမကြာသေးဘူး၊ ကွဲမယ် ကွာမယ်ဖြစ်ပြန်ပြီကဲ... အခု မင်းတို့ ကွာရှင်းပြီးရင် ဘာဆက်လုပ်ကြမှာလဲ’

ဦးခင်မောင်က မေးလိုက်သည်။ တော်တော် ဦးနှောက်ခြောက်ဖို့ ကောင်းသည့် ကိစ္စပဲဟု စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချမိ၏။

‘အခု ကျွန်တော်တို့ချင်း ကွာရှင်းပြီးရင် နောက်တစ်ယောက်စီနဲ့ ပြန်လက်ထပ်ကြမယ်၊ တခြားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီရုံးမှာပဲ၊ အန်ကယ် ဆီမှာပဲ လက်ထပ်ကြမှာ’

စည်သူက ရှင်းပြ၏။ ရှင်းလေ ရှုပ်လေပင်။

‘ဟေ့... ဒီမှာ မင်းတို့ပဲ ရူးနေသလား၊ ငါပဲ ရူးနေသလား တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ၊ ငါနားလည်အောင် ရှင်းရှင်းကလေး ပြောပြစမ်းကွာ’

ညီညီကလေးညွှာ

စည်သူက သူတို့ခင်းထားခဲ့သည့် ဇာတ်ထုပ်ကို အစမှ အဆုံး တိုင် လိပ်ပတ်လည်အောင် ရှင်းပြလိုက်ရ၏။ ဦးခင်မောင် ခေါင်း တကုတ်ကုတ် ဖင်တကုတ်ဖြင့် နားထောင်၏။

‘ဟာ... မင်းတို့ အတော်ရှုပ်တဲ့ ကလေးတွေပဲ’

‘ဟာ... အန်ကယ်ကလည်း၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် အကုန်လုံး ကိုယ့်ရည်စားတွေနဲ့ ကိုယ် ကွဲကုန်ကြမှာပေါ့ဗျ၊ ဒါကြောင့် လုပ်ချလိုက်ကြရတာ၊ ခုထိ သူရော၊ ကျွန်တော်ရော ရေမရောတဲ့ လူပျို၊ အပျိုစစ်စစ်တွေ ခင်ဗျ’

‘ကောင်းကွာ... ဒါဖြင့် မင်းတို့လူငယ်တွေက တို့လူကြီးတွေ ကို ညီညီကလေးနဲ့ ဝိုင်းညှာခဲ့ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား’

‘နားလည်ပေးပါ အန်ကယ်ရာ၊ ဟော... ပြောရင်း၊ ဆိုရင်း ကို သူတို့ လာကြပြီ’

စည်သူက ရုံးရှေ့မှာထိုးရပ်လာသော ကားကို တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်ရင်း ပြော၏။

ကားက မော်နီ၏ကား...

မော်နီကိုယ်တိုင် မောင်းလာသည်။ မော်နီနှင့် ဆောင်းဦးခင် တို့ ကားပေါ်က ဆင်းလာကြ၏။

ဦးခင်မောင်သည် ရုံးထဲသို့ လှမ်းဝင်လာကြသော ဆောင်းဦး ခင်ကိုမြင်တော့ ဦးခင်မောင်နှုတ်ဖျားက စကားသံတစ်သံ ထွတ်ခေ ထွက်သွား၏။

‘အဲ... အခုဝင်လာတဲ့ ကောင်မလေးက မင်းရည်းစားပဲဗျ၊ ငါ သိပြီးသား’

‘အမှန်ပါပဲ ခင်ဗျာ’

စည်သူက ထောက်ခံလိုက်ချိန်တွင် နဒီဧကလည်း အားကျ ခံ ပြန်မဏ္ဍပ်တိုင် တက်ပြလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

‘အဲသလိုပဲ အန်ကယ်ရဲ့၊ အခု ဝင်လာတဲ့ကောင်လေးကမှ ကျွန်မ ရည်းစားရှင်၊ အန်ကယ် သိရဲ့လား’

‘ဟိုက်ရော...’

ဦးခင်မောင် သူ့နဖူးသူ လက်ဝါးနှင့်ရိုက်ကာ ပက်လက်လန် သွားသည်။

‘ကဲ... အန်ကယ်ရာ၊ ဒီလေးယောက်စလုံးကို ကြိုက်သလို စစ်၊ ကြိုက်သလို မေး၊ ပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ တောင်းဆိုတာကို ဆောင်ရွက်ပေး၊ ကျွန်တော်တို့မှာ အချိန်မရလို့ပါ’

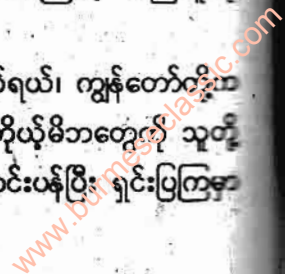
‘အချိန်မရ ရအောင် မင်းတို့က ဘာလုပ်ဦးမှာမို့လဲ’

‘ဒီရုံးကနေ ကွာရှင်းကြ၊ လက်ထပ်ကြ၊ ပြီးရင်၊ လူကြီးတွေရဲ့ လတ်တစ်လော ဆူပူမယ့်အသံတွေကို စတေးရှောင်တဲ့သဘောနဲ့က တစ်ချက်၊ အခုမှ တကယ် မိန်းမရ၊ ယောက်ျားရကြတဲ့ မင်္ဂလာဦးစုံတွဲတွေပီပီ ဟန်းနီးမွန်းထွက်တဲ့သဘောနဲ့က တစ်ချက်၊ အဲဒီနှစ်ချက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့လေးယောက် မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်းကို ဘုရားဖူးခရီး ထွက်တော့မယ်လေ၊ ဟောဟို ရုံးရှေ့က မော်နီရဲ့ကားနဲ့ပဲ သွားကြမှာ’

‘အောင်မယ်... ဟုတ်နေတာပဲ၊ မင်းတို့ရဲ့ အရှုပ်ထုပ်ကြီးကို တော့ တရားသူကြီး အကျိုးတော်ဆောင်ဖြစ်တဲ့ ငါ့ခေါင်းပေါ် ပုံချထားခဲ့တော့မယ်ပေါ့၊ ငါ့မှာ မိဘသုံးစုံတွဲရဲ့ အဘက်ဘက်က တိုက်ခိုက်ပြစ်တင်မှုကို တစ်ယောက်တည်း ငုံ့ခံနေရတော့မယ်ပေါ့’

ဦးခင်မောင်၏ ကျိတ်မနိုင်ခဲ့မရအသံကြောင့် စည်သူတို့ လေးယောက် ပြုံးမိကြလေသည်။

‘ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့က ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စပိစ္စတွေကို သက်ဆိုင်ရာ ကိုယ့်မိဘတွေကို သူတို့ နားလည်သဘောပေါက်သည့်အထိ ဝန်ချတောင်းပန်ပြီး ရှင်းပြကြမှာ’

ဒါ၊ ပတ်ဝန်းကျင်က အများအပြားရှင်းသွားအောင်လည်း ကွာရှင်းတာ
တွေရော၊ လက်ထပ်ကြတာတွေရောကို သတင်းစာမှာ ပြန်ကြော်ငြာ
ထည့်မှာပါ။ ဒါကြောင့် အဲဒီစာချုပ်တွေ လိုအပ်လို့ အန်ကယ်ဆီ
ဧည့်လာကြရတာပါ။ လောလောဆယ်တော့ နားအေးပါးအေးကွန်တော်
တို့ လေးယောက်စလုံး ဒီရုံးကထွက်တာနဲ့ ပြေးတော့မယ်၊ မြန်မာပြည်
အထက်ပိုင်းကို...

ဦးခင်မောင် သက်ပြင်းပူကြီး ဟီးခနဲချသည်။

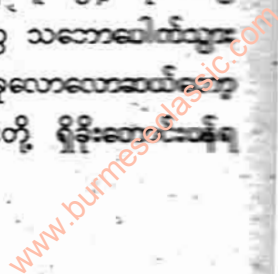
‘ဟုတ်ပါတယ်... အန်ကယ်ကြီးရဲ့၊ သမီးတို့ နှစ်ယောက်
လုံး အာမခံပါတယ်။ အခု လက်ထပ်ကြရမှာက တကယ့်အခစ်အမှန်
တွေ၊ စိတ်ချ၊ နောက်ကို ကွာရှင်းဖို့လည်း မလာကြတော့ပါဘူး။
လက်ထပ်ကြဖို့လည်း ထပ်မလာကြတော့ဘူး’

နဒီမေရော၊ ဆောင်းဦးခင်ကပါ နှစ်ယောက်သာ နံ့နားထ
ညှပ်ပြီး ပူလေသည်။

‘ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ပါနော်’

ဦးခင်မောင်က မယုံသင်္ကာဖြင့် မေးသည်။

‘တကယ်ပါအန်ကယ်ရဲ့၊ သတင်းစာမှာ အဲဒီကွာရှင်းကြောင်း
လက်ထပ်ကြောင်းတွေထည့်ဖို့က ခိုင်လုံတဲ့အထောက်အထားအဖြစ်
ဒီလက်ထပ်ကြောင်း၊ ကွာရှင်းကြောင်းစာချုပ်တွေ တင်ပြမှ သတင်း
ဌာနက လက်ခံမှာလေ။ သိပ်အရေးကြီးလို့ ပိုင်းပြောနေကြတာပါ။
နောက်ပိုင်းကိစ္စတွေအားလုံး အန်ကယ် မပါစေရဘူး။ သမီးတို့ ကိုယ်
ဇာတ်ထုပ်ကိုယ် နိုင်အောင်ရှင်းမယ်၊ ကိုယ့်ချစ်သူတွေနဲ့ ကိုယ်တွေ
ရအောင် စီစဉ်ခဲ့ကြရတာပဲဆိုတာ လူကြီးတွေ သဘောပေါက်သွား
ကြပြီးပျင် ကျေနပ် နားလည်သွားကြမှာပါ။ အခုလောလောဆယ်တော့
ဆောင်ရွက်ပေးပါ အန်ကယ်ကြီးရယ်၊ သမီးတို့ ရှိခိုးတောင်းပန်ရ
မှာလား’

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က တကယ်ပင် ထိုင်ရှိခိုးတော့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဟန်ပြင်သည်။

‘ဟဲ့... တော်ကြ... တန်ကြ၊ မလုပ်ပါနဲ့... မလုပ်ပါနဲ့ စည်သူရာ၊ မင်း တကယ်ရှုပ်တဲ့ကောင်ပဲကွာ၊ အဲလေ... ရှုပ်တာတော့ လေးယောက်လုံးပါပဲ၊ ညီညီညာညာ ရှိလိုက်တာ၊ မင်းတို့ အစစ်ပဲ၊ ကဲ... လာ၊ ရှေ့က... ကွာရှင်းမယ့်နှစ်ယောက်’ စည်သူနှင့် နဒီမေတို့ ဘောပင်ကိုယ်စီ ထုတ်လိုက်ကြသည်။ နောက် ၃ မိနစ်ခန့်အကြာ...

‘ကဲ... လာ လက်ထပ်မယ့်နှစ်ယောက်’ မော်နီနှင့် နဒီမေတို့ လက်မှတ်ထိုးကြသည်။ နောက် ၃ မိနစ်ခန့်အကြာ...

‘ကဲ... လာ၊ နောက်ထပ် လက်ထပ်မယ့်နှစ်ယောက်’ စည်သူနှင့် ဆောင်းဦးခင်တို့ လက်မှတ်ထိုးကြသည်။ နောက် တစ်မိနစ်ခန့်မှာပင် ရုံးခန်းအတွင်းမှာ ဦးခင်မောင်၏ သြချသံကြီး ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

‘အောင်မလေးဟဲ့... တရားသူကြီး လုပ်ခဲ့ရတဲ့ သက်တမ်း တစ်လျှောက်မှာ ဒါမျိုး တစ်ကြိမ်ပဲ ကြုံရဖူးတယ်၊ ဟိုလူကြီးစုံတဲ့ က မေးလာရင် ငါပဲ ဒိုင်ခံပြီး ဇာတ်စုံရှင်းပြရပေဦးမယ် ထင်တယ်၊ ကံ ကံငယ်စေလို့သာ ကြုံရလေခြင်း ဆိုတဲ့ ဓားပြားပဲ ဖွင့်ပြလိုက်နဲ့ ရှိတော့မယ် ကျေးဇူးရှင်တို့ရေ...၊ အမြန်သာ ကြွကြပေတော့ကွာ... ဟူး...’

*

အခန်း(၂၆)

သတိမထားမိကြသူများကတော့ သိလိုက်ကြမည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော်... သူတကာ၏ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်းသတင်းတွေ၊ ကွာရှင်းပြတ်စဲသည့် ကြော်ငြာတွေကိုမှ တကူးတက ဖတ်ရန် ဝါသနာရှိသူအပေါင်းကတော့ နောက်တစ်ပတ်လောက်အကြာတွင် သတင်းစာ၌ အတူဖော်ပြပါရှိလာသော ကွာရှင်းပြတ်စဲသည့် သတင်းကြော်ငြာတစ်ခု၊ လက်ထပ်ပြီးစီးသည့် သတင်းကြော်ငြာနှစ်ခုတို့ကို တစ်ပြိုင်တည်း ဖတ်ရှုပြီးနောက် မျက်မှောင်ကြုတ်ကောင်း ကြုတ်သွားကြပေလိမ့်မည်။

ထိုသတင်းသုံးခုစလုံးတွင် ပင်တိုင်ပါဝင်သော 'ဧည့်သူ' နှင့် 'နဒီမေ' ဆိုသောအမည်တွေကိုကြည့်ကာ 'ဘာတုန်းဟ... ဘယ်လိုတုန်း' ဟု ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားရင်း ဦးနှောက်စားကုန်ကြပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ထိုသတင်းများကို ဖတ်ရင်း ကြည်နူးချစ်ခင်အထိ သူလေးယောက်ကတော့ မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်း၏ ဓမ္မလေးတောင်ထက်တွင် ရောက်ရှိနေကြပါသည်။ လိပ်ဥံတူးခဲ့ကြပြီးနောက် ယခုအခါ ဘုရားဖူးနေကြပြီဖြစ်သော ထိုလေးယောက်မှာ ဧည့်သူတွေဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ မပြောဘဲ သိနိုင်ကြပေလိမ့်မည်သာ...။

ဆက်လက်ကြိုးစားပါဦးမည်...

အစဉ်လေးစားချက်...

